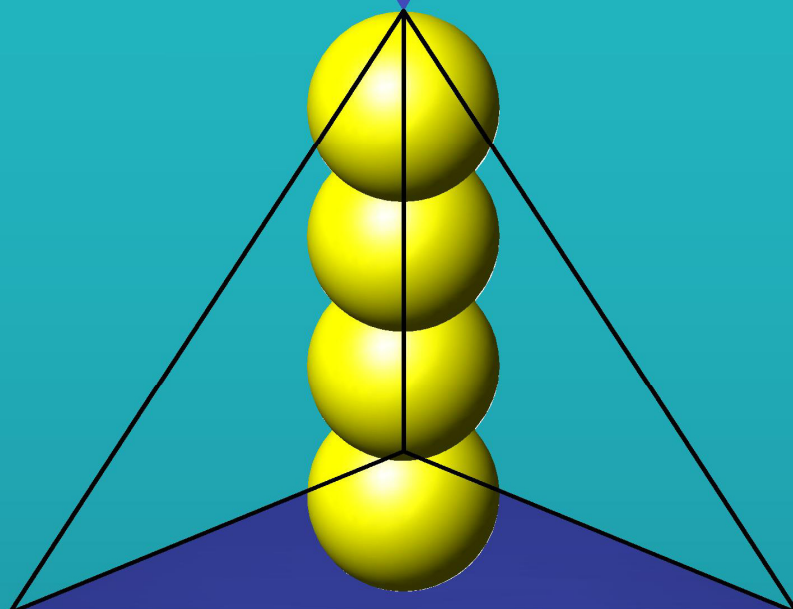

SETHI RAAMAT

SETH KÕNELEB

Hinge igikestvus

I

JANE ROBERTS

SETH KÕNELEB

Hinge igikestvus

ESIMENE KÕIDE

JANE ROBERTS

Ülestähendanud Robert F. Butts

Inglise keelest tõlkinud
Tiina Agur

Originaali tiitel:

SETH SPEAKS
THE ETERNAL VALIDITY OF SOUL

Jane Roberts
Notes by Robert F. Butts

Prentice-Hall
Englewood Cliffs, New Jersey, USA

Kaane kujundanud Jasper Zoova
© Tõlge eesti keelde. AS Neadon, 1994

SISUKORD:

Sissejuhatus 2

ESIMENE OSA

Mul ei ole füüsilist keha, kuid siiski kirjutan ma seda raamatut 10

Minu praegune keskkond, töö ja tegevus 17

Minu töö ja reaalsuse mõõtmed, kuhu see mind viib 24

Taaskehastumisnäidendid 32

Kuidas mõtted moodustavad materiat koordinaatpunktid 39

Hing ja tema taju olemus 44

Hinge võimalused 52

TEINE OSA

Uni, unenäod ja teadvus 58

"Surma" kogemus 68

"Surm" keset elu 78

Valikuvõimalused pärast surma ja ülemineku mehhaanika 85

Sethi portree. Maalinud Robert F. Butts

Jane Roberts

Jane Roberts, in trance, speaks for Seth

Sissejuhatus

Selle raamatu kirjutas isiksus, keda kutsutakse Sethiks. Ise nimetab ta ennast "energeetiliseks isiksuse olemuseks", kes ei ole enam koondunud kehalisse vormi. Nüüdseks on ta minu kaudu kaks korda nädalas toimuvail transiseanssidel kõnelnud enam kui seitse aastat.

Minu tegelik pühendamine vaimuilma sai alguse juba varem, ühel 1963. aasta septembriõhtul, mil ma omaette istudes luuletust kirjutasin. Järsku lahkus teadvus mu kehast ning minu jaoks tollal täiesti senikuulmatud ja hämmastavad ideed tulvasid mu meelde. Oma kehasse naastes avastasin, et mu käsi oli automaatselt paberile pannud teksti, milles mõtestati lahti nii mõnigi mulle edastatud mõiste. Märkmete ole tekinud isegi pealkiri – *Füüsiline universum kui idee konstrueerimine*.

Sellest kogemusest sündis mõte meelteväliseid asju lähemalt tundma õppida ja oma uurimistulemustest raamat kirjutada. Niisiis alustasin koos oma abikaasa Robiga 1963. aasta lõpus katseid nn Quija planšetiga. Pärast paari seansi hakkas planšeti osuti täht-tähehaaval edastama teateid, mis väidetavasti pärinesid kelleltki Sethi-nimeliselt isikult.

Nii minul kui Robil puudusid täielikult igasugused meeltevälised kalduvused ning kui ma hakkasin planšeti vastuseid ette aimama, olin surmkindel, et need tulid mu oma alateadvusest. Kuid üsna pea hakkasin tundma vajadust neid sõnu valjusti välja öelda ja enne kui üks kuu oli möödunud, rääkisin transiseisundis Sethi eest juba ise.

Tundus et sõnumid jätkusid sealt, kus *Idee konstrueerimine* pooleli jäi. Hiljem ütles Seth, et minu tookordne avardunud teadvusseisund oli tema esimene katse kontakti saamiseks. Sellest ajast saadik on Seth jätkuvalt edastanud käsikirja, mis ulatub tänaseks üle kuue tuhande lehekülje masinakirjas ja mida me kutsume Sethi materjaliks. See puudutab selliseid teemasid nagu füüsilise materia olemus, aeg, reaalsus, Jumala kontseptsioon, võimalikud universumid, tervis ja taaskehastumine. Algusest peale äratas materjali silmnähtavalt kõrge tase meie uudishimu ja seepärast otsustasime seansse jätkata.

Pärast minu esimese sellealase raamatu ilmumist hakkas meile saabuma kirju tundmatutelt inimestelt, kes vajasisid Sethi abi. Suuremaile abivajajatele korraldasime seansse. Kuigi paljud neist elasid kaugel ja ei saanud isiklikult kohal viibida, oli neile Sethi nõuannetest kasu; samuti vastasid tõele Sethi poolt kirja teel lähetatud andmed nende inimeste tagapõhja kohta.

Sethi seansil toimunu paneb sõna-sõnalt kirja Rob, kes kasutab selleks oma isiklikku kiirkirjasüsteemi. Nädala lõpupoole lööb ta tehtud märkmed masinal ümber ja lisab need juba olemasolevale Sethi materjalile. Robi suurepärased märkmed aitavad edastada seansi õhkkonda ja lisavad pildile elavust. Tema toetav ja julgustav suhtumine on olnud mulle hindamatuks abiks.

Meie arusaamist mööda on meil kahel toimunud üle kuuesaja kohtumise universumiga, kuigi Rob selliseid sõnu kindlasti ei kasutaks. Need kohtumised toimuvad meie valgusküllases avaras elutoas, kuid sügavamal tasandil leiavad need aset inimisiksuse ruumituul aladel.

Ma ei taha eelöelduga sugugi mõista anda, nagu oleks meie käsutuses absoluutse tõe monopol või jätta muljet, et meil pruugib vaid hinge kinni pidades ootama jääda, kunas ajastute saladused – selgena nagu allikas maapõuest – esile pulbitsema hakkavad. Küll aga võin kindlalt väita, et igal inimesel on juurdepääs intuiitivsetele teadmistele ja võime oma sisemisele reaalsusele pilku heita. Selles suhtes kõneleb universum igaühega meist. Meie puhul on seansid selleks raamistikuks, milles lävimine teostub.

1970. aastal ilmunud "Sethi materjal" annan toimunud ülevaate, selgitan Sethi vaateid paljudele küsimustele ja toon väljavõtteid seanssidest; meenutan kohtumisi psühholoogide ja parapsühholoogidega tollal, kui püüdsime oma kogemusi mõista ja neile tavalise elu kontekstis kohta leida. Kirjeldan ka katseid, millega Sethi selgeltnägemisvõimeid testiti. Vähemalt meie arvates tuli ta sellest katsumusest auga välja.

Sethi üha kasvavast ja täienevast tööst oli üsna raske katkendeid või eraldi teemasid välja valida. Nii jättis "Sethi materjal" paljudele küsimustele vastuse võlgu ja mõnegi teema lahtiseks. Kuid juba paar nädalat pärast selle materjali valmimist visandas Seth uue raamatu piirjooned, milles tal oleks vaba voli esitamaks oma ideid iseseisvalt ja omal viisil.

Siinkohal esitan mainitud kokkuvõtte, mille Seth edastas 1970. aasta 19. jaanuaril, 510. seansil. Nagu märkate, kutsub Seth mind seal Ruburtiks ja Robi Josephiks. Need nimed esindavad meie tervikisiksust eristatuna meie praegusest, füüsilise suunitlusega minast.

Ma töötan just praegu ühe teise materjaliga, mida ma teile edastama hakkam, seniks natuke kannatust. Näiteks tahaksin teile anda pisut aimu oma raamatu sisust. See tuleb laiaulatuslik. Muuhulgas selgitatakse seal, kuidas seda raamatut kirjutatakse ja menetlusi, mis lubavad Ruburtil minu mõtteid edastada või üleüldse neid inimkõnemesse tõlkida.

Mul ei ole inimkeha, kuid siiski hakkam ma raamatut kirjutama. Esimeses peatükis kirjeldatakse, kuidas ja miks.

Järgmine peatükk kirjeldab seda, mida võib nimetada minu praeguseks keskkonnaks; minu praegusi "tunnusjooni" ja kaaslasi. Selle all mõtlen neid, kellega ma kokku puutun.

Järgmine peatükk kirjeldab minu tööd ja reaalsuse neid mõõtmeid, kuhu see mind viib, kuna ma rändan nii teie reaalsuses kui ka teistes reaalsustes täitmaks oma eesmärgi.

Järgmine peatükk kirjeldab minu minevikku – teie mõistes – ning mõningaid isiksusi, keda olen tundnud ja kes ma olen olnud. Samas teen ma selgeks, et nii minevikku, olevikku kui tulevikku ei ole olemas ja selgitan, et siin puudub vasturääkivus, kuigi ma võin kõnelda eelmistest eludest. Võimalik, et see teema ulatub üle kahe peatüki.

Järgmine peatükk jutustab meie kohtumise loo – minu (*minu poole pöördudes*), Ruburti ja minu, loomulikult minu vaatenurgast; kirjeldab viise, kuidas ma Ruburti sisemise teadlikkusega ühenduses olin juba siis, kui teil kummalgi meeltevälisest võimetest ega minu olemasolust veel aimugi polnud.

Järgmises peatükis käsitlem üldist surmakogemust ja selle põhilise tähtsusega seikluse erinevaid teisendeid, samuti toon oma erinevate surmade põhjal näiteid.

Järgmine peatükk räägib surmajärgsest eksistentsist ja tutvustab selle erinevaid teisendeid. Mõlemas peatükis käsitletakse surmaga seoses ka taaskehastumist, samuti pööratakse tähelepanu surmale viimase taaskehastumise lõpus.

Järgmises peatükis puudutatakse isikutevahelise armastus- ja vendlustunde reaalsusi – seda, mis taaskehastumiste käigus tundmustega juhtub, sest mõned neist jäetakse sellel teekonnal kõrvale, kuna teised säilivad.

Järgmises peatükis kirjeldatakse teie füüsilist reaalsust sellisena, nagu see mulle ja teistele minusarnastele paistab. See peatükk sisaldab nii mõndagi põnevat, kuna te ei loo mitte ainult seda reaalsust, millega te tuttavad olete, vaid teie mõtted, soovid ja tundmused vormivad täiesti paikapidavaid keskkondi ka teistes reaalsustes.

Järgmine peatükk käsitleb unenägusid kui igikestvaid väravaid teistesse reaalsustesse, kui avatud ala, mille kaudu "sisemine mina" heidab pilku oma kogemuste erinevaile tahkudele ja lävib oma reaalsuse teiste tasanditega.

Järgmises peatükis valgustatakse neid küsimusi pikemalt, kuna siin selgitan neid mooduseid, mille abil sisenevad inimeste unenägudesse nii õpetaja kui teejuhi rollis.

Järgmises peatükis käsitletakse mistahes teadvuse põhilisi suhtlemisvahendeid – vastavalt tema tasemele ja füüsilisele või siis mittefüüsilisele eksistentsile – ning jõutakse välja põhilise suhtlemiseni inimesikute vahel, nagu teie seda mõistate. Peatükis rõhutatakse sisemise suhtlemise sõltumatust füüsilistest meeltest, mis on tegelikult ainult sisemise taju füüsiliseks laiendiks.

Ma selgitan lugejale, kuidas ja miks ta näeb seda, mida ta näeb või kuuleb. Loodetavasti õnnestub mul kogu raamatu vältel lugejat veenda, et ta ei ole oma füüsilisest kujust sõltuv ja pakkuda talle mõningaid meetodeid, mis talle minu väiteid tõestavad.

Järgmises peatükis jutustan kõigi oma eksistentside vältel saadud kogemustest nendesamadest "püramiidgestaltidega", mida ma oma materjalides kirjeldasin, ja minu enda sugulusest isiksusega, keda te kutsute Seth Kaheks ning teiste minust kaugelt enamarenenud paljumõõtmeliste teadvustega.

Minu sõnum lugejale on: "Te ei ole tegelikult sugugi rohkemal määral füüsilised isiksused kui mina ning jutustades teile oma reaalsusest, kõnelen samavõrra teie omast."

Tuleb peatükk maailma religioonidest, neis leiduvaist tõdedest ja moonutusist; kolmest Kristusest; ühest kadunud religioonist, mis kuulus rahvale, kelle kohta teil teadmised puuduvad. Need inimesed elasid planeedil, mis "enne" teie Maa tekkimist asus samas kohas. Eksi-kombel hävitasid nad oma planeedi ning kui Maa sündis, taaskehastusid nad sellel. Nende mälestustest sai alus religiooni sünniks sellisena, nagu teie seda praegu tunnete.

Tuleb peatükk võimalikest Jumalatest ja võimalikest süsteemidest.

Tuleb küsimuste ja vastuste peatükk.

Lõpuks viimane peatükk, kus ma palun lugejal silmad sulgeda ja saada teadlikuks sellest reaalsusest, kus mina eksisteerin, ja omaenda sisemisest reaalsusest. Ma annan selleks vajalikud meetodid. Selles peatükis kutsun lugejat kasutama oma "sisemisi meeli" ja nägema mind omal viisil.

Vaatamata sellele, et ma materjali terviklikkuse huvides suhtlen pidevalt ainult Ruburti kaudu, kutsun ma lugejat teadlikuks saama minust kui isiksusest ja mõistma, et lävimine teiste reaalsustega on võimalik ning et ka teie ise olete seetõttu võimeline mittefüüsiliselt tajuma.

Niisiis, see oli lühiülevaade minu raamatust, kuid minu tegelikest kavatsustest annab see vaid visandliku pildi. Täielikumad kokkuvõtet ma ei anna, kuna ei taha, et Ruburt mind ennetama hakkaks. Käsitlen põhjalikult sellise materjali edastamisega seotud raskusi ja selgitan, et kogu nn üleloomulikul teel toimuv vahendus on pärit teistest reaalsustest ja kirjeldab neid reaalsusi, kus ta eksisteerib. Mina kirjeldan oma reaalsust ja teisi reaalsusi, millest ma midagi tean. Sellelega ei taha ma öelda, et ei oleks selliseid reaalsusi, millest ma midagi ei tea. Raamatut hakkab edastama meie seansside ajal.

Meie raamatu pealkiri on (naeratades): "*Seth kõneleb: hinge igikestvus*".

Ma kasutasin mõistet "hing", kuna sellel on enamiku inimeste jaoks vahetu tähendus. Sinul aga soovitan end varustada suure hulga heade pliiaitsitega.

Kuna olin üsna tuttav kirjutamisega kaasnevate raskustega, suhtusin teatava ettevaatusega Sethi ettepanekusse hakata oma raamatut kirjutama. Kuigi teadsin suurepäraselt, et ta on selleks võimeline, küsis kahtlev hääl minus siiski: "Sethi materjal on loomulikult silmapaistva tähtsusega, aga mida teab tema raamatute kirjutamisest? Sellest, millist korraldatust see nõuab? Või sellest, kuidas ennast publikuga ühele lainele seada?"

Rob soovitas mulle korduvalt selliste küsimustega oma pead mitte vaevata. Kõik mu sõbrad ja õpilased olid hämmingus, et just minul sellised kahtlused võisid tekkida. Mina omakorda mõtlesin, et kes siis selle pärast veel muretsema peaks kui mitte mina? Seth oli oma kavatsuse selgelt välja öelnud. Kas ta suudab selle ka ellu viia?

Seth alustas oma raamatu edastamist järgmisel, 511. seansil, 21. jaanuaril 1970 ja lõpetas selle 591. seansil, 11. augustil 1971. Vahepealsed seansid ei sisaldanud siiski ainult tööd raamatu kallal. Mõned olid pühendatud isiklikele asjadele, mõned abivajajaile, mõned raamatuga seotud filosoofiliste küsimuste selgitamisele. Samuti võtsin enesele paar "lühikest puhkust". Vaatamata sellistele viivitustele jätkas Seth alati eksimatult just sealt, kus ta eelmisel korral katkestas.

Sel ajal kui Seth oma teose kallal töötas, kirjutasin ma neli tundi päevas oma raamatut, juhatasin iganädalast ESP* kursust ja püüdsin kuidagi toime tulla kirjade laviiniga, mis meid pärast "Sethi materjali" ilmumist üle ujutas. Samuti hakkasin korra nädalas pidama loomingulise kirjutamise kursusi.

* ESP -Extrasensory perception (ingl.), meelteväline tajut -Tõlkija.

Sirvisin huvi pärast Sethi raamatu paari esimest peatükki, siis aga otsustasin end sellest edaspidi eemal hoida. Aegajalt näitas Rob mulle mõnda lõiku, mis oleks võinud mu õpilastele huvi pakkuda, kuid rohkem ma raamatule tähelepanu ei pööranud ja lasin rahumeeli Sethil endal selle eest hoolt kanda. Üldiselt võin öelda, et tema töö peale ma rohkem ei mõelnud, ma isegi ei näinud seda käsikirja kuude kaupa.

Valmis raamatu lugemine oli minu jaoks ülimalt meeldiv kogemus. Tervikuna oli see mulle täiesti uus, kuigi iga selle sõna oli räägitud minu suuga ning selle vahendamiseks oli kulunud hulgaliselt transis veedetud õhtuid. Kuna olen ise kirjanik, kes on harjunud oma materjali korraldama ning suhtub sellesse kiivalt nagu kanaema tibudesse, tundus see kõik mulle veel eriti kummaline.

Mul on küllalt põhjalik kirjutamiskogemus ning seetõttu tean, kui raske on tõlkida alateadvusest tulevat materjali teadvustatud reaalsusse. Eriti selgelt ilmneb see luule puhul. Jättes kõrvale kõik muud tegurid, mis Sethi raamatu loomise juures kaasa võivad mängida, on ilmselge, et siin toimub mingisugune kiirendatud ja võimendatud alateadvuslik tegevus. See pärast on üsna loomulik, et tihtipeale avastasin end võrdlemas oma teadvuslikku loomingulist kogemust transis loodud Sethi raamatuga. Ma tahtsin aru saada, miks ma tunnen, et Sethi raamat on tema oma, minu loomingust lahus. Kui mõlemad pärinevad minu alateadvusest, millest siis tundetasandil selline subjektiivne vahetegemine?

Erinevused olid nähtavad juba algusest peale. Luuletades haarab mind inspiratsioon, tunnen erutust, vaimustust, mind täidab kannatamatus ja avastamisrõõm. Just enne seda tuleb kusagilt idee, justnagu tühjusest. See lihtsalt "antakse" sulle. Ta ilmub ja sellest tärkavad uued loomingulised seosed.

Olen ergas, kuid samas avalik ja vastuvõtlik, mu teadvus hõljub kusagil ülima tähelepanu ja loiduse rajamail. Sel hetkel ei ole minu jaoks maailmas midagi muud kui vaid üksainus idee

või luuletus. See sügav isiklikkus, mäng ja töö üheskoos, mis aitavad mu mõttel maailma sündida, teevad luuletusest ainult minu loomingut.

Nende kogemustega olen juba lapseõlvest tuttav. See on minu olemise nurgakivi. Ilma selleta või ilma loova tööta muutun rahunuks ja nukraks. Teataval määral on mul seda eessõna kirjutades samalaadne tunne. See kirjatükk on "minu oma".

Sethi raamatutega ma samasugust seost ei tundnud ega olnud ka teadlik selle loomise protsessist. Ma lihtsalt läksin transiseisundisse, nagu ma seda meie seansside ajal ikka teen. Seth edastas oma teost minu kaudu, ta rääkis minu suu läbi, kuid loominguline vaatekoht selle taga jäi minust nii kaugele, et selles suhtes ei saa ma raamatut enda omaks nimetada. Selle asemel võib öelda, et Sethi raamatu näol anti mulle kätte juba valmis töö – sealjuures veel suurepärase töö –, mille eest olen loomulikult ääretult tänulik.

Siiski olen avastanud, et vajan seda erilist loomingulist rahuldust, mida mu oma loometöö mulle pakub – teadvustatud suhet veel teadvustamata materjalisse, "jahirõõmu". Kuigi Seth teeb oma tööd, ei tähenda see veel, et mina oma tööst pääseksin. Vastupidi – kui ma oma loomingust loobuksin, tunneksin end kindlasti nagu kõrbes.

Loomulikult võidakse väita, et Sethi raamatu varjatud sünnimehhanismid erinevad seda-võrd minu tavapärasest teadvusest, et lõpptulemus ainult tundub pärinevat kelleltki teiselt. Mina võin rääkida ainult oma tunnetest ja kindlalt väita, et isegi kogu kuue tuhande leheküljeline Sethi materjalide käsikiri ei korva minu enda loomingulise väljenduse vajadust ega kohustusi oma töö vastu. Kui mõlemad oleksid tõepoolest sama teadvuse sünnitatud, siis paistab, et sellist tunnet tekkida ei tohiks.

Vaatamata eelöeldule olen täiesti teadlik, et ma olin Sethi raamatu loomiseks vajalik. Ta vajab minu sõnaseadmise oskust ja tundub, et isegi mu meelelaadi. Loomulikult aitab minu kirjanikuoskus teksti edastamisele kaasa ja seab selle õigesse vormi, isegi kui seda tehakse teadvustamata. Tundub, et ka minu teatavad loomuomadused mängivad siin oma rolli – näiteks kiirus, millega ma oma teadvust ümber suunata suudan.

Seth vihjab sellele neljandas peatükis, kui ta ütleb: "Niisiis suunatakse teave käesoleva raamatu jaoks teataval määral läbi ühe naise sisemiste meelte, kes viibib transiseisundis, kui mina seda kirjutatan. Selline ettevõtmine õnnestub ainult tänu tema kõrgeltkorraldatud sisemisele täpsusele ja treeningule. Tal ei õnnestuks minu teavet vastu võtta – seda oleks võimatu ümber tõlkida ja edastada –, kui ta oleks tugevalt fokuseeritud füüsilisele keskkonnale."

Isegi kui Sethi raamatut vaadelda kui vaid teadvustamata loomingut näidet, kinnitab see, et korraldatus, eristamis- ja põhjendamisevõime ei ole ainult teadvusliku meele pärusmaa ning esitab veenvalt sisemise mina haarde- ja tegevusulatust. Ei usu, et ma suudaksin iseseisvalt kirjutada midagi Sethi raamatuga võrdväärset. Parimal juhul õnnestuks ehk mõni tippphetk, eraldi luuletus või essee, kuid neis puuduks selline üldine terviklikkus, seostatus ja korraldatus, millega Seth automaatselt hakkama sai.

Eelnevat kõrvale jättes võib öelda, et seansside ajal olen saanud kogeda nii mõndagi ainulaadset, mis teadvustatud loomingulise seotuse tunde puudumist minu jaoks mõneti korvab. Näiteks saan tihtipeale osa Sethi ammendamatu huumorimeelest ja energiast, naudin erilist tundeküllust ning kusagil väga kummalisel tasandil kohtun Sethi isiksusega. Tema meeleolu ja elujõud on selgesti hoomatavad, kuigi need ei ole suunatud otse minule, vaid sellele, kelle poole ta parasjagu pöörduv. Mina tunnen neid endast läbi voolavat.

Nagu Robi märkmetest selgub, on mul Sethi eest kõneldes tihti ka teistsuguseid kogemusi. Vahel näen ma sisemisi nägemusi. Mõnikord võivad need Sethi öeldut selgitada nii, et teave tuleb justkui kahel erineval viisil korraga, vahel aga pole neil käsikirjaga midagi pistmist. Seansside ajal olen korduvalt kehast "väljunud" ja olnud tunnistajaks sündmustele, mis toimusid meist tuhandeid miile eemal.

Sethi raamat on üks viis näidata, et inimese isiksus on paljumõõtmeline nähtus, et me eksisteerime korraga paljudes reaalsustes ja et hing või sisemine mina ei asetse meist eraldi,

vaid on just selleks vahendiks, milles me eksisteerime. Ta rõhutab, et "tõde" ei leita ühe õpetaja, kiriku või õpetuse juurest teise juurde joostes vaid ainult enese sisemusse kaedes. Seega ei ole teadvuse põhjalik tundmine ega "universumi saladused" inimeste eest varjatud esoteerilised tõed. Sedalaadi teave on inimesele sama loomulik kui õhk, ja nendele, kes seda tõemeeli oma sisemistest allikatest otsivad, eluliselt sama oluline.

Minu arvates on Seth kirjutanud raamatu, mis kuulub klassikasse. Peale selle, kui olen teda tagasihoidlikult tutvustanud kui "isiksust", tahan siiski lisada, et Seth on erakordselt erudeeritud filosoof ja psühholoog, sügavate teadmistega inimloomusest, kes on põhjalikult tuttav nii inimteadvuse triumfide kui otsingutega.

Mulle endale on loomulikult põnev, et see raamat sündis minu vahendusel, samas aga minu teadvusliku meele pideva juuresolekuta, ilma minupoolse range kontrolli ja materjali korraldamiseta, nagu see minu oma loomingu puhul alati toimub. Kuigi mu loomejõud ja intuitsioon saab selle juures piisavalt vaba voli, on siiski just teadvuslik meel see, mis kogu protsessi juhib. Käesolev raamat ei "kirjutanud ennast" sugugi ise, nii nagu seda luuletamise juures tihti esineb. Vahel ütleb mõni kirjanik, et tema raamat oleks nagu "ise ennast kirjutanud" ja ma tean täpselt, mida sellega silmas peetakse. Sethi tekst aga pärineb kindlast allikast, see ei ilmunud lihtsalt "õhust". Raamatut toonitab tugevalt tema autori omapära – ja see autor ei ole mina.

Kes teab, ehk sündis Seth loomingulisest protsessist, et siis hakata raamatut kirjutama. Seth võib olla samavõrra looming kui tema teos. Kui see tõesti peaks nii olema, siis oleks see suurepärase näide paljumõõtmelise kunsti kohta, mis pärineb alateadvuse sedavõrd rikkalikult tasandilt, et "kunstnik" ise ei ole oma tööst isegi teadlik ja lõpptulemus on talle sama hämmastav kui kõrvalisele inimesele.

See oleks põnev oletus, kuna ka Seth räägib oma raamatus paljumõõtmelisest kunstist. Kuid Seth ei ole ainult kirjanik. Ta on laia huiveringiga, täielikult väljaarenenud isiksus; ta kirjutab, õpetab ja aitab teisi. Tal on omalaadne huumorimeel, mis minu omast täiesti erineb. Ta on terane ja läbinägelik, tema stiil on maine, mitte pidulik ega ülev. Keerulisi teooriaid oskab ta selgitada lihtsalt ja isiklikult ning – mis veelgi tähtsam – neid igapäevase eluga seostada.

Seth ilmub tihti mu õpilaste unenägudesse, et neile oma võimete otstarbekamaks kasutamiseks või soovitud eesmärgi saavutamiseks nõu anda. Peaaegu terve minu ESP grupp näeb aegajalt "kollektiivseid" unenägusid, kus Seth paneb alguse mõnele unenäoksperimentile. Vahel ilmub ta neile sellisena nagu Rob teda maalis, vahel pöördub nende poole minu kaju kaudu, täpselt nagu tavalisel seansil. Olen mitmeid kordi sellise unenäoseansi ajal üles ärganud, Sethi sõnad veel värskelt peas kõlamas.

Hoolimata autori seisundist on selline hulk tööd seitsme aasta jooksul üsna aukartustäratav. Kuid isiksuse kohta, kel pole füüsilist keha, on see lausa hämmastav saavutus. Kõike seda ainult alateadvuse arvele kirjutada tundub küll pisut kohatuna. (Sama aja jooksul on mul endal ilmunud kaks raamatut, kolmas on valmis ja praegu töötan neljanda kallal. Märgin seda fakti rõhutamaks: Seth ei ole minu loovust vähemalgi määral kärpinud.)

Ei Rob ega mina ei nimeta Sethi vaimuks (Spirit – inglise keeles – *tõlkija*), sest meile ei meeldi selle mõistega seostuvad kõrvaltähendused. Põhiliselt hakkab meile vastu tavapärane arusaam vaimust, kuna see enamasti kujutab endast äärmiselt piiratud ettekujutust inimisiksuse lisandist, kes surmajärgsesse eksistentsi enam-vähem tervikuna üle kantakse. Võib öelda, et Seth on alateadvuse dramatiseering. Samuti võib väita, et ta on sõltumatu isiksus. Mina isiklikult ei näe põhjust, miks need kaks arvamust peaksid teineteist välistama. Seth võib ju olla dramatiseering, kes mängib üsnagi tõelist rolli – selgitab meile oma kõrgemat reaalsust ainsal meile arusaadaval moel. Praegusel hetkel arvan ma nii.

"Alateadvus" on minu jaoks ebapiisav termin, mis mõneti vihjab sellele, et tegemist on avatud psüühilise süsteemiga, sügavalt põimunud juurtega, mis ühendavad omavahel igasugu-

seid teadvusi; võrku, millega me kõik omavahel ühendatud oleme. Meie individuaalsus sünnib sellest pinnasest, kuid aitab seda ka vormida. See allikas sisaldab endas teavet mineviku, oleviku kui ka tuleviku kohta. Aega sellisena, nagu meie seda tunneme, kogeb ainult ego. Samuti usun, et see süsteem sisaldab peale meie, inimeste teadvuse veel muidki teadvusi.

Minu oma kogemuste tõttu – eriti aga seoses "kehasst väljumise" kogemustega – olen veendunud, et teadvus ei ole füüsilisest ainest sõltuv. Loomulikult on minu peamine eksisteerimislaad praegusel hetkel füüsiline, kuid minu jaoks pole see mingi tõend, et kõik teadvused peaksid samamoodi suunatud olema. Mulle tundub, et vaid pimedaim isekus sõandaks oma termineid kasutades hakata kogu reaalsust paika panema või oma piiratust ja kogemusi kogu ülejäänud loodusele üle kandma.

Ma võtsin Sethi raamatus esitatud nägemuse paljumõõtmelisest isiksusest omaks, kuna mu enese ja minu õpilaste kogemused kinnitavad seda. Samuti usun ma, et Seth tegutseb selles piiramatus teadvuse süsteemis ja ammendamatus allikas täiesti sõltumatult ja iseseisvalt ning hoopis teistes tingimustes kui meie.

Millised need tingimused on? Ausalt öeldes, isegi ei tea. Kõige selgemini on mul õnnestunud oma arvamust väljendada ühes lühikeses intuiitiivses kirjatükis, mille ma ESP rühma tarvis kirjutasin, et oma mõtteid enda ja teiste jaoks pisut klaarida. Rob andis mulle edasi, mida Seth rääkis nn "kõnelejaist" – isiksustest, kes aegade vältel tuletavad inimestele meelde nende sisemisi teadmisi nii, et need kunagi lõplikult ei ununeks. Sellest mõtlemapanevast ideest sündiski essee, mille ma siinkohal ära toon. Siin kirjeldatakse lühidalt minu arvamust keskkonna kohta, kus Seth ja teised temasarnased eksisteerivad.

"Me oleme kokku pandud niimoodi, et me ise seda ei mõistagi. Me koosneme algosakekestest, kemikaalidest ja aatomitest – ometi me räägime ja kutsume ennast nimepidi. Oma sisemuse ümber koondame välise aine, mis siis luuks ja lihaks tardub. Kuid meie identsus või isiksus saab alguse tundmatust allikast.

Võibolla on see, kes või mis me oleme, alati looduse võimalustesse peidetuna ootel olnud, hajutatuna ja teadmatuna – tuules ja rajus, mis kolmeteistkümnendal sajandil pühkis üle Euroopa, maapõuest kerkivais mäestikes, pilvedes, mis kusagil teisel maal ja teisel ajal üle taeva kihutasid. Võibolla keerutas tuul meid tolmu-kübemeina iidse Kreeka sammastikes. Võibolla oleme miljoneid kordi süttinud teadvusse ja siis uuesti teadvusesse vajunud, kantuna ihast ja igatsusest loovuse ja täiuse järele, mida me ise vaid häda-vaevalt mõistame.

Samamoodi võib olla teisigi Sethi-taolisi, kellel ei ole kuju, kuid on teadvad – teisi, kes on kunagi olnud sellised nagu meie praegu või veel enamgi – teisi, kes mäletavad seda, mida meie oleme unustanud. Võibolla on nad mingisuguse teadvuse kiirendusprotsessi kaudu avastanud teistsuguseid olemise vorme või reaalsuse mõõtmeid, mille osaks oleme ka meie.

Nii anname neile nimetuile nimed, aga tegelikult ei ole ka meil nime. Me kuulame nad ära, kuid tavaliselt püüame nende ideid suruda meile mõistetavasse raamidesse, katta neid tavapäraste arusaamade rüüga. Siiski on need kõnelejad kõikjal meie ümber tuules ja puulatvades, mõneti elusamana kui meie eales oleme olnud.

Nende häältelga, neis intuitsiooni ja teadmuse välgatusis, neis sõnumeis kõneleb meiega Universum – igaüheda isiklikult, sinu ja minuga. Õpi oma sõnumeid moonutatusteta vastu võtma – ära püüa neid vanadesse vormidesse mahutada.

Mulle tundub, et rühmas (ja üldiselt elus) me reageerime sellistele sõnumitele, vahel näitleme need lausa lapseliku tarkusega läbi, loome nende põhjal algupäraseid ja isiklikke draamasid, mis toovad meis esile tähendusi, mida on võimatu sõnades väljendada.

Selline võiks ehk olla mäng, millega 'jumalad' aega viidavad, millest tärkab kõik loodu, et siis igas suunas kasvama ja arenema hakata. Võibolla on see meie reageering

jumalatele meis endis – need teadmuse välgatused, mida meie kolmemõõtmeliste teadmistega oleks võimatu selgitada.

Võibolla juhatab Seth meid tavalistest piiretest välja teistele aladele, mis õigusega meile kuuluvad ja mis on meile loomupärased, hoolimata sellest, kas meil parajasti on füüsiline keha või mitte. Ta võib olla meie kõigi ühine hääl, mis ütleb: 'nii kaua kui te olete teadvusega kehad, ärge unustage, mis tunne teil ilma kehata oli ja tulevikus olema saab. Mis tunne oli olla lihtsalt vaba energia, nimetu, kuid häälega, mis ei vaja kõnelemiseks keelt ning loovusega, mis ei vaja füüsilist kesta. Meie oleme sama mis teiegi, olles vaid sisekülje välja pööranud.' "

Sethi raamatut tuleb vaadelda kui omaette teost, vaatamata minu arvamusele temast või reaalsusest üldse. Sethi isiksuse pitsers on vääramatult selle raamatu ridadele vajutatud nagu iga teise autori puhul. Sethi raamatus esitatud seisukohad väärivad kuulda võtmist, hoolimata sellest, kust nad pärinevad ning ümberpöörduvalt – just sel põhjusel.

Alguses, kui meie seansid toimuma hakkasid, kaalusin Sethi materjalide avaldamist oma nime all, ilma nende tegelikku allikat avaldamata nii, et seda võetaks omaks ainult tema väärtuse põhjal. Kuid mulle tundus, et see ei oleks õiglane, kuna Sethi materjalide edastamise moodus on samuti osa tema sõnumist ja isegi rõhutab selle tähendust.

Sethi raamat on kirja pandud täpselt sellisel kujul nagu see meile edastati, samas järjekorras, ühtki lõiku lisamata ega kustutamata. Seth tunnetab suurepäraselt erinevust kirjasõna ja lihtsalt vestluse vahel. Tema esinemised rühma ees on palju vabamad ning tagasiside elav. Käesolev raamat meenutab siiski rohkem meie eraseansse, kus edastatakse enamus materjali. Sel puhul on suurem tähelepanu sisul ja kirjalikul tekstil.

Sethi lauseehitus jäi samuti muutmata, välja arvatud mõnel erandjuhul (paaril korral tegin ühest pikast lausest kaks lühemat). Kirjavahemärgid ütles paljudes kohtades ette Seth ise. Sellistel juhtudel paigaldasime tema soovitatud sidekriipsud, semikoolonid ja sulud, kuid tema vahemärkused kustutasime, et lugejaid mitte segadusse ajada. Kohtades, kus Seth soovis jutumärke, kasutasime neid kahekordselt; kus ta sellekohast erilist märkust ei teinud kuid teksti seisukohalt need vajalikuks osutusid, panime ühekordsed. Samuti ütles Seth, millised sõnad tuleb alla kriipsutada.

Sethi laused on tihti pikad, kuid lauseehituses ei lähe ta kunagi segamini ega kaota mõtte-lõnga. Kui hiljem sedalaadi probleeme tekkis, kontrollisime alati algsed märkmed üle ning leidsime, et teksti mahakirjutamise ajal oli tehtud viga. (Seda panin eriti tähele, kuna olen ise püüdnud märkimisväärse eduta magnetofonilindile kirju dikteerida. Pärast paari esimest lauset ei suutnud ma enam kuidagi meenutada, mida või kuidas ma enne olin öelnud.)

Teksti korrektuur tähendas põhiliselt Robi märkmete korrastamist. Raamatuvälis materjali lisasime siis, kui see tundus vajalik, kirjeldas raamatu protsessi või tutvustas Sethi ennast lähemalt. Nagu Robi märkmetest selgub, alustas Seth kohe pärast raamatu lõpetamist Lisa kirjutamist. Selle juures oli üsna naljakas, et ma ise ei saanudki aru, et ta on Lisaga juba alustanud ja murdsin paar päeva pead, kes ja kudas selle lõpuks valmis kirjutab.

Võrdluseks veel üks huvitav asjaolu. Mina ise kirjutan oma raamatud alati kolm korda ümber ega jää tihti isegi siis lõpptulemusega rahule. Sethi raamat aga valmis kohe lõplikus esituses. Samuti järgis Seth oma esialgset kirjutusplaani minuga võrreldes palju täpsemalt. Aegajalt kaldus ta sellest küll kõrvale, aga see on ju iga autori õigus.

Nüüdsest peale kõneleb Seth juba ise enda eest.

Jane Roberts
Elmira, New York
27. september 1971

ESIMENE OSA

1

Mul ei ole füüsilist keha, kuid siiski kirjutan ma seda raamatut

511. SEANSS
21. JAANUAR 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21¹⁰

(Tahan kohe alguses öelda, et Sethi eest transis kõneldes toimuvad Jane'is teatavad muudatused.

Tavaliselt läheb Jane transsi ja väljub sellest märkimisväärse kiirusega. Seansi ajal on ta silmad harva täiesti suletud – tavaliselt on need poolkinni või pärani lahti ja siis on need tavalisest palju tumedamad. Ta istub seansi ajal oma lemmikkiiktoolis, vahel aga tõuseb ja jalutab toas ringi. Transiseisundis tõmbab ta suitsu ja rüügab natuke õlut, veini või kohvi. Kui transs on õige sügav, annab ta endale paar minutit aega, et sellest "korralikult välja tulla". Kellaajale vaatamata võtame pärast seanssi peaaegu alati koos kerget einet.

Transis on Jane'i kõnetoon, selle tugevus ja kiirus peaaegu nagu tavalises vestluses, kuid siiski varieeruv. Tavaliselt on see Jane'i "oma" häälest mõnevõrra sügavam. Vahetevahel muutub "Sethi hääel" väga valjuks ja kandvaks, selles on tunda ilmselgeid mehelikke nüansse ja tohutut energiat. Kuid tavaliselt mööduvad meie seansid üsna vaikselt.

Seth kõneleb aktsendiga, mida on raske täpselt määratleda. Seda on nimetatud vene, iiri, saksa, hollandi, itaalia ja isegi prantsuse aktsendiks. Seth ütles ükskord naljaga pooleks, et tema eriline kõneviis on tema paljude elude "kosmopoliitse tagapõhja" tulemus. Meie Jane'iga arvame, et Seth kõneleb lihtsalt omapäraselt ja see tekitab inimestes vastavalt nende rahvuslikule ja tundeelulisele tagapõhjale erinevaid arusaamu.

On veel kaks erilist joont, mis Jane'il transiseisundis olles tekivad: nimelt ilmub tema olekusse midagi mehelikult nurgelist ja ta näolihased tõmbuvad pingule, ilmselt energia või teadvuse ülekandmise tulemusel. Ajuti on see eriti rõhutatud ja siis tunnen ma Sethi juuresolekut väga selgelt.

Minu arvates tekivad Jane'is transiseisundis sellised muudatused, kuna ta võtab loovalt vastu osa ühest teisest tervikolemusest, isiksusest, keda me nimetame Sethiks. Jane'i oma ettekujutus sellest isiksusest liigitab ta meessoos hulka. Tema muutumist Sethiks on põnev ja haarav jälgida ning sellest osa saada. Vaatamata Jane'i transi sügavusastmele on Sethi heatahtlik ja eksimatult temale omane juuresolek alati tunda. Ma kuulan ja vestlen Jane'ist hoopis erineva isiksusega.

Jane kurtis enne seda seanssi end üsna närvis olevat; talle tundus, et Seth kavatseb oma raamatuga alustada. Sellised tunded ei ole tal enne seanssi kuigi tavalised. Ma rahustasin teda, soovitasin mitte muretseda ja lasta raamatul omasoodu ilmuda.)

Niisiis: soovin sulle kena õhtut, Joseph.

("Tere õhtust, Seth.")

Meie sõbral Ruburtil on tõepoolest rambipalavik ja see on teataval määral arusaadav; see- ga tuleb mul temaga kannatlik olla. Alustame siiski esimese peatükiga. (Naeratab.) Ruburt võib soovi korral sissejuhatuse kirjutada. (Paus.)

ESIMENE PEATÜKK

Niisiis: kummitusküttidest olete võib-olla kuulnud, mind võib aga kutsuda kummitus-kirjanikuks sõna otseses tähenduses, kuigi ma väljendit "kummitus" kuidagi heaks ei kiida. Muidugi on õigus, et füüsiliselt olen ma enamasti nähtamatu. Samuti ei meeldi mulle "vaimu" mõiste; aga kui teie määratluse järgi tähendab see ilma füüsilise kehata isiksust, siis tuleb nentida, et see kirjeldus sobib mulle.

Ma pöördun nähtamatu publiku poole. Ometi ei kahtle ma ühegi oma lugeja olemasolus ja palun kõigil teil mulle samaga vastata.

Ma kirjutan seda raamatut naise kaudu, kes on mulle üsna lähedaseks saanud. Teistele võib tunduda kummalisena, et ma kutsun teda Ruburtiks, kuna see on ju mehenimi, kuid ma tundsin teda juba ammu, teistes kohtades ja teiste nimede all. Ta on olnud nii naine kui mees, aga tema erinevaid elusid elanud tervikidentsust võib üldistatult nimetada Ruburtiks.

Tegelikult ei ole nimed tähtsad. Minu nimi on Seth. Nimi on ainult tähistus, sümbol, ent kuna teie neid tingimata vajate, kasutan ka mina neid. Ma kirjutan seda raamatut koostöös Ruburtiga, kes kõneleb minu eest. Selles elus on Ruburti nimi Jane. Tema mees, Robert Butts, kirjutab Jane'i sõnad üles. Teda nimetan ma Josephiks.

Minu lugeja võib arvata, et ta on füüsiline olend – luu, liha ja naha vang. Kui te usute, et teie olemasolu sõltub füüsilisest kujust, siis tunnete pidevat hirmu hävimise ees, sest ükski keha, kuitahes kaunis ta nooruses ka poleks, ei suuda vanaduses sama jõuliseks ja ligitõmbavaks jääda. Kui samastate end oma nooruse, ilu, intellekti või saavutustega, jääb teid pidevalt närima tunne, et see kõik peab kord kaduma.

Kirjutan seda raamatut kinnitamaks teile: see ei ole nii. Tegelikult pole te minuga võrreldes sugugi füüsilisemad olendid. Ma olen kasutanud rohkem kehasid kui isegi meenutada suudaks. Olematud isiksused raamatuid ei kirjuta. Ma olen oma füüsilisest kujust sõltumatu ja võin teie kohta sama kinnitada.

Teadvus loob vormi, mitte vastupidi. Kõik isiksused ei ole füüsilised. Oma igapäevaste asjadega nii agaralt ametis olles ei märka te seda osa iseendast, kes teab kindlalt, et ta võimed ületavad kaugelt tavapärase mina suutlikkuse.

Te olete kogunud teistsuguseid eksistentse ja see teadmine jääb teiega, kuigi te seda ei teadvusta. Loodetavasti aitab minu raamat vabastada lugejas sügavalt intuiitiivse mina ja teadvustada teile kõige kasulikumaid sisekaemusi.

Kui ma seda raamatut alustan, on teie aja järgi 1970. aasta jaanuari lõpp. Ruburt on praegu sale, tumedajuukseline ja vilgas naine, kes istub kiiktoolis ja kõneleb minu eest.

(21.35. *Pikem paus.*) Minu teadvus on küllaltki hästi Jane'i kehasse koondunud. Õhtu on külm. See on meie esimene katse transiseisundis raamatut kirjutada. Jane oli enne seansi üsna närviline. Asi pole sugugi nii lihtne, et sel naisel ainult tarvitseb minu eest kõnelema hakata. See nõuab erinevaid menetlusi ja psühholoogilist kohandumist. Oleme Ruburti ja minu vahel sisse seadnud psühholoogilise silla.

Ma ei kõnele Ruburti kaudu, nagu räägitakse telefoniga. Selle asemel on tegemist psühholoogilise liiniga, meie mõlema psühholoogiliste omaduste endast välja suunamisega – seda ma sidepidamiseks kasutangi. Hiljem selgitan täpsemalt, kuidas taolist psühholoogilist raamistikku luuakse ja säilitatakse, sest see meenutab rada, mida tuleb igasugusest prahist puhtana hoida. Seda raamatut lugema hakates oleks teil palju kasulikumat küsida, kes olete teie ise, aga mitte, kes olen mina, sest isiksuse loomust ja teadvuse omadusi mõistmata on teil minu olemusest võimatu aru saada.

Kui usute kindlalt, et teie teadvus on kusagil teie kolju sees luku ja riivi taga ning ei pääse sealt iialgi välja; kui olete veendunud, et teadvus lõpeb samas kohas, kus lõpeb teie keha, siis

olete ennast alahinnanud ning peate mind pettekujuks, aga mina ei ole seda sugugi rohkem kui teie.

Võin oma lugejaile ausalt öelda (*naeratab*): ma olen teist kõigist vanem, vähemalt teie arusaamise järgi vanusest.

Kui kirjanik võiks oma vanuse põhjal mingisugusele erilisele usutavusele toetuda, tuleks mulle küll medal anda. Ma olen energeetiline isiksuse olemus, kes ei ole enam koondunud kehalisse vormi, ja sellisena teadvustan mõningaid selliseid tõesid, mida teie näikse olevat unustanud.

Loodan neid tõesid teile meenutada. Ma ei pöördu niivõrd teie selle osa poole, kelleks te ise endid peate, kuivõrd osa poole, mida te ei tunne, mille olemasolu olete teataval määral eitanud ja unustanud. See osa loeb koos "teiega" minu raamatut.

Ma räägin neile, kes usuvad Jumalat ja neile, kes ei usu; neile kes usuvad, et varem või hiljem annab teadus vastused kõigile küsimustele reaalsuse olemuse kohta ja neile kes seda ei usu. Loodetavasti õnnestub mul ulatada teile võti, võimaldamaks teil reaalsust nagu ei kunagi varem iseenda jaoks tundma õppida.

Mõningaist asjust palun teil aru saada. Teie puhul ei ole tegemist aja vangidega nagu pudelisse topitud kärbse puhul, kelle tiivad on vangistuses kasutuks muutunud. Soovides reaalsusest tõepäraselt pilti saada, ei tasu teil oma füüsilisi meeli uskuda. Nad valetavad teile nii osavalt, et te jääte neid vähimagi kahtluseraasuta uskuma. Unenägudes olete ärkvelolekuga võrreldes tihti peale palju targemad, loovamad ja teadlikumad.

Praegu tunduvad need avaldused teile ülimalt kahtlased, kuid loodetavasti mõistate minu selgituste lõppedes, et tegu oli ainult faktide esitamisega.

Sellest, millest ma teile kõnelema hakkam, on sajandite jooksul ennegi kõneldud ning kui inimesed unustasid, uuesti üle korratud. Loodetavasti õnnestub mul paljutki aegade vältel moonutatut uuesti selgitada. Mõnede küsimuste kohta annan oma isikliku tõlgenduse. Tühjas kohas ju teadmisi olla ei saa; kogu teabele peab oma tõlgenduse ja värvingu andma selle valdaja ja edastaja. Seepärast kirjeldan ma reaalsust sellisena, nagu mina seda tunnen ning jagan teiega oma kogemusi selle paljudest kihtidest ja mõõtmetest.

Sellega ei taha ma sugugi väita, nagu poleks teisi reaalsusi olemas. Ma olin teadvusel ammu enne seda, kui teie Maa oma kuju sai. Seda raamatut kirjutades (ja enamasti Ruburtiga suheldes) ammutan omaenda möödunud isiksuste varamust selliseid loomujooni, mis tunduvad olukorraga sobivat. Peale minu on veel palju selliseid, kes ei ole füüsilisse reaalsusse koondunud. Meie olemasolu tundub teile praegu kummalisena ainult sel põhjusel, et teie ei adu oma isiksuse tõelisi võimalusi ja teie piiratud arusaamad kütkestavad teid.

Ma olen eelkõige õpetaja, kuid otseselt kirjamehena ma tegutsenud ei ole. Eelkõige olen ma isiksus, kellel on sõnum: te olete oma maailma loojad. Teile on antud kõige aukartustäratavam võime – anne oma mõtteid füüsilisse vormi valada.

See anne toob endaga kaasa suure vastutuse, kuid paljud teist tunnevad kiusatust iga edusammu puhul iseennast kiita, ebaõnnestumised elus aga Jumala, saatuse või ühiskonna kaela veeretada. Samuti on inimkonnal tervikuna kaldumus suunata oma mõõdalaskmisi ja süütundeid jumal-isa poole, kes kõigi eelduste kohaselt sellest lakkamatust kaeblemisest üsna tüdinud peaks olema.

Teie ise loote endale reaalsuse; teie maise kogemuse ilu ja õudus on teie kõigi ühine loomine. Kuni teie ei mõista, et olete loojad, pole te nõus vastutust enda peale võtma. Samuti ei saa te maailma õnnetustes süüdistada mingit kuradit. Te olete juba piisavalt teadlikud mõistmaks, et Kurat on teie enda hingeelu projektsioon, kuid nii targaks te veel saanud ei ole, et omaenda loovust ülesehitavalt ära kasutada.

Enamus mu lugejaist on tuttavad väljendiga "oma keha ohver". Liigina on teist saanud oma "ego ohvrid", hingeliselt jäigad olevused, kelle olemuse intuiitsed osad on kas maha saladud või tundmatuseni moonutatud.

512. SEANSS
27. JAANUAR 1970
TEISIPÄEVAL KELL 21⁰²

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Niisiis pöördume oma uue käsikirja juurde tagasi. Kuna ma juba loomi mainisin, lubage mul siinkohal märkida, et nende teadvus ei võimalda neile inimteadvusele omaseid vabadusi.

Samal ajal aga ei kammitse neid oma teadvuse kasutamisel teatud loomuomadused, mis võivad inimteadvuse praktilist võimekust halvata. Teadvus on vahend reaalsuse erinevate mõõtmete tajumiseks. Teadvus – nagu teie seda tunnete – on kõrgelt spetsialiseeritud. Füüsilised meeled lasevad teil kolmemõõtmelist maailma tajuda, kuid just nende omapära tõttu võivad nad takistada teid nägemast teisi samavõrd tõelisi reaalsusi. Enamik teist samastab end oma igapäevase, füüsiliselt suunitletud minaga. Teile ei tuleks mõttesegi hakata end samastama ühe teatava kehaosaga, teisi samal ajal eirates, aga just seda teetegi (*naeratades*), kui kujutlete, et teie isekas mina üksi on määratud teie olemuse koormat kandma.

Ma kinnitan teile: teie ei ole sugugi mingi kemikaalidest ja algainetest kokkumäsitud kosmiline liha- ja konditomp. Ma kinnitan, et teie teadvus ei ole keemiliste komponentide reaktsiooni juhuslik kõrvalprodukt.

Teie ei ole füüsilise aine hüljatud võsud, samuti ei ole teie teadvus määratud suitsupilve kombel hajuma. Seevastu loote te sügaval alateadvuslikul tasandil oma füüsilist keha just sellisena, nagu te seda tunnete, täpselt eritledes, imelise täpsuse ja põhjalike teadmistega viimase kui raku kohta, millest see keha koosneb. Seda tuleb võtta täiesti otseses tähenduses.

Kuna teadvuslik meel – teie kujutluse kohaselt – ei tunneta seda protsessi, siis ei samasta te ennast oma isiksuse sisima osaga. Pigem eelistate samastuda selle osaga enesest, mis on seotud igapäevase tegevusega – osaga, kes teie arvates teab, mida teeb. Näiliselt teadvusetu osa teist on tegelikult palju targem ja teadlikum. Temast on olemas kogu teie füüsilise eksistentsi sujuv funktsioneerimine. See osa on teadlik, ergas ning teadvusel. Teie olete sedavõrd füüsilisse reaalsusse koondunud, et ei võta ta häält kuulda ja keeldute mõistmast just seal peituvat psühholoogilise jõu olemasolu, millest teie füüsilise suunitlusega mina alguse saab.

Nimetan seda näiliselt teadvusetu osa "sisemiseks egoks", kuna just tema juhatab sisemist tegevust. Ta seostab teavet, mida tajutakse teistsuguste sisekanalite, füüsiliste meelte kaudu. Ta on väljaspool kolme mõõdet asuva reaalsuse sisemine tajur, kandes endas mälestusi kõigist teie möödunud eksistentsidest. Ta heidab pilku lõputuisse subjektiivsesse reaalsustesse, kust saavad alguse kõik objektiivsed reaalsused. (*Pikk paus.*)

Te saate neist sisemistest kanalitest kõik vajalikud andmed ning üheainsa hetke jooksul jõuab teie sisemuses uskumatult palju toimuda. See osa teie identsusest on sünnipärane selgeltnägija ja telepaat, võimaldades saabuvaist õnnetusist varakult teadlikustuda – vaatamata sellele, kas te sõnumi teadlikult vastu võtate või mitte.

(Vaikselt.) Ma võiksin praegu vahet pidada ja sul puhata lasta.

("Pole häda midagi.")

"Väline" ja sisemine ego töötavad koos – esimene aitab teil tegutseda teile tuntud maailmas, teine annab märkamatu sisetaju, milleta füüsilist eksistentsi oleks võimatu säilitada.

Kuid on veel üks osa, sügavam identsus, mis vormib omakorda nii sisemist kui välimist ego ning kelle otsuse kohaselt saab teist ettenähtud ajal ja teatud kohas füüsiline olend. See on teie identsuse tõeline südamik – seeme, millest tärkasite, paljumõõtmeline isiksus, mille osa te olete.

Need, keda huvitab, kuhu ma selles mudelis paigutaksin alateadvuse, nagu psühholoogid seda mõistavad, võivad kujutleda alateadvust kui sisemise ja välimise ego kokkupuutepunkti.

Siiski tuleks mõista, et minas tegelikult mingeid kindlaid alajaotusi ei ole ja erinevaiks osadeks jaotamine toimub piltlikult selguse huvides.

Kuna minu jutt on mõeldud isikutele, kes tavaliselt samastavad ennast "teadvusel oleva tavalise minaga", siis tahtsin neid küsimusi juba esimeses peatükis selgitada, kuna need mõistet läbivad kogu raamatut. Teiseks tahtsin ma isiksuse paljumõõtmelist olemust nentida kohe raamatu alguses.

Te ei hakka iseennast mõistma ja minu sõltumatut olemasolu omaks võtma seni, kuni te pole lakanud vaatlemast isiksust kui teadvuse lisandit "just nüüd ja praegu". Mõningad tõsiasjad, mida ma selles raamatus füüsilise reaalsuse kohta esitan, võivad teid isegi pisut vapustada, kuid ärge unustage, et mina vaatan seda täiesti erinevast vaatenurgast.

(Sethi eest kõneldes oli Jane'i jutus aegajalt pause. Ta silmad olid enamasti kinni.) Teie olete praegu täielikult sellesse koondunud ning arutlete, mis seal väljaspool küll olla võib – kui seal üldse midagi on. Mina olen väljaspool, kuid võin silmapilkselt sattuda tagasi sellesse mõõtmesse, mida ma tunnen ja kunagi armastanud olen. Ma ei ole siiski teie mõistes resident. Kuigi mul on meelteväline "pass", kaasneb ületulekuga teatavaid probleeme, millega mul arvestada tuleb.

Olen kuulnud, et paljud kauaaegsed New York City elanikud ei ole Empire State Buildingit külastanud. Samas on paljud välismaalased selle ehitusega hästi tuttavad. Loodan teile kui füüsilise maailma elanikele näidata nii mõndagi imeväärset ja kummalist psüühilist ja psühholoogilist struktuuri teie endi reaalsussüsteemis, mida senini eiranud olete.

Loodan enamatki. Tahan teid viia retkele läbi teie kättesaadavate reaalsustasandite, juhata teie teekonnale teie psühholoogilise struktuuri mõõtmesse, avades teie teadvuses senitundmata uusi alasid. Loodan selgitada lugejale tema isiksuse paljumõõtmelisust ning võimaldan pilku heita tema kõrgemale identsusele.

See mina, keda teie tunnete, on vaid teie tervikidentsuse fragment. Need fragmendid ei asu üksteisest eraldi nagu nööri otsa lukitud pärlid. Pigem võiks neid võrrelda sibulakihtide või apelsinilõikudega, mida seob sama elujõud ning mis kasvavad küll erinevatesse reaalsustesse, kuid pärinevad siiski samast allikast. Nii nagu kogu isiksus tervikuna, kasvavad ka apelsin ja sibul seestpoolt väljapoole. Teie näete asjade välist külge. Teie füüsilised meeled lubavad teil tajuda välist vormi ja sellele reageerida; samas aga sunnivad needsamad füüsilised meeled teid reaalsust just niimoodi tajuma, mistõttu välise vormi ja aine taga jääb sisemine elujõud märkamatuks.

Näiteks võiksin teile öelda, et isegi raudnaelal on teadvus, kuigi vaevalt mõni minu lugejaist võtaks mind tõsiselt, et öelda: tere hommikust, raudnael.

Tõepoolest, ka naela aatomitel ja molekulidel on omalaadi teadvus, samuti kui selle raamatu lehekülgi moodustavad aatomid ja molekulid on oma tasandil teadlikud. Kivid, maa-varad, taimed, loomad, õhk – kõik on omamoodi teadvusest täidetud. Teie seisate pidevalt voogava elu, teadliku energia keskel. Ka teie keha moodustavad teadvusega rakud, mis teostavad oma identsust ning vormivad üheskoos ja meeeldi struktuuri, mida nimetatakse teie kehaks.

Eelnenud jutust koorub mõte, et elutut ainet ei eksisteeri. Pole olemas ühtki teadvuse poolt loomata objekti. Oma arengutasemele vaatamata tunneb ja loob iga teadvus. Seda mõistmata ei suuda te ka iseendast mõista.

Mugavusest eirate teie keha vähimategi osade vahel lakkamatult toimivat arvutus sisemist sidepidamist. Teie olete isegi oma käesoleval füüsilisel kujul teiste teadvuste osaks. Minal ja tema potentsiaalidel ei ole piirdeid. *(Paus.)* Vaid võhiklikkusest võite selliseid piirdeid püstitada, ennast oma loomupärasteist võimeist eraldada, samastudes oma välise egoga. Tõsiasju võib küll eirata, kuid muuta neid ei õnnestu. Isiksus jääb ikkagi paljumõõtmeliseks nähtuseks, kuigi paljud inimesed piltlikult öeldes peidavad oma pea kolmemõõtmelise eksistentsi liiva sisse, teeseldes nagu midagi muud poleks olemas.

(Humoorikalt.) Oma raamatuga kavatsen nii mõnegi pea liiva alt välja tõmmata. *(Paus.)*

Mul ei ole vähimatki kavatsust teie välist ego alahinnata. Teie olete seda lihtsalt üle hinnanud. Teie ei ole selle tõelist olemust veel õigesti väärtustanud.

Selle küsimuse juurde naaseme hiljem. Praegu piisab mõistmisest, et teie isiku ja selle kestvuse tunne ei sõltu teie egost.

Vahel nimetan seda füüsilist maailma – millega väline ego on ühenduses – "maskeeringuks", kuna füüsiline kuju on üks neist paljudest maskeerimisvormidest, mida reaalsus kasutab. See maskeering on tõeline, kuid tema taga seisab sügavam tõde – nimelt elujõud, mis talle kuju andis. Füüsilised meeled lasevad teil maskeeringut tajuda, olles eriomaselt sellele häälestatud. Kuid välise vormi taga eksisteeriva reaalsuse vastuvõtmiseks on vaja hoopis teist laadi taju ja peenemaid protsesse kui füüsilised meeled pakkuda suudavad.

Ego on armukade jumalus, kes nõuab oma huvide jälgimist. Ta keeldub tunnistamast teisi reaalsusi peale selle, milles ta end mugavalt tunneb ja mida ta mõistab. Ego peaks olema abimees, kuid tal on lastud türanniks saada. Aga isegi sellisena on ta palju paindlikum ja õpihimulisem kui tavaliselt arvatakse. Ego ei ole loomupäraselt jäik; tema uudishimu võib üsnagi kasulikuks osutuda.

Kui teie arusaamad reaalsuse olemusest on piiratud, teeb ego kõik temast oleneva, et te jääksitegi selle piiratud ala vangiks, mida ekslikult reaalsuseks peate. Intuitsiooni ja loovate vaistude vabanedes võivad need teie isiksuse füüsilisse maailma koondunud osale edastada nii mõndagi oma teadmistest kõrgemate mõõtmete kohta.

513. SEANSS

5. VEEBRUAR 1970

NELJAPÄEVAL KELL 21¹⁰

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Nüüsiis: jätkame.

Juba käesoleva raamatu olemasolu peaks olema piisavaks tõendiks, et ego ei ole sugugi kogu isiksuse ainuvalitseja, kuna vähimagi kahtluseta kirjutab seda raamatut keegi mitte Jane Robertsi nime all tuntud kirjanik. Kuna nimetatud Jane Robertsil ei ole ühtegi erilist omadust, mis inimkonnal tervikuna puuduks, tuleks vähemalt nõustuda, et inimisiksuse võimed on tavapärasest kujutlusest märksa mitmekesisemad. Loodan selgitada nende olemust ja õpetada, kuidas selliseid kasutamata võimeid endas vabastada.

Isiksus on igavesti muutuva tajumise gestalt. Ta on identsuse tajuv osa. Mina ei suru oma taju peale naisele, kelle kaudu ma kõnelen. Tema enda taju ei ole meie lävimise ajaks välja lülitatud – see hoopis avardub ja toimub energia projitseerimine kolmemõõtmelisest reaalsusest väljapoole.

Selline teadvuse koondamine füüsilisest süsteemist eemale võib jätta mulje, et see on välja lülitatud. Tegelikult on asi hoopis vastupidi – tema teadvus saab palju juurde. Ma koondan oma reaalsusest tähelepanu sellele naisele, kuid tema poolt edastatav tekst, mida te nendel lehekülgedel näete, ei olnud algselt üldse sõnalisel vormis.

Keel – teie mõiste kohaselt – on üsna aeglane asi: täht-tähelt sünnib sõna, sõnadest moodustatakse lause – lineaarse mõtteviisi produkt. Teie keelt võib mõneti vaadelda kui teie füüsilise ajajada grammatilist lõppsaadust. Te suudate tähelepanu koondada ainult teatavale hulgale asjadele korraga, mistõttu osutub võimatuks keerukamaid ja samaaegselt toimuvaid kogemusi edastada.

Mina olen teadlik teistsugustest, mittelineaarsetest kogemustest ja suudan end koondada lõpmatule hulga sündmustele korraga. Ruburt ei ole võimeline neid edastama, mistõttu tuleb need lineaarse kogemuse tasandile üle kanda. Oskus piiramatul hulgal samaaegseid sündmusi tajuda ja neile reageerida on tervikmina ehk tervikolemuse üks põhiomadusi. Seepärast ma ei peagi seda eriliseks saavutuseks.

Kõik lugejad, kes oletatavasti (*humoorikalt*) asuvad praegu kehalises vormis, tunnevad ainult väikest osakest iseenesest. Tervikolemus on tervikidentsus, mille üks avaldumisvorm on isiksus – olemuse sõltumatu ja igikestev osa. Ruburti teadvus avardub meie lävimise ajal, koondudes samas siiski ühte kindlasse mõtmesse, mis asub kusagil tema ja minu reaalsuse vahel – suhteliselt vähehajutatud alale. Siin vajutan ma tema loal ja nõusolekul ta teadvusse teatavad kontseptsioonid. Need ideed ei ole oma olemuselt neutraalsed, sest iga teave kannab alati selle valdaja või edastaja isiksuse pitsi.

Ruburt annab oma sõnalised võimed meie ühisesse kasutusse ja meie kahe koostööst sünnivad iseenesest väljalasutatavad sõnad. Kohati võib esineda kõrvalekaldeid, sest iga teave võib ajuti moonuda, kuid harjumuspärase koostöö juures juhtub selliseid moonutusi haru-harva.

Osa minu energiast väljub Ruburti kaudu ning meie mõlema ühendatud energia paneb tema keha transiseisundis liikuma; nii ka praegu, kui ma neid sõnu kõnelen. Siin on veel muidki nüansse, mida ma hiljem puudutan.

Seepärast ei ole ma rohkem Ruburti alateadvuse toode kui tema minu alateadvusliku meelega looming. Samuti ei ole ma tema sekundaarne isiksus, kes salakavalalt püüab tema ego ebakindlat positsiooni kõigutada. Tegelikult olen ma hoolitsenud, et kõik Ruburti isiksuse küljed saaksid meie lävimisest ainult kasu ja nende puutumatus hoitaks ja austataks.

Tema isiksusel on üks üsna ainulaadne omadus, milleta meievahelist sidet olla ei saaks. Püüan väljendada nii lihtsalt kui võimalik: tema hinges on midagi sellist, mida võiks võrrelda läbipaistva mõõtmelise nihkekohaga. Selle kaudu võib nagu avatud akna läbi jälgida teisi mõõtmeid. See on nagu mitmemõõtmeline ava, mis on teatud määral jäänud füüsilise suunitluse varjust ähmastamata.

Füüsilised meeled muudavad teid tavaliselt selliste avatud kanalite suhtes pimedaks, kuna nad tajuvad reaalsust läbi omaenda kuvandi. Seega siseneb psühholoogilise nihkekoha kaudu teie ajas ja ruumis teatud määral teie reaalsusse. Võib öelda, et selline avatud kanal oli Ruburti ja minu isiksuse vahelise lävimise puhul nagu teerada, võimaldades meievahelise sidepidamise. Sellised psühholoogilised ja psüühilised nihkekohad eksistentsimõõtmete vahel ei ole sugugi harvaesinev nähtus, kuigi neid mõistetakse ja kasutatakse sellisena haru-harva.

Püüan teile oma mittefüüsilist eksistentsi pisut tutvustada. Olgu see teile meenutuseks, et teie põhimine identsus on sama vähe füüsiline kui minu oma. Sellega on esimene peatükk lõppenud.

("Hästi.")

Minu praegune keskkond, töö ja tegevus

Alustame teist peatükki.

Kuigi minu keskkond erineb üsna oluliselt (*humoorikalt*) minu lugeja omast, võin kinnitada, et tagasihoidlikult väljendudes on see teie elukeskkonnaga võrreldes vähemalt sama särav, mitmekesine ja elav. See on palju meeldivam keskkond – kuigi minu arusaamine meeldivast on mõnevõrra muutunud sellest ajast, kui ma olin alles füüsiline olend –, pakkudes enam rahuldust ning suuremaid võimalusi loovaks eneseteostuseks.

Minu praegune eksistents on kindlasti põnevaim senikogetud olemisvormidest. Neid on piisavalt – nii füüsilisi kui mittefüüsilisi. Teie planeedil ei ole sugugi ainult üks riik ega teie päikesesüsteemis kõigest üks planeet; samuti ei asu mittefüüsilised teadvused vaid ühesainsas mõõtnes.

Minu praegune keskkond ei ole see, kuhu te kohe pärast surma satute. Enne, kui te päriselt sellele eksistentsitasandile jõuate, tuleb teil veel korduvalt surra. (Sünd on surmaga võrreldes märksa vapustavam sündmus. Surre te enamasti ei mõistagi toimuvat, kuid sünniga kaasneb alati terav ja äkiline äratundmine. Olles surnud loendamatu kordi, kirjutan oma raamatut just selleks, et teile seda öelda.)

Minu töö selles keskkonnas pakub mulle teiega võrreldes palju enam võimalusi eneseületamiseks ja proovilepanekuks ning nõuab selliste materjalide kasutamist loomingus, mis on väljaspool teie praegust mõistmisulatust. Käsitlen seda teemat peagi pikemalt. Esmalt peate aga aduma, et muud objektiivset reaalsust peale teadvuse poolt loodu ei eksisteeri. Teadvus loob vormi, mitte vastupidi. Seega on ka minu eksistentsi reaalsus minu ja teiste minusarnaste poolt loodud ning väljendab meie arengutasandi avaldumist.

Meie ei kasuta püsivaid struktuure. Minul ei ole kodulinna ega -asulat. Sellega ei taha ma öelda, et me elame tühjas ruumis. Meie adume ruumi teist erinevalt ning vormime enda ümber meelepäraseid kuvandeid.

Need sünnivad meie meelemustrite või -mudelite põhjal, (*just*) nagu teie soovide ja mõtete täpse jäljendina sünnib teie reaalsus. Teie arvates eksisteerivad kõik objektid teist eraldi; te ei mõista, et nad on hoopis teie endi psühholoogiliste ja hingeliste minade väljendus. Meie aga moodustame ise oma reaalsuse ja seepärast teeme seda ka märkimisväärse loomistöö ja -vabadusega. Minu keskkonnas ei suudaks te orienteeruda, sest te ei leiaks seal mingit loogilist järjekindlust.

Meie tunneme neid sisemisi seadusi, mis valitsevad igasuguste "materialiseerumiste" üle. Soovi korral võib minu jaoks olla nii öö kui päev – või mistahes teie ajalooperiood. Minu kaaslast ei häiriks sellised muutuvad vormid sugugi; selle asemel saaksid nad kohe selle põhjal minu meeleolude, tunnete ja ideede kohta järeldusi teha.

(Viimase lõigu edastamise ajal tõusis Jane püsti, ise veel transis, ja läks kööki tikke otsima. Ta tahtis suitsu peale tuld võtta.)

Tegelikult ei ole kestvusel ja püsivusel vormiga midagi tegemist, seevastu on need seotud ühendatud meeldivus-, eesmärgi-, saavutus- ja ühtsustundega. Täitmaks oma kohustusi õpetaja ja harijana tuleb mul ette võtta "teekondi" paljudesse teistesse eksistentsitasandesse, kus kasutan just neid abivahendeid ja menetlusi, mis antud süsteemis võimaldavad mul oma ülesannet kõige paremini täita.

Teisisõnu – kuna igas süsteemis valitsevad loomupäraselt erinevad võimed ja eeldused, tuleb mul sama õppetüki selgitamiseks kasutada erinevaid lähenemisviise vastavalt selle süsteemi omapärale, milles ma parasjagu tegutsen. Selles raamatus ja meievahelises lävimises kasutan ma ainult üht osakest neist paljudest minu olemuse käsutuses olevaist isiksustest. See Sethi kuju, mille mina kui Sethi avaram isiksus siin omaks võtan, ei oleks teistes realsustes mõistetav.

Põhjus on selles, et kõik realsussüsteemid pole kaugeltki mitte füüsiliselt suunatud ja mõnedes neist ei olda füüsilisest vormist kuuldudki. Samuti ei ole soolised erinevused nende jaoks midagi enesestmõistetavat. Sel põhjusel ei esitleks ma end neile kui palju elusid läbinud meessoost isiksust, kuigi see on täiesti paikapidav osa minu identsusest.

Niisiis: oma koduses keskkonnas võin võtta mulle meeldivaima kuju. Vastavalt minu mõtete loomusele võib see kuju muutuda ja muutubki. Teie vormite oma füüsilist kuju alateadvuse tasandil enamvähem samamoodi, kuid siiski mõningate oluliste erinevustega. Tavaliselt ei mõisteta, et te ise loote pidevalt oma füüsilist keha vastavalt oma sisemisele arvamusele iseendast või, et kooskõlas lakkamatu mõtetevooluga toimuvad teie kehas pidevalt olulised elektromagnetilised ja keemilised muutused.

Kuna meie oleme juba ammu taibanud vormi sõltuvust teadvusest, siis on meil võimaldunud oma vormi täielikult muuta nii, et see suudaks meie sisemise kogemuse iga peenematki varjundit täpsemalt jälgida.

Igal teadvusel on sünnipärane võime oma vormi muuta. Erinev on ainult osavus ja teostumise aste. Teie oma süsteemis võib seda täheldada nagu aegluubis, jälgides elava aine vormide muutumist tema "evolutsiooni" ajaloo käigus.

Meie võime soovi korral olla samaaegselt mitmes erinevas vormis, aga ka teie olete selleks võimelised, kuigi te seda ise ei mõista. Teie kehaline kuju võib uinununa ja liikumatuna voodis lebada, kuna teadvus rändab samal ajal unenäos kaugetesse paikadesse. Samaaegselt loote endast "mõttevormi", mis teile teadvustamata mõne teie sõbra tuppä ilmub. Järelikult ei ole teadvuse võime antud ajahetkel erinevaid vorme luua vähimalgi määral piiratud.

Rakenduslikust küljest vaadatuna oleme meie sellel alal teid märgatavalt edestanud ja neid erinevaid vorme luues toimime täie teadmiselega. Ma jagan oma eksistentsivälja teistega, kellel on enam-vähem samad eesmärgid täita ja üldiselt minule sarnane arengumudel. Mõningaid neist tundsin juba varem. Omavahel suhtleme telepaatiliselt, kuid tuleb tõdeda, et telepaatia on ka teie keele aluspõhjaks, kuna selleta ei oleks keeelistel sümbolitel mingit mõtet.

Kuigi me omavahel tõepoolest telepaatiliselt suhtleme, ei tähenda see meie vestlemist mõtteis sõnadega. Selle asemel kasutame lävimiseks midagi niisugust, mida ma võin kirjeldada kui soojuslikke ja elektromagnetilisi kujundeid, mis suudavad tavalise kõnega võrreldes endaga ühes jadas kanda palju laiemat tähendust. Sarnase lävimise intensiivsus sõltub selle taga peituvast tundmuslikust intensiivsusest, kuigi väljend "tundmuslik intensiivsus" võib mõnevõrra eksitavaks osutada.

Me tunneme tõepoolest midagi teie tundmustega võrreldavat, kuid erinevat teie armastusest, vihkamisest või raevust. Teie tundeid võiks täpsemalt iseloomustada kui "sisemiste meeltega" seotud tähtsamate ja suuremate psühholoogiliste sündmuste kolmemõõtmelist väljendust.

Mida tähendab mõiste "sisemised meeled", selgitan teile pisut hiljem, selle peatüki lõpus. Ka meie tundmuskogemus on sügav ja ere kuigi teie omast tunduvalt erinev. Muuhulgas on see palju avaram ja vähempiiratud, kuna me tunnetame "tundmuskliimat" kui tervikut ja reageerime sellele. Me julgeme palju vabamalt tunda ja kogeda, kartmata, et tunded meid sinna-tänna pillutaksid.

Näiteks meie identsust ei ohusta teiste tugevad tundmused. Me suudame tundmustest läbi rännata teie jaoks üleloomulikul viisil ning muundada need teile senitundmata loovuse tahkudeks. Meie ei tunne vajadust oma emotsioone varjata, kuna see on võimatu ja ebasoovitav.

Tundmused võivad teie süsteemis tunduda tülikad, kuna te ei ole veel õppinud neid raken-dama. Meiegi hakkame alles praegu neis peituvaid lõputuid võimalusi ja nendega seotud loomejõudu täielikult tundma õppima.

Lõpetame tänaseks seansi.

("Hästi".)

514. SEANSS
9. VEEBRUAR 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21³⁵

(Seekordse seansi tunnistajaiks olid Jane'i ESP grupi liikmed Carl ja Sue Watkins ning nende väike poeg Sean.)

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Tervitan ka teie sõpru. Te soovisite näha, kuidas üks kirjanik töötab. Kui te pisut kannatust varute, võime teise peatükiga jätkata.

Niisiis: mõistes meie identsuse sõltumatust vormist ei karda me loomulikult ka oma kuju muuta, teades end võtvat mistahes vormi täpselt oma soovi kohaselt.

Surma teie mõiste järgi me ei tunne. Meie eksistents viib meid paljudesse erinevatesse keskkondadesse ja me sulame (*viipab*) sellesse. Meie kõik oleme siin õpetajad ning meil tuleb oma meetodeid kohaldada, võimaldamaks reaalsust erinevalt mõistvail isiksustel meid aduda. Teadvus ei ole vormist sõltuv, kuid otsib alati võimalust vormi luua. Me ei eksisteeri teie mõistes mingis kindlas ajaraamistikus – minutid, tunnid ja aastad on meie jaoks ammu oma tähenduse ja võlu minetanud. Siiski oleme teiste süsteemide ajalisest seisukorrast täiesti teadlikud ning peame seda nendega lävimisel arvestama. Vastasel korral ei mõistaks keegi, mida me öelda tahame.

Kõnesolevate süsteemide vahel ei eksisteeri mingeid tegelikke tõkkeid. Eraldatust põhjustavad vaid isiksuste erinevad käsitus- ja tajuvõimed. Teie ise asute otse teiste süsteemide keskel, võimetuna neid tajuma. Isegi kui mõni sündmus teistest süsteemidest teie kolmemõõtmelisse eksistentsi tungib, ei oska te seda kuidagi tõlgendada, kuna taolise sisenemise tõsiasi on juba nimetatud sündmust moondata jõudnud.

Ma ütlesin, et teie aega ja selle jätkuvust me ei koge. Meie rändame läbi erinevate intensiivsuste. Kogu meie töö, areng ja kogemus leiavad aset kohas, mida ma nimetaksin "hetkepunktiks". Seal kannab ka vaevumärgatav mõte vilja, nõrgeimigi võimalus uuritakse läbi, tõenäosusi vaadeldakse põhjani, tuntakse nii ülevoolavaid kui vaevumärgatavaid tundeid. Seda on üsna raske selgelt edastada, kuid meie kogemus toimub hetkepunkti raamistikus. Selles järgnevad samaaegsed tegevused "vabalt" ühendavatele mustritele. Kujutle näiteks, Joseph, et ma mõtlesin sinust. Seda tehes kogen otsekohe ja täielikult sinu minevikku, olevikku ja (teie mõistes) tulevikku ning kõiki neid tugevaid või määrava tähtsusega tundmusi, mis sind eales juhtinud. Soovi korral võin koos sinuga minna teekonnale läbi nende kogemuste – sinu mõistes vaid hetke vältel.

Loomulikult on vaja küllalt aega, arenemist ja kogemusi, kuni identsus õpib selliste pidevalt muutuvate stiimulite keskel stabiilsust säilitama; mõned meist on ajuti pinna jalge alt kaotanud, unustades sellegi, kes nad on, kuni ükskord jälle iseenda tunnetuseni jõuavad. Enamjaolt on see aga meie jaoks automaatseks muutunud. Selles lõpmatus erinevate teadvuste paljususes teadvustame endile, et eksisteerib väiksem hulk terveid isiksuste pankasid. Oma "puhkusi" veedame üsna lihtsate eluvormide keskel ja sulame nendega kokku.

See on meie viis puhata ja magada, sest me võime veeta mõne sajandi teistes reaalsustes puu või mõne algelise eluvormi kujul. Me laseme oma teadvusel nautida lihtsa eksistentsi võimalusi – näiteks võime luua endale kasvamiseks metsa. Enamasti oleme siiski võrdlemisi aktiivsed ning suuname kogu oma energiavaru töösse ja uutesse väljakutsetesse.

Soovi korral võime oma psühholoogilisest tervikust moodustada teisi isiksusi. Need peavad juba iseseisvalt oma sisemuses peituvaid loomevõimeid kasutades edasi arenema. Nad on vabad ja võivad vabalt kulgeda. Selliseid asju me siiski kaalutlemata ette ei võta.

Iga minu lugeja on osa oma suuremast tervikolemusest ning areneb mulle tuttava eksistentsi suunas. Lapsepõlves ja unenägudes on iga isiksus mingil määral teadlik oma sisemise teadvuse pärisosaks olevast tegelikust vabadusest. Seega on need võimed, millest kõnelesin, tajumismudeliga teadvuse kui terviku ja iga eraldi isiksuse sünnipäraseks omaduseks.

Mainisin oma keskkonna pidevat muutumist; sama kehtib ka teie keskkonna kohta. Sel juhul annate täiesti paikapidavaile tähelepanekuile mõistusliku selgituse. Näiteks tunnete tuba muutuvat ahtaks ja rõhuvaks ning peate endastmõistetavana sellist mõõtmete muutust ettekujutuse viljaks, sealjuures oma tundeid eirates seda tegelikkusega seostamata.

Kuid tegelikult on tuba sellises olukorras täiesti selgelt ja oluliselt muutunud, kuigi selle füüsilised mõõtmed on säilunud. Toa psühholoogiline mõju on teisenenud. Peale teie tunnetavad seda ka teised. See tõmbab külge vaid teatavat liiki sündmusi, muutes lisaks teie psühholoogilist struktuuri ja hormoonide eritust. Te reageerite toa teisenenud seisundile isegi füüsiliselt, kuigi tundub, et selle pikkus ega laius meetrites ja sentimeetrites pole muutunud.

Ma palusin oma kallil sõbral Josephil sõna "tundub" alla kriipsutada, sest teie mõõteriistad, olles koos toaga samavõrra muutunud, ei saagi enam mingit füüsilist muutust näidata.

Te muudate alatasa oma füüsilise keha ja lähima keskkonna vormi, kuju, piirjooni ja tähendust, kuigi püüate kõigest väest neid pidevalt toimuvaid muudatusi eirata. Meie anname neile vabad käed, olles teadlikud meid motiveerivast sisemisest püsikindlusest, mis võib endale lubada nii spontaansust kui loovust. Me mõistame vaimse jg psühholoogilise identsuse sõltuvust loominguilisest muutumisest.

Nii koosnebki meie keskkond peentest tasakaalutustest, kus muutustele on antud täielik mänguruum. Teie ajamudel annab teile eksliku arusaama füüsilise aine suhtelisest jäävusest, mistõttu te ei soovi selles pidevalt toimuvat teisenemist märgata. Teie füüsilised meeled annavad endast parima sundimaks teid nägema vaid kõrgel määral kindlasse vormi mahutatud reaalsust. Te tajute omaenda ja teiste teadvuste rõõmsalt muutuvat loomust reeglina ainult une- ja unenäo seisundis ning oma intuitsioone kasutades.

Üks minu ülesannetest on teid sellistes küsimustes valgustada. Selleks tuleb meil kõnelda sellistes üldmõistetes, mis on teile mingil määral tuttavad. Sellepärast kasutamegi isiksuse selliseid alasid, millega te võite teataval määral samastuda.

Meie keskkonnal ei ole lõppu. Teie mõistete järgi ei ähvarda meid oma toimetustes kunagi aja- ega ruumipuudus. Sellises maailmas satuks mistahes teadvus ilma sobiva tagapõhja ja arenguta hõlpsasti segadusse. Meil ei ole ühte kindlat ja mugavat universumi, kuhu peituda. Me oleme teadlikud teistest, täiesti võõrastest reaalsussüsteemidest, mis vilguvad kusagil meile tuntud teadvuse piirimail. Füüsilisi vorme ei ole kaugeltki nii palju kui teadvuse vorme, millest igal on oma tajumismudel ning maskeerimissüsteem, mille asukas ta on. Ometi on nad teadlikud selle maskeeringu taga peituvast reaalsusest, millest kõik muud reaalsused alguse saavad, millist nime selle kohta ka ei kasutataks.

Niisiis, mitmed nimetatud vabadustest on teile unenägude ajal täiesti loomulikud ja te loote oma unenäokeskkondi tihti just selliste võimete väljaarendamiseks. Hiljem teen ma paar märkust selle kohta, kuidas oma saavutusi ära tunda ja neid oma igapäevases füüsilises elus ülesnäidatud asjatundlikkuse ja osavusega võrrelda.

Unenäokeskkonda muutma ja juhtima õppides võite ka oma füüsilise keskkonna teisendamist õppida. Te võite endale sisendada unede nägemist, kus toimub mingi teie jaoks soovitud

muutus, kusjuures teatud tingimustel kandub see teie füüsilisse ellu. Tihtipeale sooritatakse seda teadvustamata.

Teadvus tervikuna võtab erinevaid vorme. Tema alatine vormi sees olemine ei ole tingimata vajalik. Kõik vormid ei ole füüsilised. Sel põhjusel ei olegi mõned isiksused kunagi füüsilised olnud. Nende arengutee on kulgenud erinevalt ning nende psühholoogiline struktuur tunduks teile võõrana ja mõistmatuna.

Mõneti reisin ka mina läbi sellise keskkonna. Teadvus peab ennast siiski näitama. Ta ei saa kuidagi olemata olla. Kuna ta ei ole füüsiline, tuleb tal oma tegevusvõimet teisest küljest näidata. Teistes süsteemides moodustab teadvus vahel kõrgeltintegreeritud matemaatilisi või muusikalisi mudeleid, mis omakorda on stiimuliks teistele universaalsetele süsteemidele. Paraku ei tunne ma neid hästi ega või sellepärast neist piisava pädevusega kõneleda.

Kui minu keskkonnal puudub püsiv struktuur, siis kehtib sama ka teie süsteemi kohta. Nii nagu mina praegu teadvustatult lävin Ruburti kaudu, lävite ka teie teiste isiksustega ja nende kaudu, olles ise oma saavutustest teadmatutes.

515. SEANSS
11. VEEBRUAR 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21²⁰

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Naaseme teise peatüki juurde.

Teie poolt kasutatavad füüsilised meeled loovad üsnagi tõepäraselt teile tajutavat ümbrust, olles kolmemõõtmelise reaalsuse tajumise põhjuseks. Kuid teadvusel on ka sisemised tajurid, mida arengutasemest hoolimata võib leida igast teadvusest. Opereerimaks antud süsteemis töötavad need tajurid lahus selle teadvuse poolt mingis kindlas – näiteks füüsilises – vormis viibides omaks- ja kasutuselevõetavaist tavalistest tajumehhanismidest.

Nii on igal lugejal oma sisemised meeled ja ta kasutab neid pidevalt teatud ulatuses, kuigi oma mina tasandil sellest teadmatutes viibides. Meie kasutame oma sisemisi meeli vabalt ja teadlikult. Samuti toimides hakkaksite tajuma minu eksistentsitingimustele samast keskkonda. Te näeksite maskeerimata olukorda, kus sündmused ja vormid võivad olla vabad ning aja kleepuva vormi poolt piiramata. Oma tuba vaadates ei näeks te seal enam-vähem püsiva välimusega mööblit, vaid oma tähelepanu pisut teisiti suunates märkaksite neid esemeid moodustavaid pidevalt liikuvaid aatomeid, molekule ja muid algosakesi.

Te võiksite näha fosforset helendust, molekule moodustava elektromagnetilise struktuuri auras. Soovi korral võiksite oma teadvuse molekuli sisse suruda ning jälgida sealt toa universumit koos selles omavahel seotud ja igaveses liikumises olevate tähekujuliste vormidega. Kõik need võimalused kujutavad endast täiesti paikapidavat reaalsust. Teie reaalsus ei ole teistest omasugustest sugugi tõesem; ta on vaid ainus teie poolt tajutav.

Kui kasutame oma sisemisi meeli, saavad meist teadlikud loojad, kaasautorid. Teadmatult te oletegi kaasautorid. Teile tundub, et meie keskkonnal puudub struktuur, kuna te ei taipa korrapära tõelist olemust: sellel ei ole jääva vormiga midagi tegemist, kuigi teile paistab teisiti.

Minu keskkonnas ei ole kell kunagi neli või üheksa õhtul. Sellega tahan öelda, et aja kulg ei seo mind. Ent soovi korral ei takista mind miski seda kogemast. Meie kogeme aega, täpsemalt selle vastet, kogemuse intensiivsuse väljendeis – see on psühholoogiline aeg oma tõusu- ja mõõnadega.

See sarnaneb pisut teie oma tundmustele, tajudes aja ruttavust või venivust, kuid olulistes aspektides on meie kogemus siiski erinev. Teie keskkonnaga võrreldes võiks meie psühholoogilist aega vaadelda kui toaseinu, mis muudavad pidevalt värvi, mõõtmeid, pikkust, sügavust ja laiust. Praktilisest küljest erinevad meie psühholoogilised struktuurid teie omadest selle poolest, et meie kasutame teadlikult ka teile loomupärasest paljumõõtmelist psühholoogilist reaalsust, mida teie oma minatasandil ei teadvusta. Meie keskkonnal on selliseid paljumõõtmelisi omadusi, mida füüsilised meeled iial tajuda ei suudaks.

Seda raamatut edastades suunan ma osa oma reaalsusest süsteemidevahelisele maskeeringuist suhteliselt puhtale diferentseerimata tasandile. Teistega võrreldes ei ole see ala aktiivne. Füüsilisest reaalsusest võrdlust otsides võiks seda võrrelda piirkonnaga, mis asub otse Maa atmosfäärist ülalpool. Mina räägin siiski hingelistest ja psühholoogilistest atmosfääridest ning Ruburti füüsiliselt suunatud mina asub sellest alast piisaval kaugusel, et edastatud sõnumeid suhteliselt hästi mõistetak.

Teatud määral asub see ka minu keskkonnast eemal, kuna seal tekiks mul raskusi teabe edastamisel füüsilise suunitlusega termineis. Püüdke mõista, et siin kaugustest kõneldes ei mõtle ma sellega ruumilist vahemaad.

Tajumine ja loomine on omavahel palju lähemalt seotud, kui teie teadlased seda mõistavad.

On õige, et teie füüsilised meeled loovad nende poolt tajutavat reaalsust. Puu on täiesti erinev mikroobile, linnule, putukale ja inimesele, kes selle puu all seisab. Ma ei ütle, et see vaid paistab teistsugusena. See *on* tõepoolest teistsugune. Teie tajute seda reaalsust läbi ühesuguse suunitlusega meelte kogumiku. See ei tähenda sugugi, et puu reaalsus asuks selles vormis kuidagi põhilisemalt, võrreldes mikroobi, putuka või linnu tajutava vormiga. Puu täielikult paikapidavat reaalsust saab tajuda ainult oma vaatenurgast. See kehtib teile tutavas füüsilises süsteemis kõigi asjade ja nähtuste kohta.

See ei tähenda sugugi, et füüsiline reaalsus oleks vale. Asi on lihtsalt selles, et füüsiline pilt on ainult üks võimalik viis tajuda neid lõpmatult arvukaid maskeeringuid, mille kaudu teadvus end avaldab. Füüsilised meeled sunnivad teid tõlkima kogemusi füüsiliseks tajumiseks. Sisemised meeled aga avardavad teie tajuhaaret, lasevad teil kogemusi palju vabamalt tõlgendada ning luua uusi vorme ja kanaleid, mille kaudu teie või mistahes teine teadvus iseennast tundma õpib.

Teadvus on muuhulgas ka spontaanne loomise harjutus. Te õpite praegu kolmemõõtmelisuse mõtteseoses tundma võimalusi, kuidas teie tundmuslik ja hingeline eksistents saaks kõige erinevamaid füüsilisi vorme luua. Teie menetlete hingelises keskkonnas ning siis vajutatakse need menetlused automaatselt füüsilisse vormi. Meie keskkond on teie omast erinevalt juba iseenesest loov. Teie keskkonna loovus seisneb selles, et puud kannavad vilja, et loodus valitseb isemajandamise põhimõte – mis iganes maast tulnud, seda maa ka toidab.

Neis loomupärasest aspektides teostuvad kogu inimkonna sügavaimad hingelised, vaimsed ja füüsilised kalduvused, mis teie mõistes on paika pandud kaugeimas minevikus ning kuuluvad kogu inimkonna hingeliste teadmiste panka.

Meie omistame oma keskkonnamelementidele nii suure loomejõu, et seda on isegi raske selgitada. Näiteks meil ei ole kasvavaid lilli. Kuid meie psühholoogilise olemuse tihendatud hingeline energia loob uusi tegevusmõõtmeid. Kui te maaliksite kolmemõõtmelises eksistentsis pildi, peaks see tahes-tahtmata olema lamedal pinnal ja suudaks ainult ligilähedaselt edastada kolmemõõtmelisuse täielikku kogemust, mida pildi sisse on võimatu maalida. Meie aga võiksimme oma keskkonnas luua täpselt soovikohaseid mõõtmelisi efekte. Kuid sellised võimed ei ole ainult meie eriomaduseks. Need on ka teie sünnijärgseks päranduseks. Nagu hiljem meie raamatust lugeda võib, kasutate teie oma sisemisi meeli ja paljumõõtmelisi omadusi tavapärase ärkvelolekuga võrreldes palju sagedamini teistes teadvuse seisundis.

Kuna minu keskkonnas puuduvad selgeltmääratletavad füüsilised elemendid, siis on teil parem ise järeldesteni jõuda sellega seotud küsimuste põhjal, mida ma kogu raamatu vältel selgitan.

Teie psühholoogiline struktuur paneb teid oma füüsilist keskkonda just niimoodi tajuma. Kui teie isikliku kestvuse tunne oleks algselt ühendatavate protsesside tagajärg ja ei sõltuks sedavõrd läbi aja rändava mina tuttavlikkusest, siis tunnetaksite reaalsust täiesti erinevalt. Mineviku ja tuleviku objekte oleks võimalik samaaegselt tajuda, kuna nende ilmumist õigustaksid sobivad ühendavad seosed. Ütleme näiteks, et sinu isal oli kogu elu jooksul kaheksa tooli, mis talle eriti armsaks said. Kui teie tajud oleksid algselt tekkinud intuiitivsete ühenduste, mitte aga aja kestvuse tulemusena, tajuksite teie kaheksat tooli korraga; või siis üht nähes oleksite ka ülejäänud seitsmest teadlikud. Niisiis ei ole keskkond sugugi mitte eraldiseisev nähtus vaid tajumustrite tagajärg, mida omakorda määrab psühholoogiline struktuur.

Soovides teada, milline on minu keskkond, peate aduma minu olemust. Seda selgitades tuleks üldisemalt rääkida teadvuse olemusest. Sellest kõigest jutustades jõuan teile ka üsna palju teist enestest kõnelda. Teie identsuse sisemised osad on juba paljuski etteteadlikud sellest, mida ma teile ütlen. Osaliselt ongi minu ülesandeks tutvustada teie minatasandile teadmisi, mis on teie teadvuse avaramale osale juba tuttavad, kuid mida te kaua aega eiranud olete.

Teie vaatate välja füüsilisse universumisse ja tõlgendate reaalsust nende andmete põhjal, mida välised meeled teile ette kannavad. Mina tahan seista füüsilise reaalsuse keskel ja heita teie eest pilku sissepoole, kirjeldada teadvuse reaalsusi ja kogemusi, mida te oma praeguses hurmas ei näe. Te olete nimelt füüsilisest reaalsusest sedavõrd hurmatud, et viibite tegelikult sama sügavas transiseisundis kui see naine, kelle abil ma seda raamatut kirjutan.

Kogu teie tähelepanu on suunatud äärmiselt ühekülgsele ühte särkevasse eredasse punkti, mida teie nimetate reaalsuseks. Teid ümbritsevad teised reaalsused, kuid te eirate nende olemasolu ja lämmatate kõik sealt tulevad stiimulid. Sellisel transil on omad põhjused, nagu varsti märkate, kuid teil on tasapisi aeg hakata virguma. Minu eesmärk on avada teie sisemised silmad.

518. SEANSS
18. MÄRTS 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21²⁵

Loomulikult kuuluvad minu keskkonda ka kõik teised isiksused, kellega ma kokku puutun. Lävimist, taju ja keskkonda on võimatu üksteisest eraldada. Sellepärast on minu- ja mu kaaslastevaheline lävimisvorm meie keskkonna arutamise juures nii tähtsad.

Järgmises peatükis selgitan teile üsna lihtsate sõnadega, milline on meie eksistents; töö, millega tegeleme; eesmärgid, mida me kalliks peame ja eelkõige: kuidas moodustuvad meie kogemused.

Minu töö ja reaalsuse mõõtmed, kuhu see mind viib

Nagu teilgi, on mul oma sõbrad, kuigi vahest pikaajalisemad. Püüdke mõista, et meie kogeme oma reaalsust teist erinevalt, teadvustades teie mõistes oma endisi minasid kui erinevate eksistentside käigus omandatud isiksusi. Telepaatiat kasutades ei saa me isegi soovi korral üksteise eest midagi varjata. Teile tundub see sekkumisena eraellu, kuid võin kinnitada, et isegi praegu ei jää ükski teie mõtte saladusse, vaid on teada teie perekonnale ja sõpradele – kahjuks ka neile, keda te oma vaenlasteks peate. Teie ei ole lihtsalt sellest tõsiasiast teadlikud.

Ometi ei tähenda see, et me oleksime üksteisele kui avatud raamatud – otse vastupidi. On olemas vaimne etikett, käitumisnormid. Teiega võrreldes oleme meie oma mõtetest teadlikumad. Me teadvustame enesele oma mõtete täieliku valikuvabaduse, toimides seejuures märkimisväärse otsustusvõimega.

Mõttejõud on meile teistes eksistentsides katsetuste ja eksituse läbi adutud. Oleme avastanud, et vaimsete kujundite ja tundmuste tohutu loovuse eest pole kellelgi pääsu. Ometi ei tähenda see meie spontaansuse puudulikkust, vajadust pidevaks kaalutlemiseks, vältimaks eitavaid ja hävitavaid mõtteid. Teie väljendusi kasutades on selline etapp meil juba ammu läbitud.

Meie psühholoogiline struktuur tähendab teiega võrreldes märksa suuremat ja mitmekesisemat lävimisvabadust. Kujutlege end kohtavat oma peaaegu unustatud lapsepõlvesõpra, kellega teil nüüd pole enam midagi ühist. Sellegipoolest veedate koos mõnusa pärastlõuna vanu õpetajaid ja klassikaaslast meenutades, leides omavahel meeldiva ühenduse.

Kui mina "kohtun" kellegi teisega, võime praegusega võrreldes oma eelmiste elude kogemuste põhjal leida palju enam ühist. Võisime olla tuttavad näiteks neljateistkümnendal sajandil hoopis teiste inimestena. Varasemaid kogemusi meenutades leiame suurepärase üksteisemõistmise – nagu teiegi oma minevikumeenutustest kujuteldava lapsepõlvesõbraga.

Meie jääme siiski alati teadlikeks endist kui paljumõõtmelistest isiksustest, kes on ühel eksistentsitasandil jaganud enam-vähem ühist keskkonda. Mainitud võrdlus on üpris lihtsustatud ja kõlbab ainult esialgu, kuna minevik, olevik ja tulevik neis termineis tegelikult ei eksisteeri.

Meie eksistentsis ei ole teile omaseid ajapiire. Meil on teiega võrreldes palju enam sõpru ja kaaslast, kuna me teadvustame "endiste" taaskehastumiste käigus tekkinud erinevaid seoseid.

Sellepärast on meil ka rohkem käepäraseid teadmisi. Teie mõistes ei ole võimalik kõnelda mingist kindlast ajavahemikust, kuid mõningad meist pärinevad sealt ning kannavad oma mälus selles mõtteseoses omandatud kustumatuid kogemusi.

Meie ei tunne vajadust oma tundmusi või mõtteid teiste eest varjata, sest oleme mõistnud teadvuse ja reaalsuse koostöövajadust ning oma kohta selles. Me oleme kõrgeltajendatud (*naljatlevalt*) – kas vaimud võiksidki teistsugused olla?

("Ega vist.")

Kuna kogu meie energia on meie endi käsutuses, ei pruugi me seda konfliktidele raisata, vaid kasutame seda meie psühholoogilise eksistentsi põhiosa moodustavate ainulaadsete ja kordumatute eesmärkide täitmiseks.

Niisiis: igal tervikminal või paljumõõtmelisel isiksusel on oma eesmärgid, kutsumused ja loovad püüdlused, mis on tema algseks ja põhiliseks osaks ning millest sünnivad omadused,

mis muudavad ta igikestvaks ja igavesti otsivaks. Lõpuks ometi on meil vabadus oma jõudu selles suunas rakendada. Oma teel kohtame lausa otsustavaid väljakutseid ja taipame, et meie eesmärgid ei ole tähtsad ainult iseenese, vaid ka nende eesmärkide täitmisel avanevate üllatavate kõrvalradade pärast. Oma kutsumuse eest töötades mõistame end olevat valgust kiirgavad teerajad, kus kulgevad ka teised isiksused.

Mulle tundub, et meie eesmärkidel võib olla üllatavaid ja hämmastavaid tagajärgi, mida me pole suutnud isegi aimata, ning ka need on vaid alguseks uutele radadele. Sellised äratundmishetked aitavad meil säilitada huumorimeelt.

Olles korduvalt sündinud ja surnud, alati kindel surma lõplikkuses ning järjest veendudes teadvuse järjekestvuses, hakkad selles tajuma jumalikku komöödiat.

Me õpime tundma, milline loov rõõm peitub mängus. Olen veendunud, et loovus ja teadvus sünnivad mitte töös vaid mängus – selles ergastatud intuiitse spontaansuse seisundis, mida näen piisavalt läbi kõigi oma varasemate eksistentside ja mõistan neis kogemusi.

Teie mõõtmega suheldes ei sunni ma ennast teadlikult teie reaalsuse tasandile laskuma vaid kujutlen end seal juba viibivat. Olnuksin ma varem teadlik nüüdseist tõdemusist, võinuksid kõik minu surmad olla suured seiklused. Ühest küljest kipute teie elu liiga tõsiselt võtma, teisest küljest aga ei suutu te mängulisse eksistentsi piisava tõsidusega.

Meile on iseloomulik ülimalt sundimatu mänguline suhtumine, kuid olen veendunud, et teie nimetaksite seda vastutustundetuks mänguks. Kindlasti on siin tegemist loova mänguga. Näiteks katsetame oma teadvuse väledusega, kui "kaugele" meil õnnestub seda lähendada. Alatasa panevad meid imestama meie oma teadvuse saavutused ja need reaalsuse mõõtmed, millest võime nagu keksumängus läbi hüpelda. Teadvuse kasutamine sellises mängus võib tunduda tühja ajaraiskamisena, kuid sellegipoolest on meie rajatud teed kadumatud ning teised võivad neid hiljem kasutada. Kõigile möödujale säilitame sõnumi ning vaimsed versta-postid.

Seetõttu võivad meil olla kõrged eesmärgid, kuid samas ei takista need meid mõistmast ja kasutamast mängu loovalt – nii oma sihtide saavutamiseks kui ka iseenesest üllatava ja loova toiminguna.

Niisiis: minu õpetajakutse viib mind paljudesse erinevaise eksistentsimõõtmeisse, samuti kui külalisõppejõud peab loenguid võõrastes linnades ja riikides. Sellega sarnasus lõpebki, sest eelnevalt tuleb mul välja töötada psühholoogilised struktuurid ja oma õpilasi tundma õppida – alles seejärel võib õppetöö alata.

Mul peavad olema põhjalikud teadmised iga üksiku reaalsussüsteemi kohta, kus iganes minu õpilane eksisteerib; pean tundma tema mõttemaailma ja sümboteid, mis talle midagi tähendavad. Õpilase isiksuse vaimset stabiilsust tuleb õigesti hinnata. Isiksuse vajadusi ei tohi eirata, neid tuleb arvestada.

Arengu jätkudes tuleb õpilast julgustada, kuid mitte liigselt avardada. Eriti õpetuse algul tuleb esitada materjal õpilasele arusaadavas reaalses kontekstis. Enne tõsisema õppetöö algust tuleb olla väga tähelepanelik, võimaldamaks õpilase isiksuse kõigi tasandite arengut enam-vähem ühtlases tempos.

Tihti peale ilmub minu poolt edastatav ainek algselt minu juuresolekust märku andmata, näiliselt vapustava ilmutuse kujul. Kui ettevaatlikult ma oma ainekku ka ei esitaks, muudab see siiski oluliselt õpilase isiksusse juurdunud vanu arusaamu. Olenemata minu poolt öeldust satub õpilane tahtmatult selliste hingeliste ja psühholoogiliste kogemuste keskele, mis talle teadvuslikul tasandil võivad võõrastavana tunduda.

Vastavalt minu õpilase eksistentsisüsteemi eripärale on ka probleemid erinevad. Kõneldes teie süsteemist ja naisest, kelle kaudu ma nüüd oma raamatut kirjutan, võin öelda, et panin meie esialgsele kontaktile aluse juba ammu enne seansside algust.

Tema isiksus ei olnud meie esimesest kohtumisest teadvuslikul tasandil isegi teadlik. Ta hakkas lihtsalt kogema ootamatuid uusi mõtteid. Poetessina ilmusid need talle luuleinspiratsi-

ooni kujul. Paari aasta eest sattus ta ühel kirjanike kongressil olukorda, mis võinuks viia tema meelteväliste võimete enneaegse puhkemiseni. Olustik ja kohalviibijate vaimne õhkkond löid soodsa pinnase ning teadmatult läks meie sõber (Jane) transsi.

(Kell 23.01 pikk paus. Peale seda, kui Jane'il oli õnnestunud oma esimesed lühijutud maha müüa, kutsuti ta 1957. aastal kirjanike kongressile, mis toimus Milfordis, Pennsylvania osariigis. Mina ei saanud oma töö tõttu kaasa minna ja Jane sõitis kongressile koos meie sõbra Cyril Kornbluthiga, tuntud kirjanikuga, kes elas meie naabruses, Sayre'is, Pennsylvania osariigis [nüüdseks on ta juba surnud].)

Ühel õhtul ühise arutelu ajal läks Jane transsi. Sellest episoodist alles aastaid hiljem saime aru, et tegu oli olnud transiga – sai alguse uus kirjanduslik rühmitus, Jane nende hulgas, mille liikmed kutsusid end Viieks. Rühma liikmed vahetasid ringkirja laadis pikki ja üsna isiklikke läkitusi. Ülejäänud neli grupiliiget olid kirjanikena palju tuntumad kui Jane.)

Tema üleemeelistest võimetest teadsin juba siis, kui ta oli alles laps, kuid vajalik sisekaemus jõudis temani luule kaudu, kuni ta isiksus oli saavutanud meie töö jaoks piisava hingelise tagapõhja. Loomulikult olin ka äsjamainitud vahejuhtumist teadlik ja hoolitsesin, et see ilma edasiste tagajärgedeta lõpeks.

Siiski oli see kõike muud kui juhuslik seik. Enese teadmata otsustas isiksus ülekantud tähenduses oma tiibu proovida. Ühe osana oma tegevusest olen seda noort naist tema lapsepõlvest saadik ühel või teisel viisil treeninud – kõik see oli ettevalmistuseks tõsisele tööle, mis meie seanssidega algas.

Selline tegevus on minu töö tavaliseks osaks paljudel eksistentsitasanditel. See on väga mitmepalgeline töö, kuna isiksuste struktuurid on omavahel erinevad. Minu tegutsemisaladesse puutuvais süsteemides võib leida teatud põhilisi sarnasusi, kuid leidub ka selliseid mõõtmeid, kus minul puudusid igasugused eeldused õpetajaks olla, kuna nende põhiline kogemuslaad on mulle võõras ja õppeprotsess ise jääks väljapoole minu kogemust.

519. SEANSS
23. MÄRTS 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21¹⁰

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Teie ettekujutus ruumist on täiesti ekslik. Kui ma teie toimimiskiirkonnaga ühendust võtan, ei vuhise ma teie füüsilisse keskkonda läbi särava sinitaeva mingi vaimse Supermanina.

Ma puudutan seda küsimust ühes hilisemas peatükis, kuid tõsiasjust kõneldes – ruumi teie tajutsi lihtsalt ei ole olemas. Ruumi illusioon ei ole põhjustatud mitte ainult teie oma füüsilisest tajumehhanismist, vaid oleneb ka neist vaimseist mudeleist, mida te tunnistate ja mille teadvus teatavale "evolutsioonitasemele" jõudes teie süsteemis omaks võtab.

Kui te füüsilisse ellu saabute või ilmute, ei ole teie meel nagu tühi tahvel, millele kogemus oma käega kirjutama hakkab. Vastupidi: te olete juba ette varustatud mälupangaga, mille maht ületab kaugelt mistahes arvutile kuuluva. Oma esimesele päevale sel planeedil lähete te vastu sisseprogrammeeritud oskuste ja võimete, millest vaid osa võidakse edaspidi kasutusse võtta. Teie mõistes ei ole need ainult pärilikkuse tagajärg.

Te võiksite kujutleda oma hinge või tervikolemust (kuid ainult seoses praeguse võrdlusega) kui jumalikult inspireeritud elavat arvutit, millel on teadvus ja mis pidevalt ise ennast programmeerib. Kuid see arvuti on loovusega niivõrd õnnistatud, et iga tema programmeeri-

tud isiksus ärkab otsekohe lauldes ellu ja hakkab omakorda looma reaalsusi, millest arvuti ise poleks osanud undki näha.

Siiski on igal selliselt sündinud isiksusel kaasas sisseehitatud ettekujutus reaalsusest, milles ta tegutsema hakkab, kusjuures tema vaimne aparatuur on selle kindla keskkonna jaoks otsekui rätsepatööna valmistatud. Tal on täielik vabadus, kuid sellegipoolest tuleb tal tegutseda just selle eksistentsi raames, mille jaoks ta on programmeeritud. Isiksuse sügavuses sisalduvad kogu arvuti teadmised. Pean siinkohal veelkord rõhutama, et isiksus ei ole arvuti – ma lihtsalt palun teil vaadelda asja selles valguses, võimaldamaks teatud punkte paremini selgitada.

Igas isiksuses on varjul võime oma (teie puhul füüsilises) keskkonnas mitte ainult jõuda uut tüüpi eksistentsini, vaid ka rikastada oma teadvust uute väärtustega ning selle kaudu rajada endale teed sellest eripärasest süsteemist läbi kõrvaldades teelt tõkkes ka tuttavas reaalsuses.

Niisiis: kõigel sellel on oma mõte, kuid seda selgitan ma hiljem. Tõstatasin selle küsimuse selleks, et näeksite – teie keskkond ei ole tõeline teie harjumuspärasest mõistes, nagu te kujutlete seda olevat. Sündides olete juba "ette määratud" reaalsust teatud viisil tajuma ja kogemusi väga kitsas, kuid intensiivses ulatuses tõlgendama.

Enne kui ma saan teile anda selge pildi oma keskkonnast või teistest reaalsuse süsteemidest, kus ma tegutsen, tuleb mul teile paar asja selgitada. Näiteks ei ole minu ja teie keskkondade vahel mingeid füüsilisi lahutavaid piire. Teie arusaamal reaalsusest – nii nagu ta läbi teie füüsiliste meelte, mõõteriistade näitade või lihtsalt järeldustest paistab – puudub seos tõsiasjadega, mida on iseenesest üsna raske selgitada.

Teie planeedisüsteemid eksisteerivad ajas ja ruumis üheaegselt. Universum, mida te silmaga või läbi instrumentide justkui tajusite, paistab koosnevat galaktikaist, tähtedest ja planeetidest, mis kõik asuvad teist teatud kindlal kaugusel. Põhiliselt on siiski tegu illusiiooniga. Teie meeled, kogu teie eksistents füüsilise olendina programmeerib teid universumit just sellisena tajuma. Universum – nagu teie seda mõistate – on teie tõlgendus sündmustest, mis tungivad teie kolmemõõtmelisse reaalsusse. See ei välista võimalust selles füüsilises universumis teistele planeetidele reisida, nii nagu ei saa keegi väita, et lauda ei saa kasutada selleks, et sinna peale apelsine, raamatuid ja klaase panna (*meie kohvilaual ilutses just selline valik*), kuigi laual endal ruumilised omadused puuduvad.

Teie süsteemi sisenedes läbin ma rea vaimseid ja psüühilisi sündmusi. Teie tõlgendaksite neid kui aega ja ruumi; minulgi tuleb taolisi mõisteid aeg-ajalt kasutada, sest ma pean siiski kõnelema teie keeles, mitte enda omas.

Kõnesolevad sissekavandatud ettekujutused on juureeldused – kokkulepped, millele te rajate arusaamise oma eksistentsist. Nii on näiteks aeg ja ruum juureeldused. Igas reaalsussüsteemis on oma kogumik selliseid kokkuleppeid. Teie süsteemis lävides pean ma mõistma ja kasutama juureeldusi, millel see süsteem põhineb. Minu kui õpetaja kohus on neid tundma ja kasutama õppida; nii ma olengi eksisteerinud paljudes sellistes süsteemides – teie mõistes algõpetuse käigus –, kuigi mina ja mu kaaslased kasutaksime selle kohta teistsugust nimetust.

Tervikolemusel või hingel on palju loovam ja keerukam loomus, kui isegi teie usundid on osanud talle omistada.

Ta kasutab loendamatu tajumisviise ja paljud teised teadvusliigid on tema käsutuses. Tegelikult piirab just kolmemõõtmelisuse idee teie kujutlust hingest. Hing võib teadvuse fookust muuta, kasutades seda nagu teie oma silmi. Mina oma teadvuse tasandil olen teadlik, nii imelik kui see ka poleks, et mina ja minu teadvus ei ole sarnased. Teadvus on atribuut, mida ma kasutan. See käib ka kõigi lugejate kohta, kuigi see teadmine ise võib varjatud olla. Niisiis on hing või tervikolemus midagi teadvusest enam.

Teie keskkonda sisenedes suunan ma oma teadvuse teie poole. Ühelt poolt tõlgendan ma end teile enam-vähem arusaadavaks sündmuseks. Kui kunstnik kannab lõuendile oma olemu-

se või osa sellest, siis teeb ta sedasama, kuigi palju piiratumalt. Siin on vähemalt teatud analoogia.

Teie süsteemi sisenedes tungin ma kolmemõõtmelisse reaalsusse ja teie peate oma juureelduste valgusel püüdma juhtunut tõlgendada. Ise seda aimamata tungite ka teie une ajal tavateadvuse osavõtuta teistesse reaalsussüsteemidesse. Selles subjektiivses kogemuses jätate füüsilise eksistentsi seljataha ja tegutsete unenäos, mille te kohe pärast ärkamist jälle unustate, aeg-ajalt äärmise sihikindluse ja loova kehtivusega.

Oma elu eesmärgi üle mõeldes peate te tavaliselt silmas oma igapäevase ärkvelolekuaja sihte, kuid oma eesmärkide saavutamiseks töötate ka teistsugustes, unenäomõõtmetes, lävides oma põhiolemuse teiste osadega ning võttes ette toiminguid, mis teie ärkvelolekuaja toimetustega võrreldes on samavõrd kehtivad.

Teie reaalsusega ühendust võttes näib see teie unenägudesse astumisena. Ma teadvustan ennast Jane Roberts'i kaudu raamatut dikteerimas, olles samaaegselt teadlik ka oma keskkonnast, kuna lähetan siia vaid osa oma teadvusest – sarnaselt teile, kes te lähetate osa oma teadvusest sõbrale talle kirja kirjutades, jäädes ise teadlikuks oma ümbrusest. Mina saadan tegelikult endast palju rohkem, sest osa minu teadvusest asub praegu selles transiseisundis naises, kuid see võrdlus on siiski küllalt tabav.

Nagu ma enne juba mainisin, ei ole minu keskkond seesama, kuhu teie mõiste järgi satub äsjasurnud inimene, kuid hiljem kirjeldan teile, mida sellises olukorras võib oodata. Üks oluline erinevus teie ja minu keskkondade vahel seisneb selles, et teie peate vaimseid tegusid füüsilise aine kujul füüsiliselt materialiseerima. Meie mõistame nende tõelisust ja oskame nende säravat kehtivust hinnata, võttes neid tegelikena, mistõttu puudub vajadus neid materialiseerida ja nii jäigalt tõlgendada.

Teie Maa on mulle väga kallis. Praegu võin ma oma teadvuse sellele suunata ja soovi korral teda teiesarnaselt kogeda; samas võin seda tajuda teile saavutamatul viisil. Mõned selle raamatu lugejaist haaravad minu sõnumi intuiitiivselt, aimates endid jälgivat kogemusi – piltlikult öeldes – läbi ülimalt moondavate, kuid värvikate läätsete. Pidage siiski meeles, et kui füüsiline reaalsus laiemas mõistes on illusioon, siis on selle põhjustanud üks kõrgem reaalsus. Illusioon iseenesest omab otstarbe ja tähenduse.

Ilmselt oleks õigem öelda, et füüsiline reaalsus on üks vorm, mille reaalsus võtab. Siiski olete teie oma reaalsuses suunatud intensiivsemalt ühele suhteliselt kitsale kogemise aspektile.

Meie võime vabalt rännata läbi määratu hulga selliste reaalsuste. Meie kogemuste hulka kuulub siis ka töö igas reaalsuses. Mul ei ole vähimatki kavatsust teie praeguste isiksuste või kogu füüsilise eksistentsi tähtsust alahinnata. Vastupidi. Kolmemõõtmeline eksistents on hindamatu paik harjutamiseks. Teie isiksus kõigi oma mälestustega – nagu te seda praegu tunnete, ei kao kusagile; sellegipoolest on ta vaid osa teie tervikidentsusest, samuti kui lapsepõlv selles elus mängib teie praeguse isiksuse seisukohast ääretult tähtsat rolli, kuigi te ise olete lapsekingadest juba ammu välja kasvanud.

Te kasvate ja arenete edasi, saate teadlikuks teistest keskkondadest, nagu kunagi lapsepõlvkodust lahkudes. Kuid keskkonnad ei ole objektiivsed asjad, kokkukogutud objektid, mis eksisteerivad teist eraldi. Selle asemel te hoopis loote neid; nad on sõna otseses mõttes teie endi pikendused, teie teadvusest väljaulatuv materialiseerunud vaimne tegevus.

Ma selgitan teile täpselt, kuidas te oma keskkonda vormite; mina järgin oma keskkonna kujundamise juures samu reegleid, kuigi teist erinevalt pole siinkohal lõpptulemuseks füüsilised objektid.

(23.00. "Mul on õige kummalised tunded," ütles Jane, kui oli transist väljunud. "Mulle tundub, et sellest ajast, kui Seth raamatut alustas, ei ole kuigi palju aega möödunud. Aga subjektiivselt võttes on siiamaani saabunud tohutu hulk teavet – ma nagu edastaksin kuhjunud informatsiooni või informatsiooniküllust. Võib-olla ma otsin mingit põrunud väljendit nagu tihendatud külluslikkus ... "

Siis tõi Jane võrdluseks raamatukogu. Sellega ta ei vihjanud siiski andmete saamisele mingist "raamatukogust".)

520. SEANSS
25. MÄRTS 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21⁰⁹

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Tagasi meie raamatu juurde.

Teie teadlased hakkavad lõpuks ometi mõistma seda, mida filosoofid on juba aastasadu teadnud – meel tõepoolest mõjutab materiat. Neil jääb üle veel avastada, et meel loob ja moodustab materiat.

Füüsilisest seisukohast võttes on teie lähim keskkond teie oma keha, mis ei ole mingi teid vangistav ja eraldieksisteeriv mannekeenitaoline kuju. Teie keha ei ole ilus ega inetu, terve ega vigane, väle ega kohmakas sel põhjusel, et teile sündides just selline kuju sunniviisiliselt ja valikuvabaduseta peale suruti. Teie kehaline vorm ja isiklik keskkond on teie oma mõtete, tundmuste ja tõlgenduste füüsiline kehastus.

Teie "sisemine mina" sõna otseses mõttes moodustab keha, muundades imeväel mõtteid ja tundmusi nende füüsilisteks vasteteks. Te kasvatate keha. Selle seisund teataval ajahetkel peegeldab alati täiuslikult teie subjektiivset olukorda. Teie ehitate oma keha, kusjuures aatomid ja molekulid on teile ehitusmaterjaliks. Te moodustate algelementidest omandatava vormi.

Intuitiivsel tasandil teate end ise oma kuvandit vormivat ega ole sellest sõltuvad, adumata, et te loote ka oma laiemat ümbruskonda ja teile tuttavat füüsilist maailma. Te kihutate tagant oma mõtteid ja tundmusi tungimaks füüsilisse vormi, kolmemõõtmelisse ellu. Sellepärast saadavad sisemised minad – igaüks omaette ja kõik koos kombitsaina endast välja psüühilist energiat, mis siis kõikvõimalikeks vormideks liitub.

Igal tundmusel ja mõttel on talle ainuomane elektromagnetiline reaalsus. Vastavalt erinevatele intensiivsuse ulatustele, mida te oma tegevusse lülitada võite, on see igati kohaldatud teiste omasugustega ühinemiseks. Võib isegi öelda, et kolmemõõtmeliste objektide moodustamine sarnaneb teatud määral kujutise tekkimisega teleriekraanile, kuid siiski oluliste erinevustega. Ja kui te ei ole häälestatud just sellele kindlale lainepikkusele, siis te füüsilisi objekte ei taju.

(Jane – ikka veel Sethina – nõjatus ettepoole, et oma sõnadele suuremat kaalu anda. Sel õhtul edastas ta teksti pisut teisiti. Mulle tundus, et ta reageeris ümbruskonnale. Majast kandus hääli, alt ja ülalt. Jane ütles ühe lause, siis tegi tavalisest pikema pausi nii, et tema tavaline rütm oli natuke häiritud.)

Alateadvuslikult käitute teie kõik nagu transformaatorid, muundades ülikeerukaid elektromagnetilisi üksusi füüsilisteks objektideks. Te asute "kontsentreeritud materia süsteemi" keskel, teid ümbritsevad aga hõredamad alad, mida valdab "pseudomateria", nagu teie seda nimetaksite. Iga mõte ja tundmus eksisteerib iseenesest mingi elektromagnetilise üksuse kujul – kuigi teie teadlased ei ole neid veel täheldanud.

Intensiivsus määrab selle füüsilise kuju jäävuse ja tugevuse, mille mõte või tundmus materialiseerudes võtab. Seda küsimust selgitan oma materjalis sügavuti. Praegu soovin teid aduvat teid ümbritsevat reaalsust kui oma sisemise reaalsuse peegelpilti.

Te koosnete põhiliselt samadest ainetest kui kivi, kapsapea ja linnuke. Teadvus loob ühise ettevõtmisena teie tajutavaid vorme. Seda teades võime suvaliselt ja segadusi tekitamata muuta oma keskkonda ja füüsilist kuju, nähes pinna all sügavamat tõelisust.

Me mõistame, et vormi jäävus on vaid illusioon, kuna teadvus tervikuna peab püsima pidevas muutumises. Teadvuse tõeliselt liikuvat olemust adudes võime teie mõistes viibida samaaegselt mitmes kohas korraga. Tundetase kellelegi mõeldes lähetate endast ainet madalama intensiivsusega, kuid siiski kindlapiirilise kujuga teisiku. Teie teadvusest välja-poolse suunatav vorm jääb teile minatasandil täiesti märkamatuks. Sama toimub, kui mina kedagi tundmustasandil meenutan, ainult selle vahega, et osa mu teadvust asub suhtlemis-võimelisena selles kujus.

Keskkonnad on eelkõige teadvuse eripärasesse vormidesse valatud vaimne looming. Mul on näiteks oma neljateistkümnendast sajandist pärinev lemmiktöötuba, millega ma ülimalt rahul olen. Teie mõistes seda füüsiliselt ei eksisteeri ja ma tean, et tegu on minu vaimse loomingu. Siiski naudin ma seda ja võtan tihti füüsilise vormi, imetlemaks laua taga istudes aknast paistvat maastikku.

Oma elutoas istudes toimite enesele teadvustamatult samuti, kuigi kitsendatuna kehalisest olekust. Oma sõpradega kohtudes tõlgime vahel ajaviiteks üksteise mõtteid kõikvõimalikeks kujunditeks ja vormideks. Meil on teie mõistes üks treenimist nõudev mäng, milles võistleme võimes ühele mõttele rohkem erinevaid vorme anda. (*Paus.*) Kogu mõttetegevust mõjutavad nii peened omadused, selline tundmuslik tooni- ja värvinguküllus, et ükski mõte ial ei sarnane teisega (*naeratab*) ja isegi ükski füüsiline objekt teie süsteemis ei kujuta endast teise täpset koopiat. Igal mistahes objekti moodustaval aatomil ja molekulil on oma toonitav ja määratlev identsus.

Füüsilisi objekte tajudes te tunnustate järjepidavusi ja ühtelangevusi ning koondate end nendele, kuid erinevusi antud tegevusvälja piires enamjaolt eirate. Seega olete oma lähenemises liialt eristavad, jättes teatud osa omadusi tunnustades teised tähelepanuta. Teie kehadki ei muutu täielikult mitte ainult iga seitsme aasta tagant, vaid uuenevad pidevalt iga hingetõmbega.

Keha aatomeid ja molekule sureb uutele teed vabastades iga hetk. Hormoonid on pidevas liikumises ja muundumises. Naha ja rakkude elektromagnetilised omadused teisenevad lakamatult, muutudes isegi iseenda vastandeks. Teie füüsiline keha erineb oluliselt sellest materias, millest ta veel hetk tagasi koosnes.

Kui te tajusite oma kehas toimuvaid muutusi sama järjekindlalt, kui selle näiliselt jäävat olemust jälgides, paneks teid ennastki imestama mõte kehast kui enam-vähem muutumatust, kokkukuuluvatest aineosakestest moodustatud üksusest. Te koondate end isegi subjektiivselt, luues ettekujutust suhteliselt püsikindlast ja jäävast teadvuslikust minast. Te peate omaks "möödunud" kogemustest korjatud ideid, mõtteid ja suhtumisi, eirates samas teile kunagi nii "iseloomulikku". Mõtet ei saa kinni hoida, teie mõistes ta lihtsalt hajub.

Te püüate säilitada suhteliselt muutumatut ja jäävat füüsilist isiklikku mina, säilitamaks suhteliselt muutumatut ja jäävat füüsilist keskkonda. Seega olete juba häälestatud neid muutusi tähelepanuta jätma. Ometi annaksid just need eiratavad muutused teile palju selgema arusaamise reaalsuse tõelisest olemusest, individuaalsest isikupärast ja teid näivalt ümbritsevast füüsilisest keskkonnast.

Mis juhtub mõttega pärast selle lahkumist teie teadvuse meelest? Ta ei kao kuhugi. Te võite küll õppida mõtet jälgima, ometi julgemata oma keskendatud tähelepanu kolmemõõtmeliselt eksistentsilt kõrvale pöörata. Nii tundubki teile mõte kaduvat. Samamoodi tundub olevat teie subjektiivsusel mingi salapärane omadus ning vaimses elus teatud sisemine kadumispunkt – nagu kurikaval kaljujärsak, kust mõtted ja mälestused üle ääre tühjusse kukuvad. Takistamiseks oma isikupära hajumast ehitate kaitseks psühholoogilisi barjääre oletatavasse hädaohtlikesse kohtadesse. Selle asemel võiksite pigem mõtet või tundmust jälgima hakata, mõistes

oma reaalsuse jätkuvust ka teistes suundades peale selle, millega te end tavaliselt samastate. Sest mõtted ja teadvusest lahkunud tundmused juhatavad teid teistesse keskkondadesse.

Need subjektiivsed avaused, mille kaudu mõtted näiliselt kaovad, kujutavad endast tegelikult mingit psüühilist nihkekohta, ühendades teie tuttavat mina kogemuse teistsuguste universumitega – reaalsustega, kus sümbolid elustuvad ja mõtete võimu ei eitata.

Unenäoseisundis toimub pidev ühendus teie ja teiste reaalsuste vahel. Märgates punkte, kus teadvus tundub käest libisevat, kaduvat või lausa lõppevat, teadke, et just need ongi kohad, kus te ise olete endale psühholoogilise või psüühilise barjääri püstitanud. Just neid alasiid peaksitegi uurima. Vastasel juhul tunneksite oma teadvust pealuusse vangistatuna, liikumatuna ja ruumikitsikuses vaevlevana, kusjuures iga kadunud mõte ja ununenud mälestus tunduks surmana. Tegelikult see nii ei ole.

Taaskohastumisinäidendid

521. SEANSS
30. MÄRTS 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21⁰⁸

(Jane alustas keskmise häälega, tavalises tempos ja väheste pausidega.)

Niisiis: tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Nüüd alustame meie järgmist peatükki. See peaks minu arvates olema neljas peatükk.

("Jah.")

Teie oma keskkond on palju rikkalikum, kui te ise arvata võiksite. Enne viitasin keskkonnale seoses teie igapäevase füüsilise eksistentsi ja ümbruskonnaga, millega te praegu seotud olete. Oma laialdasemat, sügavamat ümbruskonda te aga endale ei teadvusta. Kujutlege oma praegust mina näidendis esineva näitlejana. Näidendi tegevus toimub kahekümnendal sajandil. Teie ise valmistate rekvisiidid, lavakujunduse ja valite teema; tegelikult kirjutate, lavastate ja näitlete kogu selle näidendi koos teiste kaasmängijatega ise.

Võlutuna omaloodud reaalsusest ja keskendunud rollile – hõlmatuna selle probleemidest, väljakutseist, lootustest ja muredest olete täiesti unustanud – see kõik on ju teie oma looming. Seda pingelist, liigutatavat draamat kõigi oma rõõmude ja muredega võib võrrelda teie praeguse keskkonnaga nii individuaalses kui kollektiivses mõttes. Samaaegselt etenduvad teisedki näidendid, milles teil samuti on oma roll täita. Sealgi on oma lavakujundus ja rekvisiidid, kuid tegevus toimub teistel ajavahemikel. Ühe näidendi nimi võiks olla: "Elu kaheateistkümnendal sajandil p Kr", teine võiks kanda pealkirja: "Elu kaheksateistkümnendal sajandil", kolmas: "Elu 500 aastat e Kr" ja neljas – "Aastal 3000 p Kr" Needki näidendid olete ise loonud ja mängite neis kaasa, kusjuures lavakujundused iseloomustavad teie tervikisiksust ümbritsevat keskkonda.

Mina kõnelen teie rollist käesolevas ajaloolises näidendis. Draamast kaasatuna on see osa teie tervikisiksusest teadmatu teistest näidendeist, milles ta samuti osaleb. Te ei mõista omaenda paljumõõtmelist reaalsust, mistõttu tundubki teile uskumatuna, kui väidan teid elavat mitut eksistentsi korraga. Teil on raske kujutleda end korraga kahes kohas, saati veel mitmes ajas või sajandis.

Lihtsamalt – aeg ei ole hetkede jada, lausutavad sõnad, sooritatavad toimingud tunduvad toimuvat aja sees, nagu tool või laud tunduvad võtvat ruumi. Sellised näilisused kujutavad osa teie poolt juba "ette" püstitatud keerukast lavakujundusest ning näidendi raames peate te neid tõelisusena võtma.

Kell neli pärastlõunal on väga käepärane viide. Võite oma sõbrale öelda: "Kohtume kell neli kohvikus" – ja sõber teab täpselt, kust ja mis kell teid leida võib. Tähtsuse puudumisele vaatamata on see härrasmeeste kokkulepidud märgistus. Kui lähete õhtul kell üheksa teatrisse vaatama näidendit, mille tegevus toimub hommikul ja tegelased võtavad laval hommikueinet, siis võtate aega sellisena, nagu antud näidend ette näeb. Te kujutlete samuti hommikut.

Tegelikult mängite kaasa hoopis suuremas lavastuses, kus olete kokku leppinud selle näidendi raamistikku moodustavate teatavate põhieelduste osas – et aeg on üksteisele järgne-

vate hetkede jada, et objektiivne maailm eksisteerib teie oma loovusest ja tajumisest sõltumata ning, et olete selle keharüü vang, piiratuna ajast ja ruumist.

Teiste eelduste hulka, mida te samal põhjusel olete omandanud, kuulub ka ettekujutus tajumise toimumisest füüsiliste meelte kaudu; see tähendab, et kogu teave saadakse alati väljastpoolt ja omaenda sisemusest ei ole mingeid andmeid loota. Seetõttu peategi kogu aeg pingeliselt oma tähelepanu toimuva näidendi tegevuse juures hoidma. Need erinevad ajaloolised draamad esindavad teie mõistes taaskehastumisi.

Mainitud näidendid etenduvad tegelikult samaaegselt. Nende keerukate kannatusnäidendite seminarides ehk taaskehastumistes osalejatel on väga raske sügavamale näha. Ajuti püüab mõni lavastuste vaheajal puhkav näitleja draamas osalejatega ühendust võtta, kuid need jälgivad toimuvat lava tagant, sisse süüvimata.

Kujutus näidendite järgnevusest ning tulutud lävimiskatsed võimendavad veelgi eksiarvamatust ajast kui üksteisele järgnevate hetkede jadast – määratlematust algusest sama määratlematu lõpu poole.

Seetõttu näetegi nii üksikisiku kui kogu inimsoo seisukohalt vaid väga piiratud progressi. Need, kes kaalutlevad taaskehastumise võimalikkust, arutlevad: "Inimkond on kindlasti edenenud keskajast alates," kuid sellegipoolest jääb neid närima kahtlus. Teised meenutavad tehnilist progressi ja leiavad inimkonna vähemalt sellel alal üsna kaugele jõudnud olevat.

Milline imeline vaatepilt avaneks Vana-Rooma senaatori pöördumisel rahvahulkade poole läbi mikrofoni ja tema esinemise jälgimisel telerist! Kuid see kõik on väga petlik. Progressi ja aega – teie arusaamadele vastavat – ei eksisteeri.

Igas näidendis püstitatakse erinevaid sõlmküsimumsi nii kollektiivsel kui üksikisiku tasandil. Progressi võib mõõta nende lahendamise moodustega. Teatud ajavahemikel on toimunud nii märgatavaid edenemisi kui ka progressiga seostumatuid arengusuundi.

Nüüd võite vaheaja teha.

(21.51. Jane tuli transist kiiresti välja. "Oh sa poiss," ütles ta, "ma tunnen, et Sethil on selle teema kohta veel jube palju öelda – vaat', selle kohaga tunnen." Ta puudutas otsaesist. "Mul tuleb tihtilugu nagu terve laine midagi sellist, mida ei oska sõnutsi väljendadagi; saad aru, mida ma öelda tahan. Aga küll Seth selle teema meile lahti räägib."

"Imelik lugu," jätkas ta, "ma ei tundnud end täna õhtul just eriti meeltevälisena, aga paistab, et materjal on siiski hea. Kui siin on keegi selline inimene, kes mulle ei meeldi või millegipärast vastu hakkab, siis ei tule seansist midagi välja – materjal ei pääse läbi. Aga kui me kahekesi kodus oleme, ei ole mul meeltevälisuse tunnet üldse vaja – materjal tuleb niikui nii ja on alati tasemel.")

(Jane jätkas kell 22.15.)

Niisiis: muide (*humoorikalt*), sa ei pruugi seda üles märkida. See minu "niisiis" on enamasti mõeldud ainult sulle märguandeks ja sa ei pea seda ilmtingimata paberile panema.

("Olgu, sain aru.")

Niisiis (*tõstab lõbusalt häält*): mõnes näidendis töötab iga näitleja näiliselt kaduvväikse osa kallal lahendatavast laiemast probleemist. Võrdlusele vaatamata on need draamad siiski spontaansed ja näitlejail on näidendi raamide sees täiesti vabad käed. Tänu püstitatud eeldustele puuduvad igasugused eelproovid, seevastu on aga hulgaliselt pealtvaatajaid, nagu hiljem selgub. Nagu igas heas lavastuses, on ka sellel näidendil oma juhtteema. Suured kunstnikud pole kunagi esile kerkinud teatud ajajärgul vaid tänu lihtsalt sündimisele sellesse aega või kuna tingimused olid soodsad.

(Sethi järgi valib iga isik oma taaskehastumiste tsükli kõigi elude aja ja koha.)

Näidend ise käsitleb intuiitse tõe teostumist ehk kunstilisse vormi valamist säärase mõõtmatu ja kõikehõlmavaid tagajärgi omava loovusega, et sellest piisaks täielikult äratamaks igas näitlejas uinunud andeid ja olles käitumismudeliks kõigile.

Renessansi- ehk taassünniperioodid nii vaimses, kunsti- kui meeltevälises valdkonnas tekivad selles draamas osalejate pingelise sisemise koondatusega neile eesmärkidele. Väljakutsed näidendeis võivad küll erineda, kuid suured teemad jäävad majakana kogu teadvusele suunanäitajaks.

Areng on ajast sõltumatuna seotud vaid meeltevälise ja vaimse fookusega. Iga näidend on teistega võrreldes täiesti omanäoline. Oleks vääri oletada inimtegevuse põhjustatust mingist eelnevast eksistentsist või karistust käesolevas elus eelmiste elude pattude eest. Elud on samaaegsed.

Teie oma paljumõõtmelisel isiksusel on võimeid, mis lubavad tal selliseid kogemusi läbi des iseendaks jääda. Loomulikult mõjutavad teda need näidendid, milles ta osaleb. Toimib hetkeline tagasiside süsteem.

Neil näidendeil on oma mõte. Paljumõõtmeline isiksus õpib seal oma tegevusest, katsetab arvutult poose, käitumismalle ja suhtumisi ning selle tulemusena muudab neid.

Sõna "tulemus" seostub põhjuse ja tagajärjega – põhjus aga eelneb alati tagajärjele. See on väike näide, milliseid moonutusi ja raskusi põhjustab sõnaline mõtteviis, visandades pildi ühe-realisest maailmast.

Teie olete paljumõõtmeline isiksus oma eksistentsidega, luues kosmilisi draamasid ja osaledes neis. Koondades end vaid antud rollile, sunnib see teid kogu olemusega sellega samastuma. Sellised reeglid olete kehtestanud endale kindla põhjusega. Teadvus on pidevas millekski saamise seisundis ja nii ei ole ka kõnesolev paljumõõtmeline mina lõplikult valmis psühholoogiline struktuur – ka see on millekski saamas.

Ta õpib tegelikustamise kunsti. Temas peituvad ääretud loovuse allikad, piiramatud arenguvõimalused. Kuid nende tegelikustamist peab ta veel õppima ja leidma mooduseid temas peituva senikasutamata loomingu rakendamiseks.

Seepärast loobki ta endale tegutsemiseks erinevaid tingimusi ja püstitab endale väljakutsed, millest mõned on vähemalt alguses määratud teie mõistes nurjumisele, kuna esmalt peab ta looma tingimused uue loomingu sünniks. Kõike seda tehakse ülima spontaansuse ja piiramatute rõõmuga.

Niisiis loote te rohkem keskkondi, kui ise arvata võite. Igal oma rolli täitval näitlejal on teatud sisemine põhisuund, mistõttu ta ei satu kunagi olukordadesse, kus ta jäetakse üksi keset näidendit, mille autorlus on tal ununenud. Teave ja teadmised jõuavad temani – minu määratluse järg – sissemiste meelte kaudu.

Seega on tema käsutuses lisaks lavastuses rangelt ettenähtuile veel muidki teabekanaleid. Näitleja tunnetab seda vaistlikult, kuna igas näidendis on ajavahemikke, kus näitlejal on võimalus enda värskendamiseks kõrvale tõmbuda. Nende ajavahemike vältel saab ta sisemiste meelte kaudu teavet oma teiste rollide kohta, mõistes end olevat midagi enam kui ainult näidendis esinev isiksus.

Noil ajavahemikel mõistab ta oma osalemist näidendi teksti kirjutamisel ning vabaneb neist eeldusist, mis teda piirasid näidendis aktiivselt osalemise ajal. Need ajavahemikud ühtuvad teie une- ja unenäo seisunditega, kuid on teisigi hetki, mil näitleja näeb teda ümbritsevat kulisid ja tema pilk tungib läbi lavastuse näilise reaalsuse.

Eelöeldu ei tähenda, et näidend *ei* oleks tõeline või, et seda ei tuleks tõsiselt võtta. See tähendab tähtsa rolli mängimist, kuid iga näitleja peab ise mõistma, millises näidendis ta seda teeb. Ta peab ennast näidendi kolmemõõtmelises lavastuses teostama.

Sellised grandioossed lavastused teostuvad tänu tihedale koostööle, kusjuures iga näitleja tegelikustab oma rollis kolmemõõtmelises reaalsuses iseennast. Paljumõõtmeline isiksus ei saa kolmemõõtmelises reaalsuses tegutseda seni, kuni ta pole seal materialiseerinud osa endast. Saad aru?

("Jah.")

Selles reaalsuses hakkab ta esile tooma muidu ilmnenematut loovust ja arengusuundi. Seejärel peab ta ennast teistlaadi toimingutega sellest süsteemist jälle välja suunama – järjekordse tegelikustamisega iseenda selle osa poolt, mis on kolmemõõtmeline.

Oma kolmemõõtmelise eksistentsi vältel on ta osutanud teistele korvamatut abi ning sellest ise kasu saades arenenud teisiti võimatuks osutunud viisil.

Niisiis: kogu näidendi mõte on teie endis. Ainult teie teadvustunud osa reageerib nii sobivalt ja on end kindlalt näidendi kulissidele koondanud.

Suvalise elatava elu tähendus on teie käeulatuses, otse teile tuttava teadvusel mina pinna all. Teile on kättesaadavad kõikvõimalikud viited ja vihjed. Teie kogu paljumõõtmelise isiksuse teadmised on teie käsutuses. Kui te sellest aru hakkate saama, võimaldab see teadmus teil lahendada probleeme või saavutada endale seatud eesmärged teie mõistes kiiremini ning avab teile uusi loovuse alasid, mille läbi kogu lavastus veelgi rikastub.

Selles ulatuses, milles te võimaldate oma paljumõõtmelise mina vaiste ja teadmisi oma teadvusel olevast minast läbi voolata, te mitte ainult ei esita oma rolli kõige tõhusamalt, vaid lisate ka energiat, sisekaemust ja loovust kogu mõõtmele.

Loomulikult näite olevat iseene ainsus teadvuslik osa, samastudes antud lavastuses mängiva näitlejaga. Siiski püsivad ka teised teie paljumõõtmelise isiksuse osad oma taaskehastumisnäidendeis teadvusel. Kuna te olete paljumõõtmeline teadvus, on see "teie" teadvusel ka teistes reaalsustes.

Teie paljumõõtmeline isiksus, tegelik identsus, tõeline mina teadvustub kõigis neis rollides iseendana. Dikteerimise lõpp.

522. SEANSS
8. APRILL 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21¹³

Niisiis, tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Jätkame. Kõigil neil "ajaloolistel näidenditel" on oma eriline eesmärk. Teadvus otsib juba loomuldas võimalusi enda tegelikustamiseks võimalikult paljudes mõõtmes – uute teadvustasandite ja kõrvalharude kasvatamiseks iseenda seest. Seda tehes loob ta kogu reaalsust. Seega on reaalsus alati millekski saamise seisundis. Näiteks on teie rollis mõeldavad mõtted täiesti ainulaadsed ja viivad uue loovuse tekkimisele. Vastasel korral ei saaks teie teadvuse teatavad aspektid teostuda.

Taaskehastumisest mõeldes kujutlete progressioonide seeriat. Tegelikult kasvavad erinevad elud välja teie sisemisest minast. Neid ei ole teile keegi väljastpoolt peale surunud. Nad kujutavad endast olulist arengut, kuna teie teadvus avaneb ja väljendub kõikvõimalikul viisil. Ta ei ole määratud elama ainult üht kolmemõõtmelist elu, samuti ei ole te määratud eksisteerima vaid kolmemõõtmelises reaalsuses.

Teie teadvus võtab endale mitmeid erinevaid vorme, mis ei tarvitse üksteisele rohkem sarnaneda kui kapsauss liblikale. Hingel või tervikolemusel on lõputu väljendusvabadus. Ta muudab vastavalt väljendusviisi vajadustele vorme ja ehitab üles keskkondi nagu lavakujundust, luues oma eesmärkide täitmiseks terveid maailmu, kusjuures iga uus lavakujundus toob endaga kaasa uusi arenguid.

Hing või tervikolemus kujutab endast ääretult individuaalset vaimset energiat. Ta moodustab mistahes keha, millesse te end rüütanud olete. Ta on teie liikumapaneev jõud teie füüsilise

ellujäämise taga, millest saate elujõudu. Teadvus ei püsi paigal vaid otsib pidevalt uusi loomisvõimalusi.

Hing või tervikolemus omistab seega kolmemõõtmelisele reaalsusele ja kolmemõõtmelisele minale talle kuuluvaid omadusi. Kolmemõõtmelises minas peituvad kõik tervikolemuse võimed. Näitlejal – kolmemõõtmelisel minal – on sellele teabele ja võimalustele vaba juurdepääs. Neid võimalusi kasutades õpib ta ka oma tervikolemusega sidet taastama ning tõstab veelgi oma saavutuste, mõistmise ja loovuse taset. Kolmemõõtmeline mina sirgub suuremaks, kui ta isegi arvata oskab.

Lisaks tervikolemusele tugevnevad ka tema osad; kolmemõõtmelises eksistentsis tege-likustunult rikastavad need sellesama eksistentsi väärtusomadusi ja loomust. Ilma sellise loo- vuseta jääks elu teie planeedil viljatuks. Seega elustab hing või tervikolemus keha ja selles peituvat kolmemõõtmelist mina, kes seejärel hakkab täitma oma eesmärgi, avama uusi loovuse alasid.

Hinged ehk tervikolemused lähetavad endast osi, avamaks senisündimatuid reaalsuse radu. Neis reaalsustes eksisteerivad kolmemõõtmelised minad peavad endid täielikult sellele koondama. Sisemine teadlikkus on neile energia- ja jõuallikaks. Sellegipoolest peavad nad endiselt oma rollis püsides seda "lõpuks" mõistma hakkama ja järgnevalt oma tervikolemusse naasma.

Leidub neidki, kes osalevad sellistes draamadest täie teadlikkusega. Need isikud võtavad rolli teadlikult ja meeeldi vastu, suunamaks teisi vajalikule arengule ja mõistmisele. Nad ärgitavad näitlejaid heitma pilku sisemise mina ja endaloodud kulisside tagamaile. Nood teistelt eksistentsitasandelt pärinevad isiksused juhivad näidendit ja ilmuvad ka ise näitlejate keskele, avades kolmemõõtmelises minas psühholoogilised väravad edasiseks arenguks teistes mõõtmetes.

Niisiis: te õpite olema kaasloojad ja jumalad oma arusaamade kohaselt. Te õpite vastutust – mistahes individualiseeritud teadvuse vastutust. Te õpite loova eesmärgiga juhtima seda energiat, mis olete teie ise.

Olete seotud nendega, keda te armastate ja vihkate, kuigi õpite oma viha vabastama, kao- tama ja hajutama, isegi loovalt kasutama, suunama seda kõrgemate eesmärkide teenimiseks, lõpuks isegi armastuseks muutma. Seda selgitan lähemalt järgmistes peatükkides.

Teie füüsilise keskkonna kulissid, need mõneti nii kaunid rekvisiidid, teile tuttava elu füüsilised aspektid – kõik see on reaalsuse maskeering, ometi valmistatud universumi elu- jõust. Kaljud, kivid, mäed ja maa kujutavad endast kõige elava maskeeringuna omavahel haakuvaid tillukestest tajumatuist teadvustest moodustatud psüühilisi võrke, mille aatomid ja molekulid – sarnaselt teiegi kehale – omavad samuti oma teadvuse.

Osaledes selle füüsilise lavakujunduse ehitamisel ning olles füüsilisse vormi rüütatud, tajute füüsilisi meeli kasutades ainult seda fantastilist lavakujundust. Reaalsus selles ja ümber- ringi jääb teil märkamata. Kuid isegi näitleja ei ole vaid kolmemõõtmeline. Ta on osa oma paljumõõtmelisest minast. Temas toimivad tajumehhanismid, võimaldades tal maskeeringust läbi näha, lava taha vaadata. Neid sisemisi meeli kasutab ta pidevalt, kuigi tema näitlejast osa on talle märkamatu täielikult näidendile koondunud. Laiemas mõttes moodustavad need füüsilised meeled tegelikult füüsilise reaalsuse, tajudes seda vaid näiliselt, olles isegi selle maskeeringu osad, meenutades läätsi teie loomuliku sisemise taju ees, mis sunnivad teid käes- olevat tegevust "nägema" materia kujul. Seega võib nende teateid tegelikkusest vaid pealis- kaudselt uskuda. Te võite näha teiste näitlejate asukohta ja kella järgi aega vaadata, kuid füüsilised meeled ei teavita teid aja maskeeringust ega teiste näitlejate teadvuse moodustami- sest kui ka sellest, et teile nii väga nähtava füüsilise materia taga ja selle kohal on teised reaalsused, mida te ei näe.

Oma füüsilisi meeli kasutades on teil siiski võimalik jälgida reaalsust sel kujul, nagu see näidendist ja teie rollist sõltumata eksisteerib. Selleks tuleb teil hetkeks tähelepanu käimasole-

valt tegevuselt kõrvale pöörata – füüsilised meeled välja lülitada – ja keskendada oma tähelepanu neile sündmustele, mida te enne märganud ei ole.

Ülimalt lihtsustatuna oleks efekt võrreldav ühe prillipaari vahetamisega teise vastu, kuna füüsilised meeled on sisemisele minale niisama kunstlikud kui prillid või kuuldeaparaat füüsilisele minale. Seega kasutatakse sisemisi meeli haruharva täiesti teadlikult.

Teid haaraks õud harjumuspärase keskkonna asendudes senitundmatute arusaamatute andmekogumitega, mistõttu valdav osa sisemiste meelte edastatud teabest tuleb tõlkida teile arusaadavasse mõistetesse. Teisisõnu peab antud teave olema teile kui kolmemõõtmelisele isikule vastuvõetav.

Teie maskeering ei ole ainuvaldav. Teistes reaalsustes on omad eripärased süsteemid, kuid sellegipoolest valdavad kõik isiksused teadvustatud sisemisi meeli, mille kaudu säilitatakse tavateadvusele tundmatuid sidekanaleid. Minu üheks eesmärgiks ongi teid nendega tutvustada.

Seega ei ole tervikolemus mitte see mina, kes parasjagu raamatut loeb. Teie keskkond koosneb lisaks teile tuntud maailmale ka eelmiste elude keskkondadest, millele te praegu ei ole veel suunatud. Teie tõeline keskkond koosneb teie mõtetest ja tundmustest, kuna lisaks käesolevaile reaalsustele moodustate neist ka teisi, milles ise osalete.

Teie tõeline keskkond ei tunne aega ega ruumi, selles puudub vajadus sõnade järgi, kuna sidepidamine toimub hetkeliselt. Oma tõelises reaalsuses moodustate teile tuttavat füüsilist maailma.

Sisemised meeled võimaldavad teil tajuda füüsilisest vormist sõltumatut reaalsust. Püüdke hetkeks loobuda oma rollidest ja proovige järgmist lihtsat harjutust.

Niisiis, kujutlege end seisvat valgustatud laval – selles toas, kus te praegu istute. Sulgege silmad ja kujutlege tulede kustumist, kulisside kadumist ja täielikku üksindust.

Ümberringi valitseb pimedus. Püsige vaikuses. Kujutlege võimalikult selgelt sisemiste meelte eksisteerimist. Esialgu piisab mõttest nende vastavusest teie füüsilistele meeltele. Vabastage oma meel mõtetest ja muredest. Olge vastuvõtlik. Kuulatage sisemistest meeltest lähtuvaid tasaseid häáli.

Te võite näha mingeid kujundeid. Võtke neid sama tõelistena kui füüsiliselt tajutavaid vaatepilte. Kujutlege teile avanevat sisemaailma, õppides tajuma sisemiste meeltega.

Kujutlege end pimedast nägijaks saavana. Hoiduge ennatlikult otsustamast sisemaailmas tajutavate kujundite või kuuldavate häälte üle, sest esialgu kasutate oma sisemisi meeli veel ebatäiuslikult.

Harjutage paar minutit enne magamajäämist või mõne täit tähelepanu mITTenõudva talituse ajal.

Nii õpite end koondama uuele teadvuse mõõtmele, otsekui pildistades võõrast ümbruskonda. Esiti tajute seda vaid viivuti. Võtke kõik vastu, hoidudes üldistustest.

Kümme minutit päevas on alguseks piisav aeg. Käesoleva raamatu teave suunatakse minu kirjutamise käigus osalt läbi selle transisviibiva naise sisemiste meelte. Selline ettevõtmine võimaldub vaid tänu hästikorraldatud sisemisele treenitusele ja täpsusele. Pingeliselt füüsilisele reaalsusele koondatuna ei saaks Ruburt minult teavet vastu võtta, tõlkida ega edastada. Seega võimaldavad need sisemised meelekanalid sidepidamist erinevate eksistentsimõõtmete vahel. Siingi peab teave tahtmatult mõneti moonduma, tõlgituna füüsilistesse väljendesse. Teisiti oleks seda võimatu tajuda.

523. SEANSS
13. APRILL 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21¹³

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Lõpetame neljanda peatüki.

("Hästi.")

Niisiis: olen kulutanud küllalt aega rõhutamaks tõsiasja, et igaüks meist moodustab ise oma keskkonna, kuna soovin teid mõistvat, et vastutust teie elu ja keskkonna eest tuleb teil endal kanda.

Midagi muud uskudes piirate ennast; teie keskkond esindab sel juhul teadmiste ja kogemuste kogusummat. Arvates oma keskkonna olevat objektiivse ja teist sõltumatu, tunnete end võimetuna seal midagi muutma, sellest kaugemale nägema või endale muid silmnähtamatuid võimalusi kujutlema. Hiljem selgitan teile mitmesuguseid meetodeid keskkonna järsuks parandamiseks.

(Pange tähele semikoolonit eelmise lõigu esimeses lauses. Seth palus, et ma just seda kirjavahemärki kasutaksin. Raamatu edastamise ajal tegi ta tihti sellelaadseid märkusi.)

Arutasin ka taaskehastumise küsimust keskkonnaga seotult, kuna paljud koolkonnad kipuvad taaskehastumise mõju liialt rõhutama, põhjendades käesoleva elu tingimusi juba "eelmise" eluga paikapandud jäikade ja vääramatute asjaoludega. Kontrollimatute tingimuste meelevaldas viibides hakkate tajuma võimetust oma praeguse füüsilise reaalsusega toimetulekuks ning oma reaalsuse muutmiseks ja mõjutamiseks.

Säärase orjaikke põhjendamiseks pakutavad põhjused on tegelikult tähtsusetud, erinedes vastavalt ajajärgule ja kultuurile. Teie ei kannata süüdimõistva kohtuotsuse järelduste all, mille on põhjustanud teie varasemad eksimused. Näiteks: te olete rahulolematud või igatsete olla midagi enam. Kuid tegelikult olete vabad psüühikat pärssivaist freudistlikest lapsepõlvesündroomidest või möödunud eludes sooritatud surmapattudest. Siinkohal püüan möödunud elude mõjusid pisut selgitada. Need mõjutavad teid samapalju kui mistahes kogemus. Aeg on alati avatud – ükski elu ei ole jäädavalt minevikku maetud ega praegusest ja tulevasesest minast lahutatud.

(Jane'i tempo oli seda edastades suhteliselt aeglane.)

Nagu ma varem selgitasin, kulgevad elud või näidendid samaaegselt. Loovus ja teadvus ei ole iialgi sirgjoonelised saavutused. Igas elus te valite ja loote oma tingimused või keskkonna ise; ka käesolevas elus valisite vabalt oma vanemad ühes kogetud lapsepõlvesündmustega. Teie ise kirjutasite stsenaariumi.

Teie teadvus on aga selle hajameelse professorina unustanud ning kui käsikirjas ilmneb mõni takistus – õnnetus, raskused või väljakutsed – hakkab teadvustatud mina kohe süüdlast otsima. Loodan teile veel enne selle raamatu lõppu näidata, kuidas te loote oma eksistentsi iga minutit – nii saaksite veidigi oma loovat vastutust teadvuslikul tasandil elustama hakata.

Seda raamatut lugedes vaadeldge aeg-ajalt seda ruumi, kus te asute. Toolid ja lauad, lagi ja põrand võivad teile näida tõeliste, tahkete ja jäävatena, samas aga tunnete end selles sünni ja hääbumise vahepealses hetkes üsnagi kaitsetuna. Sellele mõeldes tunnete ehk kadedustki, kujutledes universumi igavikulisust pärast teie lahkumist. Loodan tõsiselt, et selle raamatu lõpus olete mõistnud oma teadvuse igikestvust ning teie keskkonna ja universumi füüsiliste aspektide kaduvust, mis praegu näivad nii kindlatena. Said kõik kirja?

("Sain küll.")

Sellel on neljas peatükk lõppenud. Nüüd võite teha vaheaja.

Kuidas mõtted moodustavad materiat - koordinaatpunktid

Viies peatükk: sellel leheküljel kirjasolevaid sõnu lugedes taipate, et saadav teave ei ole sõnade ja tähtede eriomadus. Trükitud kirjarida ei sisalda teavet, ta vaid edastab. Aga kus see edastatav teave siis on, kui mitte leheküljel?

Sama küsimuse võib esitada ka ajalehte lugedes või teise inimesega vesteldes. Teie tegelikud sõnad edastavad teavet, tundeid või mõtteid. Ilmselt ei ole need samad mis sõnad. Paberile kirjutatud sõnad on kokkuleppelised sümbolid. Adute, et tähesümbolid ei ole see reaalsus – teave või mõtted –, mida nad edastada püüavad.

Sarnaselt tähtedele on objektidki sümbolid, esindades edastatava reaalsuse tähendust. Tegelik teave ei asetse objektis, samuti kui mõte ei ole tähtede või sõnade sees. Sõnad on menetlus enese väljendamiseks. Füüsilised objektid täidavad sama ülesannet erinevas vahendustegevuses. Harjumuspäraselt arvate väljenduvat sõnutsi. Kõneldes tunnete kõrilihaseid liikuvat ja tähelepanelikuna võite tajuda oma kehas kõiki neid arvukaid kõnelemisele kaasuvaid vastutoimeid.

Füüsilised objektid on teistlaadi väljenduse tulemus. Te loote neid sama kindlalt kui sõnu moodustades. Sellega ei taha ma öelda, et valmistate neid käsitsi või tööstuslikult. Väidan need olevat teie liigi arengu loomulikud kõrvalsaadused – nagu sõnadki. Vaagige oma kõnealaseid teadmisi. Sõnu kuuldes ja nende sobivust kui osalist tunnete edastamise võimalust adudes ei kujuta need siiski tunnet ennast, jättes teie tunde ja selle väljenduse vahele alatise lõhe.

Teie harjumuspärane suhtumine kõnesse hajub tõdedes, et igakordsel lause alustamisel te alati ei teagi täpselt, kuidas selle lõpetada kavatsete või kuidas sõnugi moodustate. Teadvuslikult jääb teile mõistmata toimetulek selle hiiglasliku teadmiste püramiidiga – te vaid eraldate sealt vajaliku antud mõtte väljendamiseks, isegi teadmata, kuidas te mõtlete.

Te viibite teadmatuses, mismoodi leheküljel esinevaid sümboleid mõtteiks tõlgite, kõrvaldate või omastate. Teadvustasandil kõnest nii vähe adudes viibite teadmatuses keerulisemaistki sooritatavaist toimingust, näiteks oma füüsilise reaalsuse pidevast taastootmisest kui lävimis- ja väljendusvahendist.

Vaid sellest vaatenurgast on võimalik füüsilise materia tõelist loomust mõista. Vaid mõtete ja soovide pideva – mitte sõnadeks, vaid füüsilisteks objektideks – tõlkimise olemust adudes taipate oma tõelist sõltumatust olukorrast, ajast ja keskkonnast.

Võite nüüd vaheaja teha. (*Kell 22.36, naeratab.*) Vahemärkus: ma olen väga rahul...

(*"Millega, Seth?"*)

Olen väga rahul selle peatüki algusega, leides sobiva ja paikapidava võrdluse, mis vabastab mu lugeja füüsilise vormi kunstlikest kütetetest. Sellele kui omaenda väljendusvahendile vaadates hakkab ta mõistma oma loovust.

(*22.38. Jane'i transs oli olnud hea, tempo aeglane. Ta ütles, et kaheminutiline paus peatüki alguses oli tingitud tema teadvuslikul tasandil murest, kuidas Seth neljandat peatükki kavatseb alustada. Samal ajal mõistis ta, et lihtsalt niisama "istuma" jäädes saab Seth omade-ga väga hästi hakkama.*)

Jane nägi Sethi rääkimise ajal palju kujundeid. Ta ütles, et Sethil oli see peatükk väga selgelt meeles ning et ta "vajutas" oma idee mateeria kasutamisest lävimisvahendina erakordse eredusega ka Jane'i meelde. Sellegipoolest ei suutnud ta nähtud kujundeid kirjeldada.

Seda jutustades meenus talle, et oli näinud ennast seismas pika, maast laeni raamaturiiuli kõrval, mis meie elutuba tema töötoast eraldab. See asub umbes 1,8 meetri kaugusel kiiktoolist, kus ta seansside ajal alati istub.

Jane "mäletas", kuidas ta oli edastanud osa Sethi teavet raamaturiiuli juurest ja näinud elutuba teise nurga alt, kuigi ta ei mäletanud, et oleks kehast väljunud. "See meenus mulle justkui unenägu," ütles ta. Midagi muud talle selle vahejuhtumi kohta ei meenunud. Ta ei mäletanud ennast toolis istumas või mind diivanil istudes märkmeid tegemas. Mõte sellest, et ta oli kehast väljas olnud ja jälginud end Sethi eest materjali edastamas, äratas temas huvi ja uudishimu.)

(Kell 22.56 jätkasime.)

Niisiis: on lihtne mõista tunnete tõlkimist sõnadeks või kehalisteks väljendusteks ja liigutusteks, kuid märksa raskem taibata oma füüsilise keha moodustamist sama pingutamata ja teadvustamatult kui mõtete tõlkimist sümboleiks, millest saavad sõnad.

Olen kindel, et olete varemgi kuulnud väljendit: keskkond on inimese isiksuse peegel. See on tõde sõna otseses mõttes, mitte ainult ülekantud tähenduses. Selle lehekülje kirjatähtede ainus reaalsus on trükimust ja paber. Neis kantav teave on nähtamatu. Esemena on see raamat vaid paber ja trükimust. Ta on teabe edastaja.

Te võite muidugi vastu vaielda, et raamat on siiski käsitöö – ta ei plahvatanud juba valmistrükitud ja – köidetud kujul läbi Ruburti pealuu. Teie omakorda peate seda raamatut laenama või ostma ja vahest mõtlete: "Ega mina seda raamatut loonud ole, nii nagu ma oma sõnu loon." Aga veel enne meie töö valmimist saame näha, et põhiliselt loob igaüks teist ise selle raamatu ja et terve teie füüsiline keskkond ilmub teie sisimast meelest sama loomulikult kui sõnad teie suust; et inimene moodustab füüsilisi objekte sama automaatselt ja teadvustamatult kui ta hingab.

524. SEANSS
20. APRILL 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21¹⁸

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Niisiis, tagasi raamatu juurde. Teie füüsilise maailma omapärased ja iseloomulikud küljed olenevad teie eksistentsist ja koondatusest sellele. Näiteks füüsilises universumis mitteeksisteerijatele ei leidu seal tahkeid füüsilisi objekte, millel on oma sügavus ja laius.

Teie maailmaga samas "ruumis" eksisteerivad ka teistsugused teadvused. Nemad teie füüsilisi objekte ei näe, sest nende reaalsus koosneb erinevast maskeerimissüsteemist. Teie neid ei taju ja üldjuhul ei näe ka nemad teid. Aga see on väga üldine avaldus, sest teatud punktides võivad teie reaalsused "kokku puutuda" – ja tegelikult puutuvadki.

Nende punktide olemust ei osata õigesti hinnata; neid võiks tinglikult nimetada topeltreaalsuse punktideks. Neis on varjul tohutu energia – nad on tõepoolest koordinaatpunktid, kus reaalsused omavahel ühte sulavad. Eksisteerivad peamised – puhtalt matemaatiliselt – koordinaatpunktid, hiiglaslikud energiaallikad; neile lisaks esineb hulgaliselt alapunkte.

On olemas neli koordinaatpunkti, mis ristuvad kõigi reaalsustega. Need koordinaatpunktid on ühtlasi energia voolukanaliteks ja nihkekohtadeks või nähtamatuteks käikudeks ühest

reaalsusest teise. Samuti täidavad nad transformaatori ülesannet ja toodavad suure jao sellest energiast, mis muudab loomise teie mõistes pidevaks.

Teie reaalsus on nimetatud alapunktide täidetud ning neil on mõtete ja tunduste füüsiliseks aineks muundamisel väga tähtis roll. Vajaliku võimsuse saavutanud mõte või tundmus tõmbab automaatselt enese külge ühe sellise alapunkti jõu, saab seeläbi laetud ja teatud mõttes kasvab, kuigi mitte suuruselt.

Need punktid pörkuvad vastu – teie mõistes – aega ja ruumi. Seetõttu leidub (taas teie mõistes) ajas ja ruumis teistest juhtivamaid punkte, kus nii ideed kui aine on kõrgemaltlaetud. Praktilisest küljest tähendab see, et hooned peavad kauem vastu; teie kontekstis võib öelda, et vormiga ühtunud ideed on igikestvad.

Need koordinaatpunktid – kas absoluutsed, peamised või alapunktid – kujutavad endast puhta energia jälgede kogu; suurusjärgult on nad tibatillukesed – palju väiksemad teie teadlastele tuntud algosakestest; kuid nad koosnevad puhtast energiast. Aga see energia on vaja aktiveerida – ja füüsiliselt seda teha ei saa.

Siinkohal võiks anda teile või mõnele matemaatikule paar kasulikku vihjet. Kõigi nende punktide ja isegi alapunktide naabruses võib täheldada peaaegu märkamatu, kaduvväikest muudatust gravitatsioonijõus; mõneti esineb nende läheduses ka kõigis teistes nn füüsikaseadustes kõrvalekaldeid. Alapunktid on struktuuriliste võimenditena toeks nähtamatus energia-kangas, millest sünnivad kõik reaalsused ja ilmingud. Endast puhta energia jälgi või kogumeid kujutades esinevad erinevate alapunktide või ala- ja peapunktide vahel energia saadavuse osas suured erinevused.

Niisiis on tegemist kontsentreeritud energia punktidega. Alapunktid on palju tavalisemad ja niiöelda puudutavad teie igapäevast elu. On olemas sobivamaid kohti hoonete ja rajatiste püstitamiseks – punkte, kus tervis ja elujõud kasvavad ning sarnaste tingimuste juures taimed jõudsamalt kasvavad ja kosuvad, kus muudki soodsad tingimused paistavad ühtuvat.

Mõned inimesed tajuvad selliseid kohti vaistlikult. Need asetsevad koordinaatpunktide suhtes teatava nurga all, kuid nende asukohta on siiski võimalik matemaatiliste järelduste abil kindlaks määrata. Neid on võimalik ära tunda võimsamast energiast.

Toas kasvavad taimed ühes kohas paremini kui teises, eeldades selleks mõlemas kohas võrdseid valgustingimusi. Kogu teie ruum koosneb nähtamatuid nurki moodustavaist koordinaatpunktidest.

Ma kõnelen nüüd väga lihtsustatult, kuid teatud nurgad on teistest "kõrvalisemad" ning kasvuks ja tegevuseks vähemsoodsad. Neist nurkadest kõneldes suhtume neisse kui kolme-mõõtmelisesse, kuigi nad on paljumõõtmelised. Kuna nende nurkade iseloom ei ole minu raamatu peateemaks, siis ei hakka ma neid siinkohal põhjalikult selgitama. Teatud aegadel tunduvad nad olevat tavalisest tugevamad, kuigi sellistel erinevustel ei ole midagi tegemist koordinaatpunktide või aja olemusega. Neid mõjutavad muud elemendid, kuid nende pärast ei tarvitse meil praegu pead vaevata.

Kontsentreeritud energiapunkte aktiveerib teie igapäevasesse tundeskaalasse mahtuv tunduste intensiivsus. Teie tundmused või tunded aktiveerivad teie teadmata koordinaatpunkte, mistõttu lisandub algsele mõttele või tundele energiat ja tema muundumine füüsiliseks aineks kiireneb. See ei sõltu tunde olemusest vaid intensiivsusest.

Teisisõnu on need punktid nagu nähtamatud jõujaamad, mis rakenduvad tööle sobiva intensiivsusega tundmuse või mõttega kokkupuutel. Punktid võimendavad neutraalselt neid aktiveerivaid tundmusi.

Käesoleva materjali uudsuse tõttu kulub meil edastamisega rohkem aega, ent ma soovin seda tõlkida võimalikult täpsetesse mõistetesse. Kuna Ruburtil puudub igasugune teaduslik tagapõhi, tuleb mul ilmutada leidlikkust.

Niisiis: ma räägin ülimalt lihtsustatult, kuid mistahes teadvuse subjektiivne kogemus tõlgitakse automaatselt elektromagnetilise energia üksusteks. Need eksisteerivad füüsilise materia ulatusest "madalamal", olles – teie mõistes – algstaadiumis ainstumata osakesed.

Need üksused on loomulikud väljavoolud kõikvõimalikest teadvustest. Nad on moodustunud reaktsioonina mistahes stiimulile, eksisteerides vaid harva isoleeritult ning ühinedes teatud seadustele vastavalt, muutes oma vormi ja võnkeid. Nende suhteline "kestvus" sõltub neid elustanud mõtete, tundmuste, stiimulite või reaktsioonide taga seisvast algsest intensiivsusest.

Taas lihtsustatult: teatud tingimustel kalgenuvad nad materiaiks. Piisavalt suure intensiivsusega elektromagnetilised üksused aktiveerivad automaatselt eelpoolmainitud alakoordinaatpunkte, võimaldades neile väiksema intensiivsusega üksustega võrreldes suurema kiirenduse. Molekulid tunduksid nende kõrval planeetidena. Aatomid, molekulid, planeedid kui ka elektromagnetilised energiaüksused on samade neid algselt elustanud põhimõtete erinevad väljendused. Vaid teie suhteline seisukoht, koondatus nähtavale ajale ja ruumile muudab selle uskumatuks.

Seega eksisteerib iga mõte või tundmus elektromagnetilise energiaüksuse või teatud tingimustel nende kombinatsiooni kujul, muutudes koordinaatpunktide abil füüsilise aine ehitusplokkideks. Materialiseerumine on mõttest või tundmusest sõltumatu "tagajärg". Tugevast tundmusest saadatud vaimsed pildid on seega ehitusplaaniks, millele vastav füüsiline objekt, olukord või sündmus teie mõistes ilmub.

525. SEANSS
22. APRILL 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21¹⁴

Mõtte, tundmuse või füüsilise kujundi intensiivsus on seega järgneva füüsilise materialiseerumise juures tähtsaks teguriks.

Intensiivsus sarnaneb südamikule, mille ümber moodustuvad elektromagnetilised energiaüksused; mida intensiivsem südamik, seda kiirem materialiseerumine. See kehtib mistahes rõõmsa või hirmutava vaimse pildi puhul. Siit kerkib tõsine probleem: üliintensiivse meelelaadi korral eredate vaimsete piltidena mõeldes teostuvad need füüsiliste sündmustena. Pessimistlikust iseloomust tingituna kõikvõimalikest katastroofidest mõtiskledes jäljenduvad mõtted kogemusteks.

Seega: mida intensiivsem on teie kujutlusvõime ja sisemine kogemus, seda olulisem on teada meetodeid, mille läbi nad saavad füüsiliselt reaalseks. Teie mõtted ja tundmused alustavad füüsilist teostumist oma eostamishetkel. Kui elate juhtumisi tugeva koordinaatkeskonnaga erakordselt juhtivaks nimetatud piirkonnas ja tunnete haigusi või õnnetusi end lausa jälitavat, siis on teie mõtete põhiolemus selline, kuna selles keskkonnas on kõik mõtted nõnda viljakad. Kui aga teie tunded ja subjektiivsed kogemused on võrdlemisi tasakaalustatud, rõõmsameelsed ja loovalt ülesehitavad, siis näikse teie meeldivad unistused kiiresti tõestuvat.

Lühidalt väljendudes on teie maal Läänerannik, mõned Idaranniku osad, Utah, Suur Järvistu, Chicago ümbrus, Minneapolise piirkond ja mõned muud edelapiirkonnad nendeks kohtadeks, kus koordinaatpunktid on eelmainitud põhjustel erakordselt aktiivsed. Materialiseerumine toimub kiiresti ja seetõttu avanevad nii konstruktiivsetel kui destruktiivsetel elementidel suured võimalused.

Üks hetk. Koordinaatpunktid aktiveerivad aatomite ja molekulide käitumist, nii nagu päike edendab taimede kasvu. Koordinaatpunktid aktiveerivad aatomite ja molekulide toot-

mistegevust ja tõstavad nende koostöövõimet, muutes nõ parvlemiskalduvust organiseeritud ja põhiseoslikeks rühmitusteks.

Niisiis – kuna sellest ei tule tehniline raamat, puudub praegu vajadus koordinaatpunktide kui ka loomupäraselt teadvusest väljavoolavate energiaüksuste tegevuse, käitumise ja tagajärgede põhjalikuks selgitamiseks.

Eelpooltoodust teaduslikust seisukohast huvitunuid valgustatakse täielikult Sethi materjalide teistes osades. Siin arutleme neid küsimusi seotuse tõttu isiksuse paljumõõtmelise loomusega, kuna need lasevad teil teatavaid subjektiivseid kogemusi kolmemõõtmeliseks reaalsuseks materialiseerida. Enne selle teema ammendamist lubage mul teile meenutada selliste eriaastmeliste väljavoolamiste toimumist kõigist teadvustest, mitte ainult teie omast. See puudutab ka rakuteadvust, kuna nähtamatu elektromagnetiliste üksuste võrk on teie atmosfäärist läbi põimunud ning sellest moodustatakse füüsilise aine algosakesed.

Niisiis: sellel teemal võiks kirjutada terve raamatu. Teave peamiste ja absoluutsete koordinaatpunktide asukohtadest oleks ülikasulik. Te tunnete uhkust oma tehnoloogia ja vastupidavate toodete valmistamisoskuse, ehituste ja teede rajamise üle; kuid mõnedki neist saavutustest tunduksid teile tähtsusetuina, võrreldes mõne "minevikust" pärineva struktuuriga.

Tõeline mõistmine idee füüsilisest ainekumist põhjustaks teie nn moodsa tehnoloogia täieliku ümberhindamise ning võimaldaks kauakestvamaid ehitusi, teid ja muid struktuure. Füüsilise materia taga peituvat psüühilist reaalsust eiramise jätkudes pole võimalik olemasolevaid meetodeid tulemuslikult rakendada. Teie ei suuda aru saada psüühilisest reaalsusest kui oma füüsilise eksistentsi tõelisest ajendist, mõistmata selle olemust ja oma sõltumatust füüsilistest seadustest. Seepärast on minu tähtsaimaks eesmärgiks teavitada teid sellest sisetusest identisusest, mille osa te olete, puhastades teed sellest intellektuaalsest ja ebausklikust prahist, mis takistab teil oma potentsiaale ja vabadust ära tundmast. Alles siis võite hakata õppima oma vabaduse kasutamise arvukaid võimalusi.

Hing ja tema taju olemus

526. SEANSS
4. MAI 1970
ESMASPÄEVAL KELL 22⁰⁰

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Niisiis: täna teeme lühikese seansi ja alustame järgmise peatüki edastamist. Eelmiste peatükkide taustal võime nüüd alustada meie raamatu peateema, hinge igikestvusega. Teisigi küsimusi lähemalt uurides püüame sisemise mina paljumõõtmelisuse olemust küllaldaselt selgitada, vabanedes esmalt sellega seotud eksiarvamustest.

Kõigepealt: hing ei ole midagi sellist, mis teil "on". Hing on see, mis te olete. Tavaliselt eelistan ma sõnale "hing" sõna "tervikolemus", kuna sellega ei seostu nii palju väärarvamusi ega religioossuse kõrvalmaiku organisatsioonilises mõttes.

Teie kipute pidama hinge või tervikolemust valmis ja staatiliseks "asjaks", mis küll kuulub teile, kuid ei ole teie ise. Hing või tervikolemus – teie isiklikuim, võimsaim sisemine identsus – muutub pidevalt ja peabki muutuma. Ta ei ole mingi pärandatav kallisvara. Ta on elus, tundlik ja uudishimulik. Ta moodustab elusolendeid ja teile tuttavat maailma ning on alatiseks millekski saamise seisundis.

Niisiis: kolmemõõtmelises reaalsuses, millele teie ego on põhiliselt koondunud, eeldab millekski saamine sihtpunkti jõudmist – selle otsalõppemist, mis oli saamise seisundis. Kuid hinge või tervikolemuse eksistents kuulub põhiliselt teistesse dimensioonidesse ja nendes ei olene teostumus vaimsesse või mingisse muusse sihtpunkti jõudmisest.

Hing või tervikolemus on alatiseks muutumise või õppimise seisundis, mis on rohkem seotud subjektiivsete kogemuste kui aja või ruumiga. See ei ole kaugelki nii mõistatuslik, kui esmapilgul tundub. Igaüks minu lugejaist mängib mängu, kus teadvuslik, egotasandil mina teeskleb teadmatust sellest, mida tervikmina kindlasti teab. Kuna ego on kahtlemata tervikmina osa, siis peab ta sellisest teabest ilmtingimata teadlik olema, ent füüsilisele reaalsusele koondatuna teeskleb ta teadmatust sellest kõigest, kuni tunneb end võimelisena seda teavet füüsilises raamistikus kasutama.

Järelikult on teil juurdepääs sisemisele minale täielikult olemas. Te ei ole mingil juhul omaenda hingest või tervikolemusest eraldatud. Egole meeldib ennast nõ laevakapteniks pidada, kuna ego on ju tõepoolest see, kes füüsilise reaalsuse mere ja tema sagedaste tormidega peab toime tulema ning ei soovi, et miski teda kursist kõrvale kallutaks.

Alati on olemas nii psühholoogilisi kui psüühilisi kanaleid, mis saadavad läbi mina erinevate tasandite sõnumeid, kusjuures ego võtab isiksuse sisemistest piirkondadest saabuva vajaliku teabe ja andmed pikemalt kaalutlemata vastu. Tema positsioon põhineb tegelikult suurel määral just sisemiste andmete kõhklemata omaksvõtmisel. Ego ehk väline mina, keda te iseendaks peate, suudab oma kindluse ja näilise juhtpositsiooni säilitada teie isiksuse sisemiste kihtide pideval toetusel, mis panevad füüsilise keha toimima ja säilitavad sidet lugematute väljast- kui seestpoolt tulevate stiimulitega. Taaskehastumised, eksistentsid ja kogemused

võimalikes realsustes avardavad hinge või tervikolemust, mitte ei kahanda seda – sellest aga hiljem.

Te keeldute pidamast oma tervikolemust teistsuguseks kui lausa steriilsuseni ainulaadseks vaid seepärast, et omate selle loomusest väga piiratud ettekujutuse. Keha koosneb miljoneist rakkudest, kuid sellegipoolest peate seda tervikuks ja endale kuuluvaks. Te tõepoolest moodustate seda, seestpoolt väljapoole, kuid elavast ainest, kusjuures pisimalgi algosakesel on oma teadvus. Sarnaselt ainekogumeile on ka teadvuskogumeid, igaüks neist oma individuaalsuse, saatuse, võimete ja võimalustega. Teie oma tervikolemusele ei esine piiranguid; kuidas võiksid siis olla piirid teie tervikolemusel või hingel, kuna piiride sees jääks taju vangi ega saaks vaba olla?

Niisiis: vahel tundub, et hinge vaadeldakse kui Jumalale ohverdatavat vääriskivi, või suhtutakse sellesse nagu vanasti naine oma neitsilikkusesse – kui millessegi ülimalt väärtuslikku, mis paraku kunagi kaotatakse, kusjuures see kaotamise akt ise oleks saajale suureks kingituseks.

Säärasest ideest hoiavad kinni paljud filosoofiakoolkonnad – hing tagastatakse tema andjale või hajub see mingis uduses, olemise ja olematuse vahepealses seisundis. Hing on eelkõige loov. Tema üle võib otsustada mitmest vaatenurgast. Mingil määral on tema loomumomadused isegi loetletavad ning kahtlemata oleks iga minu lugeja piisava soovi ja eesmärgi korral võimeline need ise üles leidma. Hing või tervikolemus ise on aga kõige kõrgemalt motiveeritud, kõige kõrgema energiaga ja kõige võimsam teadvusüksus kõigis universumites.

Ta kujutab endast teile kujuteldamatut kontsentreeritud energiat. Ta sisaldab endas piiramatuid võimalusi, kuid peab omaenda identsuses selgusele jõudma ja omaenda maailmad looma. Ta kannab endas kogu olemise koormat. Temas on varjul selline isiksuse potentsiaal, mis kaugelt ületab teie arusaamise piirid. Ärge unustage: ma räägin siin samavõrra teie hingest või tervikolemusest kui hingest ehk tervikolemusest üldse. Teie olete oma hinge üks ilming. Kui paljud teist tahaksid piirata kogu oma realsust nii, et see hõlmaks vaid teie poolt siiani kogetu! Aga täpselt seda te just teetegi, kujutledes kogu oma isiksust vaid teie praeguse minana, või nõudes oma identsuse igikestvat muutumatusena püsimist.

Selline igavik oleks tõepoolest täiesti surnud. Hing on mõnes mõttes algastmel olev jumal ning hiljem raamatu vältel arutame seda "jumala kontseptsiooni" pikemalt. Praegu pöörame oma tähelepanu tervikolemusele ehk hingele, sellele kõrgemale minale, kelle sosinat iga minu lugeja aeg-ajalt kusagil sügavaimas südamesopis kuulda võib. Selles raamatus loodan ma teid veenda teie hinge või tervikolemuse igikestvuses; enamgi veel – ma püüan teil aidata selle elujõulist realsust iseendas tunnetada. Esmalt aga peate oma psühholoogilisest ja psüühilisest struktuurist mingi ettekujutuse omama. Teie adudes, kes ja mis te ise olete, saan ma paremini selgitada, kes ja mis olen mina. Ma loodan anda teile aimu teie oma olemise sügavalt loovatest aspektidest nii, et te saaksite nende abil oma täielikku kogemust laiendada ja avardada.

(Pisut humoorikalt.) Diktaat lõppenud. Anna mulle hetk aega.

(Paus.)

Ma tahtsin selle peatükiga pihta hakata. Ruburt tunneb siis ennast alati paremini. Ometi ükskord lõpeb see ootusärevus (*naeratab*), et millest järgmine peatükk räägib. Aga nüüd veel üks hetk.

(Paus.)

Niisiis: oma portree juures ära unusta mängulusti ja kerget kätt. Vastasel korral läheb sädelev toon kaduma ja lõpptulemus on vastu su kavatsusi lihtsalt määrdunud. Ära unusta, et sulle nähtava fassaadi taga peab olema nähtav ka hing – ja et kehagi on lakkamatus, peaaegu maagilises liikumises, kuigi sa kujutad seda füüsiliselt liikumatuna toolis istumas.

(Siin tegi Seth ootamatult juttu suuremõõtmelisest portreest, mille kallal ma viimase kuu jooksul olin töötanud ja mis mulle täna nii palju peavalu oli valmistanud. Maal kujutab ühte haiget sellest haiglast, kus mu isa on ravil. Modell on tumm ja istub üsna kange ja liikuma-

tuna oma ratastoolis. Kõik oli läinud libedasti, kuni järsku tekkis probleem tema riiete tooni juures. Kõik see ajas mu sedavõrd närvi, et maalisin lõpuks kogu portree uuesti.

Tavapäraset on Sethi märkused maalimise kohta lihtsalt oivalised; ma olen seda ennegi öelnud. Ma ei ole iial kuulnud, et Jane oleks niimoodi maalimist arutanud, nagu Seth. Mõlemad isiksused lähenevad sellele teemale kahest täiesti erinevast vaatenurgast.)

Sa pead suutma edastada tunnet selle näilise liikumatuse taga toimuvast ülimalt kiirendatud sisemisest tegevusest, mida on võimatu füüsiliselt väljendada – nimelt see peab sinu pildist vastu kiirgama, vaatamata modelli silmnähtavale, kuid samas nii petlikule välimusele.

Võibolla rõhutada sa liialt tooli kui vangitsevat elementi, mis hoiab figuuri enam-vähem liikumatus olekus. Nagu sa tead, on ka tema ise selle tooli moodustamise juures tegev – sellest need piirangud. Kas sul polnud mitte alumise parempoolse nurgaga kerge probleem? (*Oli küll!*) Seal annaks ehk asja parandada, kui maalida valgust läbipaistvamate värvidega – aga neid ei tohiks liiga märgatavalt peale kanda. Küll sa selle asja ära klaarid. Kas küsimusi on?

("Ega vist. Ma olen nii uimane, et ei suuda mõelda.")

Ma lõpetan siis selleks korra seansi. Südamlikud soovid ja ilusat õhtu jätku.

("Suur tänu, Seth. See oli väga hea materjal.")

Ma tänan sind, et sa märkmeid kirjutasid, kuigi olid ise nii väsinud.

("No ega see asi nüüd nii hull ka polnud.")

527. SEANSS

11. MAI 1970

ESMASPÄEVAL KELL 21¹²

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Niisiis: jätkame alustatud peatükki.

Paljud teist arvavad, et hing on lihtsalt suurematu ego, unustades täiesti, et ego, mida te tunnete, on ainult mina väike osake; ja seda osa siis lihtsalt pikendataksegi lõpmatuseni, nõ ad infinitum. Kuna teie reaalsuse erinevaist mõõtmeist teatakse nii vähe, siis pole midagi imestada teie ettekujutuse piiratuse üle. Kui inimkond mõtleb "surematuses", tundub, nagu loodaks ta sellest järjekordset egotasandi arengut, kuid samas ei taha ta sugugi tunnistada sellise arenguga kaasuvaid muutusi. Oma usundite kaudu on ta tunnistanud oma hinge reaalsust, samas huvitumata selle olemusest ning pahatihti suhtudes sellesse kui oma isiklikku omandisse.

Seega on isiksus – isegi sedavõrd, kui teie seda tunnete – pidevas muutumises, kusjuures mitte alati oodatud suunas, kuna enamasti kulgeb liikumine hoopis ettenägematu radu. Te ihkate oma tähelepanu koondumist just neile ühtelangevustele, millest teie käitumine on läbi põimunud, ning nende põhjal olete välja arendanud teooria teie mina arengust mingi omaloodud mudeli järgi. See pealepandud mudel takistab teid nägemast oma mina sellisena, nagu ta tegelikult on. Samal põhjusel meeldib teile seda moonutatud vaatepunkti üle kanda ka oma ettekujutusele hinge tegelikust olemusest. Seepärast näetegi hinge oma sureliku mina kohta käibivate väärkujutelmade valguses.

Surelik minagi on imetabasem ja kummalisem teie poolt tajutavast ning on talle omistatavaist omadusist märksa enamaga õnnistatud. Te ei taipata veel tajumise tõelist olemust isegi seoses oma sureliku minaga ja seepärast võib teilt vaevalt nõuda hingetaju mõistmist. Sest hing on eelkõige tajuja ja looja. Meenutan taas – teie olete hinged, mistõttu tajub praegu hing teie enestes. Tema tajumismeetodid on praegu samad, mis enne teie füüsilist sündi ja säilivad

ka surmajärgselt. Seega ei muuda teie siseosa – hingeaine – pärast kehalist surma järsult oma tajumisviisi ega omadusi.

Seega avaneb teile juba praegu võimalus hinge olemuse tundmaõppimiseks. See ei ole miski surmajärgne ega päästmist või lunastamist nõudev. Teil ei ole võimalik seda kaotada. Väljendit "oma hinge päästma" või "kaotama" on jämedalt moonutatud ja valesti mõistetud, kuna see teie osa on tõepoolest hävimatu. Antud küsimust käsitleme hiljem pikemalt seoses usundi ja jumala kontseptsiooniga.

Surmajärgselt ei hävi ega kao teie isiksus – väärtuslikuimaks, ehedaimal kujul iseendaks peetav osa. See on hinge osa, mida ta ei hävita ega orjasta; teisalt ei ole need ka teineteisest eraldatavad. Ometi on see vaid üks hinge aspekt. Teie individuaalsus – mistahes tõlgenduses – jätkab teie mõistes oma olelust.

Ta jätkab kasvamist ja arenemist, sõltuvalt mõistmisest, et vaatamata oma individuaalsusele ja eristatavusele on ta vaid üks hinge avaldusist. Sõltuvalt selle mõistmisest õpib ta oma loovust avama ja kasutama endas veel uinuvaid võimeid.

Lihtsam oleks öelda, et teie individuaalsus jätkab eksisteerimist – seda on varemgi nõnda selgitatud. Paraku just sellises lihtsustamises oht seisnebki. Tegelikult on see isiksus, kes te praegu olete, samuti isiksused, kes olete olnud ja kelleks tulevikus saate – teie ajamõiste kohaselt – kõik teie hinge avaldused.

Sellest johtuvalt on teie hing – kes ja kelle osa olete – palju loovam ja imepärasem nähtus seni arvatust. Seda adumata ja lihtsustatult kogu käsitlusviisi lahjendades ei suudeta hinge intensiivset elujõudu iialgi mõista. Seega on teie hinge käsutuses kogu nende teiste isiksuste kogemuse osana tarkus, teave ja teadmised, võimaldades teil iseeneses sellele teabele läheneda oma reaalsuse tõelist olemust mõistma hakates. Rõhutan taas, et need isiksused eksisteerivad sõltumatult hinges selle osana ja igaühel neist on loomis- ja arenemisvabadus.

Sellegipoolest eksisteerib nendevaheline sisemine side ning ühe teadmised on kättesaadavad teistele – mitte pärast füüsilist surma vaid juba praegusel hetkel. Hing ise ei ole staatiline. Ta kasvab ja areneb kõigi isiksuste kogemuste kaudu, kellest ta koosneb, ületades tervikuna oma koostisosade summa.

Reaalsuses ei esine suletud süsteeme. Teie tajumisprotsess füüsilise süsteemi piires kitsendab osalt teie nägemust reaalsusest, kuna olete sihikindlalt otsustanud koonduda vaid ühele keskkonnale. Põhitõdedest kõneldes – teadvus ei saa iial olla suletud süsteem – on kõik seda laadi tõkked vaid illusoorseid. Seega ei kujuta hing suletud süsteemi. Ometi kipute hingest mõeldes kujutlema seda muutumatu psüühilise või vaimse kindlusena. Ent kindlused mitte ainult ei kaitse võõrvallutajate eest vaid takistavad ka avaratumist ja arengut.

Siin esineb nii mõndagi sõnusti väljendamatut, kuna oma identsustunde kaotamisvõimalusest hirmununa keeldute teadvustamast mõtet hingest kui avatud vaimsest süsteemist, igasse suunda ulatuvast loovuse jõujaamast.

Eelöeldut kinnitades meenutan teie praeguse isiksuse kadumatust. Hing on tervikolemus, mille määratlemine pole sugugi nii lihtne, kuna puhtloogilisele määratlusele eelnevalt peaksite aduma selle tõlgendust vaimses, psüühilises ja elektromagnetilises mõistes ning lisaks teadvuse ja teo põhiolemust. Kuid hinge või tervikolemuse loomust on võimalik avastada intuiitiivselt – taoline teadmine ületab ülejäänud.

Hingest sellise intuiitiivse teadmise üks eeltingimusi on soov selleni jõuda. Küllalt tugeva soovi korral jõuate iseenesest kogemusteni, mis viivad teid ereda, eksimatu subjektiivse äratundmiseni. Seda võimaldavaist meetoditest teavitan teid raamatu lõpupoole.

Praeguseks aitab, kui sooritate järgmise lihtsa harjutuse.

Pärast selle lõigu läbilugemist sulgege silmad ja püüdke eneses tunnetada seda jõuallikat, kust lähtub teie hingamine ja elujõud. Mõnel õnnestub see esimesel korral, teistel võtab kauem aega. Eneses jõuallikat tundes püüdke tajuda, kuidas jõud voogab läbi kogu teie füüsilise olemuse väljapoole – sõrmeotstest ja varvastest, läbi nahapooride igas suunas, kusjuures

teie ise olete keskpunktiks. Kujutlege, et need kiired ei haju ega nõrgene, vaid ulatuvad üles läbi puulehestiku ja pilvede ning allapoole, lõikudes Maa keskpunktiga ja jõudes universumi kaugeimate soppideni ...

See harjutus pole mõeldud vaid sümbolises mõttes, sest kujutelmast lähtudes põhineb ta siiski faktil ning teie teadvus ja hinge loovus hoovavad tõepoolest taoliselt väljapoole. Antud harjutus annab teile kujutluse hinge tõelisest olemusest, loovusest ja elujõust, millest te oma energiat ammutate, ise selle individuaalseks ja ainulaadseks osaks olles.

Niisiis: meie arutelu ei ole mõeldud vaid tavaelus kasutu esoteerilise ettekandena. Piiratud kujutlusega ümbritsevast reaalsusest ei saa te oma võimeid praktiliselt rakendada; piiratud kujutlusega hingest eraldute oma olemuse ja loovuse allikast.

Teie teadlikkusest olenemata toimivad need võimed siiski, kuigi sageli teie kiuste; end neid kasutamast leides haarab teid hirm, segadus ja hämming. Varasemaile õpinguile vaata-mata tuleb teil hoomata, et tajumine ei ole tavapäraselt füüsiline protsess. Kui tabate end teavet saamas muist allikaist kui füüsiliste meelte kaudu, tuleb teil tunnistada, et just niiviisi tajumine toimubki.

Sageli on teie kujutus reaalsusest sedavõrd piiratud, et iga uue kindlaskujunenud raami-dest väljuva kogemuse tajumisel olete üsna jahmunud. Siinkohal ei mõtle ma üldistatult "meeltevälisteks" nimetatud võimeid. Need kogemused tunduvad teile ebaharilikena, kuna olete senini eitanud teisiti kui füüsiliste meelte kaudu saadavate kogemuste võimalikkust.

Nn meelteväline tajumise annab teile vaid äärmiselt lihtsustatud ja moonutatud kujutluse, kuidas sisemine mina saab teavet. Kuid meeltevälise tajuga seotud tõekspidamised on osalt tõepärasemad ja edenemisenähtavad, võrreldes arvamusega tajumisest kui vaid füüsilisest nähtusest.

Hinge olemusest kõneldes tuleb vaieldamatult puudutada tajumise olemust. Kordame lühidalt: teile tuntud füüsilist ainet ja maailma moodustate teie ise. Tegelikult moodustavad just teie meeled füüsilise maailma, sundides teid antud energiavälja füüsilisena tajuma ja sellele reaalsuse väljale äärmiselt eriomast mudelit peale suruma. Füüsiliste meelte kaudu te reaalsust teisiti tajuda ei saagi.

Füüsiline tajumine ei muuda sisemisele minale omast sünnipärasest ürgset ja kammitsemata tajukulgu; sisemise mina all mõeldakse siin teie sees olevat hinge osa, kes teab oma suhet hingega. See hinge osa täidab hinge ja praeguse isiksuse vahel sõnumitooja rolli. Väljendeid nagu "hing", "tervikolemus", "sisemine mina" ja "praegune isiksus" kasutan ma käepärasuse huvides, sest nad on kõik omavahel seotud ja kindlalt piiritlemata.

Seda on lihtne mõista, vaadeldes psühholooge kasutatavat mõisteid "ego", "alateadvuslik" ja isegi "mitteteadvuslik". Ühel hetkel alateadvuslikuna tunduv võib järgmisel osutada teadvuslikuks. Teadvustamata tagamõte võib teadvustatud saada. Selleski mõtteseoses peaksite tõde-ma, et sõnad ise loovad teie kogemustes puuduvaid jaotusi.

Näiliselt vaid füüsiliste meelte kaudu tajudes tarvitseb teil vaid oma egokeskset ettekujutust reaalsusest avardada, kui avastate, et isegi teie egokeskne mina võtab mittefüüsilise päritoluga teavet tõrkumata omaks.

Selle tulemusena hakkab ka tema kujutus omaenda olemusest isetoimivalt muutuma ja avarduma, kuna arengut takistavad tõkked on nüüd teelt kõrvaldatud. Kuna iga tajumise akt muudab tajujat, peab ka hing tajujana muutuma. Tajuja ja näiliselt tajutava objekti vahel ei ole tegelikult vahet. Tajutav asi on paljuski tajuja jätkuks. Tegelikult on kõik teod olemuselt vaimsed või psüühilised. Ülimalt lihtsustatuna – mõte loob reaalsust. Seejärel tajub mõtte looja objekti, iseenda ja selle näiliselt eraldiseisva asja vahel sidet nägemata.

Mõtete ja tundmuste füüsiliseks reaalsuseks muutmine on hinge omadus. Teie reaalsuses muudetakse mõtted füüsiliseks. Teistes reaalsustes "ehitatakse" neist midagi muud. Seega ehitab hing – see, kes te olete – teie oma mõtete ja ootuste olemusest teie jaoks igapäevase füüsilise reaalsuse.

Sellest nähtub, kui tähtsad on teie subjektiivsed tunded. Teadmine teie universumist kui idee konstrueerimisest võib teile vihjata, kuidas oma ümbrust ja olukorda paremaks muuta. Oma hinge loomust ning füüsilise reaalsuse sündi teie mõttest ja tundmusist adumata, tunnete end võimetuna seda muutama. Meie raamatu hilisemais peatükkides loodan anda kasutamiskõlblikku teavet, võimaldamaks teil praktiliselt muuta oma igapäevase elu olemust ja ülesehitust.

528. SEANSS
13. MAI 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21⁰³

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

(*Naeratades.*) Kätte on jõudnud kirjanikutund ja me jätkame edastamist.

Hing tajub kõiki kogemusi vahetult. Enamus teadvustatavaist kogemustest ilmuvad teile füüsilisse ümbrisesse pakituna; teie aga peate seda ümbrist kogemuseks endaks, pakendisse pilku heitmata. Teile tuntud maailm on kehtiv kui üks teadvuse poolt tajutavaist lõpmatuist materialisatsioonidest.

Kuid hingel ei tule arvestada füüsilise maailma osaks olevate seaduste ja põhimõtetega, olles sõltumatu ka füüsilisest tajumisest. Hing tajub teile tuttavate sündmuste all peituvaid vaimseid tegusid ja sündmusi. Hinge tajukulg ei sõltu ajast kui mittefüüsilises reaalsuses kehtimatust füüsilisest silmapettest.

Vahetu kogemise toimimist on üsna raske selgitada, kuna ta esineb täieliku tajuväljana, kus puuduvad füüsilised tunnusjooned, millesse teie füüsiline tajumine on rüütatud – näiteks värv, kaal ja tunne.

Kogemuse kirjeldamiseks kasutatakse sõnu, mis siiski ei kujuta sõnutsi edastatavat kogemust. Teie füüsiline subjektiivne kogemus on niivõrd seotud sõnalise mõtlemisega, et teil on peaaegu võimatu endale kujutleda kogemust, mis ei oleks sõna-mõtte suunitlusega.

Seega on iga sündmus, millest te teadlikuks saate, juba tõlge sisemisest hinge poolt vahetult tajutavast psüühilisest või vaimsest sündmusest, mis tõlgitakse mina füüsilise suunitlusega osade poolt füüsiliste meelte konteksti.

Tajumiseks pole hingele keha vaja, sest tajumine ei sõltu füüsilistest meeltest. Kogemus jätkub hoolimata sellest, kas te viibite käesolevas või mõnes teises elus. Hinge põhilised tajumeetodid toimivad teis isegi praegusel hetkel, mil te seda raamatut loete. Sellest järeldub, et teie kogemus füüsilises süsteemis on sõltuv füüsilisest vormist ja füüsilistest meeltest, kuna need tõlgendavad reaalsust ja tõlgivad selle füüsilisteks andmeteks. Sellest järeldub, et füüsiliste meelte hetkeline väljalülitamine – keeldudes neid tajurina kasutamast ja jäädes lootma teistele meetoditele – võimaldaks hinge vahetust kogemusest vihjeid saada. Unenäo seisundis te nõnda toimegei, kuigi paljusid unenägudes kipute kogemust petlikku füüsilisse mõttesseesse tõlkima. Enamik unenägusid, mida olete pärast suutelised meenutama, ongi seda tüüpi.

Une teatud sügavusis toimub hinge tajumine suhteliselt takistamatult. Te nõ ammutate tajumise puhtast kaevust, lävides omaenda olemuse sügavuste ja loovuse allikaga. Sellised füüsilisteks tõlkimata kogemused ei säili hommikuni. Unenäguna te neid meenutada ei suuda. Hommikueeli võite näha nn süvakogemuse käigus saadud teabel põhinevaid unenägusid, mis ei kujuta endast saadud kogemuse täpset ega isegi ligilähedast tõlget, vaid sarnanevad rohkem unenäolisele mõistujutule – see on hoopis teine asi.

Seda sügava une tasandil esinevat teadvusseisundit ei ole teie teadlased veel avastanud. Sel ajal toodetakse unenäo seisundit võimaldavat energiat. Ühest küljest vastab tõele, et unenäod lubavad füüsilise suunitlusega minal saadud kogemusi läbi seedida, teisalt aga taandatakse see teave taas algkomponentideks. Ta nõ laguneb laiali. Osa sellest säilitatakse "möödunud" meeleanndmete kujul, kuid kogemus tervikuna naaseb oma algseesse vahetusse olekusse.

Sinna jääb ta "igavesti" alles, lahutatuna füüsilisest rüüst, mida teie selle mõistmiseks vajate. Füüsiline eksistents on üks viis, milles hing on otsustanud omaenda tõelisust kogeda. Teisisõnu: hing löi teie jaoks maailma, kus elada ja muutuda – täieliku tegevusvälja, milles uued teadvuse arenguvormid võiksid esile kerkida.

Teie nõ loote pidevalt oma hinge, samas kui see pidevalt teid loob.

Niisiis: hing ei kahane ega vähene kunagi; sama kehtib ka mina mistahes osa kohta.

Hinge võib vaadelda kui elektromagnetilist energiavälja, mille osa te olete. Selliselt vaadelduna on ta keskendatud tegevusväli – allikas, kust voolab tõenäosusi ja tõenäolisi tegusid, mis vajavad väljendumist; mittefüüsilise teadvuse kogum, mis sellegipoolest teadvustab ennast kui identsust. Näiteks – noor naine, kelle kaudu ma kõnelen, ütles kord ühes luuletuses – ma osundan: "Need aatomid kõnelevad ja kutsuvad end minu nimega."

Seega on teie keha oma teatud vormiga energiaväli. Kui keegi küsib teie nime, vastab teie suu – kuid ometi ei kuulu see nimi teie huuli moodustavaile aatomeile. Nimel on tähendus ainult teie jaoks. Oma kehas on teil enda identsust võimatu täpselt paigaldada. Kui saaks mööda oma keha ringi reisida, ei oleks kuidagi võimalik üles leida seda kohta, kus teie identsus asub, kuid ometi ütlete te: "see on minu keha" ja "see on minu nimi".

Kui teiegi ei suuda end omaenese kehast avastada, kus on siis see teie isik, mis väideta- vasti neid rakke ja organeid omaks peab? Ilmselt on isikul kehaga mingi side olemas, sest teil pole oma keha kellegi teise omast eraldamisega mingit raskust ja loomulikult suudate eristada oma keha näiteks toolist, millel istute.

Laiemalt võib hinge identsust vaadelda samast seisukohast. Ta teab, kes ta on, olles oma isikus palju kindlam kui teie füüsiline mina oma identsuses. Sellegipoolest, kus selles elektromagnetilises energiaväljas võib täpselt leida hinge kui sellise identsust?

See taastoodab kõiki omaenda alasid ja annab teilegi teie oma identsuse. Kui tema käest peaks küsitama: "Kes sa oled?", vastaks ta lihtsalt: "Mina olen mina," – ning vastaks sellega ka teie eest.

Niisiis, teie psühholoogiateaduse väljendeis võiks vaadelda hinge kui esmast identsust, mis ise on paljude teiste eraldi teadvuste summa või gestalt – piiramatu mina, kes on võimeline ennast avaldama paljudel eri viisidel ja eri vormides ning suudab seejuures ikka säilitada oma identsuse, selle "mina olen" tunde; kuigi teadlikuna, et see "mina olen" on ühe teise "mina olen" osa. Teile tundub kujutlematu, et see "mina olen" säilib, kuigi ta piltlikult öeldes rändab läbi teiste sarnaste energiaväljade ja ühineb nendega. Teisisõnu – hingede vahel kehtib vastastikuse vahetamise ja koostöö põhimõte, kusjuures arengul ja avardumisvõimalustel pole lõppu näha. Kordan: hing ei ole suletud süsteem.

Te piirate oma määratlusi ja oma mina nii rangelt ainult sel põhjusel, et teie praegune eksistents on koondatud vaid ühele kitsakesele alale, mistõttu laiendate neid piiratud vaateid ka oma ettekujutusele hingest. Te kardate oma füüsilise identsuse pärast ja piirate oma tajulatust hirmust, et ei suuda rohkemaga hakkama saada ja sealjuures iseennast säilitada.

Hing oma identsuse pärast ei karda. Ta on endas kindel, alatise otsimises ega pelga, et kogemus või tajumine tema üle võimust võtab. Oleks teil identsuse olemusest põhjalikum ettekujutus, ei kardaks te näiteks telepaatiat, sest selliste murede taga peitub alati hirm, et teie isik võib mujalt tulevate mõjutuste või mõtetega nii kaasa minna, et ise kaotsi läheb.

Ükski psühholoogiline süsteem ega teadvus ei ole suletud, vaatamata sellele, et teie oma süsteemi raamides võib see näiliselt nii olla. Hing on tõepoolest rändur, kuid samavõrra ka see, kes tervikkogemuse ja teie mõistes sihid loob. Oma teekonnal loob ta terveid maailmu.

Niisiis, see ongi selle psühholoogilise olendi tõeline loomus, kelle osaks te olete. Nagu öeldud, kavatsen edaspidi anda teile mõningaid praktilisi näpunäiteid, mis lasevad teil oma sügavamaid võimeid ära tunda ja neid oma arenguks, meeleheaks ja harimiseks kasutama hakata.

Teadvus ei rajane põhimõtteliselt teile peamurdmist valmistavail hea ja kurja kategooriail. Järelikult käib see ka hinge kohta. See ei tähenda sugugi, et teie süsteemis ja mujal selliseid sõlmküsümusi ei esineks ning et head ei tuleks kurjale eelistada. Nii hea kui halb on palju kõrgema reaalsuse kehastused.

Niisiis: ma tahan veelkord rõhutada, et ümberjutustatuna üsna keerulisena tundudes muutub eeltoodu intuiitiivses plaanis palju selgemaks, kui õpite tunnetama, kes te olete; sest kuigi ei ole mõeldav mööda oma füüsilist keha oma isikut taga otsida, on täiesti võimalik rännata läbi psühholoogilise mina.

Sellist sisemist avastusretke sooritamata ei oska te arvatagi, kui palju imelisi kogemusi teid ees ootab. Teie ise olete hing, üks hinge kehastusi, mistõttu oleks alusetu arvata, nagu peaksitegi omaenda olemusest teadmatusse jääma. Võib-olla ei õnnestu teil oma teadmisi selgelt sõnutsi väljendada, kuid see ei muuda kehtetuks ega väärtusetuks kogemusi, mida omandate sissepoole vaatama hakates.

Te võite nimetada seda vaimseks, psühholoogiliseks või psüühiliseks avastusretkeks. Te ei katsu oma hinge leida – selles suhtes polegi siin midagi leida. Hing pole ju kadunud olnudki, ka teie pole kadunud. Tähtsad pole mitte sõnad, vaid nende taga seisev kavatsus.

Hinge võimalused

530. SEANSS
20. MAI 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21¹⁹

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Teie arvate omavat vaid üheainsa tajutava füüsilise kuju, mis võib olla ainult ühes paigas korraga. Tegelikult on teil ka tajumatuid kujusid, mida te igaks erinevaks otstarbeks lisaks loote.

Teie peamine identsustunne on füüsilise kehaga sedavõrd seotud, et teile tundub võimatu kujutella end ilma selleta, väljaspool seda või mingil muul moel sellest eraldatuna. Vorm on kontsentreeritud energia tagajärg, mille mudeli on tekitanud intensiivselt suunatud tundmuslikud või psüühilised ideekujundid. Intensiivsusest oleneb siin kõik. Kui teil tekib väga tugev soov viibida kusagil mujal, siis võib teile teadvustamatult sellesse kohta ilmuda teiega täpselt sarnane pseudofüüsiline kuju. Soov kandis teie isiksuse ja väliskuju jäljendi sinna, kuigi te ise sellest kujust ega tema äkilisest ilmumisest teise kohta midagi ei tea.

Kuigi teised seda mõttekuju tavaliselt ei näe, võivad teaduslikud mõõteriistad selle tulevikus registreerida. Praegu suudavad selliseid vorme tajuda inimesed, kellel on kõrgeltarenenud sisemiste meelte kasutamise võime. Iga intensiivne vaimne tegu – mõte või tundmus – saab endale füüsilise või pseudofüüsilise kuju ning kannab lisaks endas osalt ka selle isiksuse jäljendit, kellest ta lähetus.

Selliseid algstaadiumis või varjatud kujusid on palju. Mõistmaks paremini kõnesolevat, püüdke endale kujutella tegu olevat vari- või korduskujutisega – kuigi see on ainult võrdlus – või näiteks kujuga, mis pole veel täielikult teile tuttavas füüsilises reaalsuses pinnale kerkinud, kuid mis sellegipoolest on küllalt intensiivne, et seda üles ehitama hakata. Kui te oleksite võimelised selliseid kujusid tajuma, peaksite neid kahtlemata tõelisteks.

Tegelikult lähetab iga isiksus enesest selliseid koopiakujusid üsna sageli, kuigi nende materialiseerumisaste võib olla erinev. Siiski ei ole siinkohal tegu vaid projektsiooniga – "lameda" kujutisega. Sääraseil koopiail on keskkonnale oma kindel mõju. Nad teevad endale "ruumi" raskestikirjeldataval viisil, eksisteerides ajuti füüsiliste objektide või vormidega kõrvuti, või isegi nende peal. Sellisel juhul toimub ilmne vastastikune psüühiline mõjutamine – füüsilise taju ulatusest väljuv omavaheline toimimine.

Teil võib järsku tulla kange tahtmine pääseda teile nii tuttavasse ja armsasse, kuigi väga kaugesse mereranda. See intensiivne soov toimib nagu energiakese, mis projitseeritakse teie meeltest väljapoole, võttes endale teie vormi. Kujuteldav koht justkui tõmbaks seda vormi enda poole – ja samal hetkel ongi kuju seal. Selliseid asju juhtub väga sageli.

Tavalises olukorras sellist kuju ei märgata. Veelgi intensiivsema soovi korral oleks ka energiakese tugevam ning osa teie teadvusvoolust kanduks kujusse üle nii, et te oma toas istudes tunneksite järsku soolase vee lõhna või tajuksite muul moel keskkonda, kus teie pseudo-kuju asetseb.

Tajuulatus erineb siin suurel määral. Teie füüsiline kuju on suure tundmusliku koondatuse tagajärg. Teie hinge tohutu energia mitte ainult ei loonud teie füüsilise keha, vaid ka säilitab selle. Keha ei ole sugugi kestevobjekt, kuigi tema püsimise vältel võib nii tunduda. Sellele vaatamata on keha pidevas võnkumise seisundis ning energia olemuse ja oma konstruktsiooni tõttu vilgub ta tegelikult sisse-välja nagu elektrilamp.

Niisiis: seda on raske selgitada ja meie praeguseks eesmärgiks ei olegi vaja, et te selle pulseerimise põhjuseid taipaksite; kuid isegi füüsilises mõttes olete sama tihti "siin", kui teid ei ole. Peale füüsilise keha loob teie tundmuste intensiivsus ja koondatus muidki vorme, kuid nende kestvus ja määr olenevad tundmusallika intensiivsusest, kust antud kuju pärineb.

Seepärast on teie ruum täidetud kõikvõimalikest varjatud kujudest, mis on küllalt intensiivsed, kuid jäävad sellegipoolest teile tajutava materia struktuurist madalamale.

Tegelikult lähetatakse selliseid projektsioone peaaegu pidevalt. Kui teil oleksid kasutada olemasolevaist tundlikumad mõõteriistad, tõestaksid need selgelt mitte ainult selliste vormide olemasolu, vaid võimaldaksid mõõta ka võnkumisi teie poolt tajutavaid objekte ümbritsevais mitmesuguseis intensiivsustlaineis.

Selle täpsemalt selgitamiseks vaadake mistahes lauda toas, kus te praegu viibite. See on füüsiline ja tahke ning teil pole selle tajumisega mingeid raskusi. Nüüd püüdke võrdluse mõttes kujutella, et selle laua taga seisab veel üks laud – muidu täpselt samasugune kui eelmine, kuid mitte nii füüsiline; selle taga veel ja veel – igauks eelmisest raskemini tajutav, kuni nad lõpuks nähtamatusse hajuvad. Kujutlege, et ka laua ees seisab täpselt samasugune laud, ainult natuke vähem füüsiline "päris" lauast – ka sellest ulatub ettepoole rida ikka vähem füüsiliseks muutuvaid laudu. Sama kordub mõlemal pool lauda.

Iga füüsiliselt ilmnev asi eksisteerib ka teisiti, kuid teie ei taju seda. Te hakkate reaalsusi tajuma alles siis, kui need on saavutanud teatava "kõrguse" ja hakkavad näiliselt materiaals kalgenduma. Tegelikult eksisteerivad nad täiesti paikapidavalt ka teistel tasandil.

Eksisteerib teie omast "suhteliselt rohkem paikapidavaid" reaalsusi; teie füüsiline laud tunduks sama hägune kui need varjutaolised lauad, mida me ennist kujutlesime. Antud juhul oleks see "superlaud". Järelikult ei ole teie reaalsussüsteem mitte kõige intensiivsema energia-kontsentratsiooni poolt loodud. See on lihtsalt süsteem, millele te olete häälestatud, mille osaks te olete. Sellepärast te seda tajutegi.

Teie teised osad – millest te teadvuslikul tasandil pole teadlikud – asustavad reaalsuse supersüsteeme, nagu teie neid nimetaksite, kus teadvus õpib käsitlema ja tajuma palju kõrgemalt kontsentreeritud energiat ning sellest hoopis teistsuguseid "vorme" looma.

Teie ettekujutus ruumist on ülimalt moonutatud, kuna teie jaoks on ruum selline koht, kus midagi ei tajuta. Tegelikult on see pilgeni täis kõikvõimalikke nähtusi, mis ei avalda teie tajumehhanismidele mingit muljet. Aeg-ajalt võite mitmeti nende teiste reaalsuste lainele häälestuda – ja seda te hooti teetegi, kuigi paljud sellised kogemused lähevad teile kaduma, kuna füüsiliselt neid ei registreerita.

Meenutage veelkord oma merekaldale saadetud kuju. Teie füüsilisi meeli omamata oli ta mõneti siiski võimeline tajuma. Selle kuju projitseerisite te teadmatult, kuid üsna loomulike seaduste läbi. Kuju moodustus intensiivse tundmusliku soovi tagajärjel. Seejärel hakkab kujund järgima juba omaenda reaalsuse seadusi ning tal on teatud määral ka teadvus, kuigi teie omast märksa piiratunud kujul.

Niisiis – taas ülekantud tähenduses – teid lähetas enesest supermina, kellel oli tugev soov füüsilises vormis eksisteerimaks. Kuid teie ei ole sellest superminast hüpiknukuna sõltuv. Teie arenete omatahtsi ja laiendate seejuures ka supermina reaalsust ning täiendate tema kogemusi siin selgitamiseks liiga keerulisel viisil. Sellega kindlustate oma arengu ning teil on võimalik ka supermina kogemust tarkusi ammutada.

Eelneva põhjal nii ülimana tunduv supermina ei neela teid iialgi alla. Olemasolevana lähete endast eelpoolmainituile sarnaseid projektsioone. Teadvuse reaalsusel ja selle materialiseerumisel puuduvad piirid. Samuti on ka iga isiku võimalikud arengusuunad lõputud.

Niisiis: selguse mõttes kordan – teie praegune isiksus, teile mõistetaval kujul, on tõesti "jagamatu" ning jätkab surmajärgselt oma kasvamist ja arenemist.

Meenutan teile seda keset meie praegust arutlust, vältimaks tunnet, nagu oleksite eksinud, mahasalatud või muidu tähtsusetu. Meie kõnealuste kujude tüüpidel ja alaliikidel on lõpmatu arv järke või astmeid. Sellel "supermina" poolt projitseeritud energial kui teie füüsilise sünni põhjustanud identsuse intensiivsel sädemel ja ainulaadsel ajendil on ühest küljest väga palju ühist varasemate ettekujutustega hingest – väljaarvatud tõsiasi, et see sisaldas ainult osa kogu loost.

Isiksustena pidevalt edasi eksisteerides ja arenedes on teie tervikminal või hingel nii tohutu arengupotentsiaal, et ainult ühest isiksusest ei piisaks iialgi selle edastamiseks, nagu ühes eelnevas peatükis mõneti juba selgitati.

Niisiis, väga intensiivse tundmusliku koondatusega on teil võimalik luua vorm ja saata see tajutavalt teisele isikule. Seda võidakse teha nii teadlikult kui ebateadlikult; siinkohal on see üsna tähtis. Praegune arutlus ei puuduta nn astraalkuju – see on hoopis eri asi. Füüsiline keha on materialiseerunud astraalkuju.

Sellegi poolest ei hülga ta keha isegi lühikeseks ajaks; näites mere äärde projitseeritud kujust ei ole tegemist astraalkujuga. Teie ei ole praegusel hetkel koondatud mitte ainult oma füüsilisse kehasse, vaid lisaks ka teatud sündmuste lainepikkusele, mida tõlgendate kui aega. Erinevad ajaloovahemikud ja teie teised taaskehastused eksisteerivad kõik üheaegselt ja täpselt sama paikapidaval kujul. Te lihtsalt ei ole nendega samale lainepikkusele häälestatud.

Teie tunnete minevikusündmusi ja teil on oma ajalugu, kuna vastavalt omaksvõetud mängureeglitele usute võimaliku olevat tajuda minevikku, mitte aga tulevikku. Teistsuguste mängureglite korral võiks teil olevikus kasutusel olla hoopis tuleviku ajalugu. Saad aru?

("Saan küll.")

Teistel reaalsustasandil mängureglid muutuvad. Pärast teie mõistes surma omandate tajumises täieliku vabaduse. Tulevik näib teile sama selge kui minevik. Sedagi on natuke keeruline selgitada, sest neid minevikke on rohkem kui üks. Te peate tõelisteks vaid teatud liiki sündmusi, jättes teised tähelepanuta. Sündmusi me juba mainisime. Samas on ka väljaspool teie mõistmisulatust eksisteerivaid tõenäolisi minevikke. Te valite neist välja ühe teatud sündmustiku ja klammerdute selle külge, pidades seda ainsaks võimaluseks, ise mõistmata, et teie ise valisite välja just need möödunud sündmuste lõputust valikust.

Loomulikult on samuti olemas ka tõenäolised olevikud ja tulevikud. Ma püüan seda kõike selgitada teie mõisteis; püüdke hoomata, et põhimõtteliselt ei ole sõnadel "minevik", "olevik" ja "tulevik" tõelise kogemuse suhtes sugugi rohkem tähendust sõnadest "ego", "teadvuslik" ja "mitteteadvuslik".

Lõpetan tänaõhtuse edastamise. Praegusel tõenäolisel õhtul (*humoorikalt*) valin ma selle tõenäolise võimaluse. Minu südamlilikud soovid teile mõlemale.

531. SEANSS
25. MAI 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21²²

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Niisiis: jätkame edastamist.

Te ei ole oma reaalsustele koondatud teiste sõltumatute minadega mitte ainult seotud, vaid teie vahel toimib ka tahtest sõltumatu suhe. Näiteks võimaldab see teil teiste sõltumatute minade teadmisi ammutada. Te võite õppida oma tähelepanu füüsilisest reaalsusest eemaldama, õppida uusi tajumisviise, mis aitavad teil oma ettekujutust reaalsusest avardada ja oma kogemusi märgatavalt laiendada.

Pidades ainsaks tõeliselt kehtivaks reaalsuseks füüsilist reaalsust, ei tule teil pähegi hakata muid reaalsusi otsima. Sellised nähtused nagu telepaatia ja selgeltnägemine annavad teile teistlaadi tajumisest küll teatava ettekujutuse, kuid igapäevases ärkvelseisundis ja magades tegelete just samalaadsete kogemustega.

See nn teadvuse vool on just nimelt selline, nagu ta nimi aimata laseb – kitsukene nire mõtteid, kujundeid ja muljeid, osa sügavamast teadvusjõest, mis sümboliseerib teie palju kõrgemat eksistentsi ja kogemusi. Seda väikest nirekest jälgides kulub kogu teie aeg; selle voolamine hüpnotiseerib teid ja liikumine viib transsi. Samas voolavad teised taju ja teadvuse ojakased teist mööda ilma, et keegi neile tähelepanu pööraks. Sellegipoolest on nad kindlalt osa teist ning esindavad täiesti paikapidavaid aspekte, sündmusi, tegevusi, tundmusi, millega te teistes reaalsuse kihtides seotud olete.

Neis teistes reaalsustes olete sama aktiivselt ja elavalt tegevad kui reaalsuses, millele teie peatähelepanu on praegu suunatud. Hõivatuina enamasti oma füüsilisest kehast ja füüsilisest minast, pöörate eelkõige tähelepanu teadvuse voolule, mis sellega tundub tegelevat. Teised teadvuse voolud on aga seotud teiste, teile tajumatute mina-kujudega. Teisisõnu on teie keha vaid üks kehastus sellest, mis te ühes reaalsuses olete – teistes reaalsustes on teil teised kujud.

"Teie" ei ole teistest teadvuse vooludest põhimõtteliselt eraldatud; neist ja nendega seotud sündmusist hoiab teid lahus ainult teie tähelepanu suunatus. Kujutledes teie teadvuse voolu läbipaistvana, õpite sellest läbi ja sügavamale vaatama ning nägema seal teistes reaalsussängides voolavaid teadvusjõgesid. Te võite õppida oma praegusest teadvuse voolust ka kõrgemale tõusma ja vaatlama sellega paralleelselt voolavaid jõgesid – muidugi ülekantud tähenduses. Teie olete minaga piiratud ainult siis, kui olete kindlad, et see nii peab olema ning mõistmata, et mina kujutab endast vaid osa teie tervikidentsusest.

Te häälestute tihtipeale teadmatult teadvuse teistele vooludele, kuna kõik nad voolavad teie identsuse jões. See põhjustabki nende seotuse.

Mistahes loometöö hõivab teid sellisesse koostööprotsessi, mille käigus te õpite teistesse teadvuse vooludesse sukelduma ja pinnale tooma teile tuttavast, tavalisest ja kitsast teadvuse voolust saadud kogemusest märksa enam mõtmeid omavaid kaemusi. Sel põhjusel on suur loovus alati paljumõõtmeline, pärinedes mitmest reaalsusest; see päritolu annab talle mitmekülgsuse värvingu.

Suur loovus paistab alati suurem oma füüsilisest mõõtmest ja reaalsusest. Nõ tavalisusega võrreldes tundub see hingematva sissetungina. Selline loovus meenutab igale inimesele tema enda paljumõõtmelist reaalsust. Lausung "tunne iseennast" tähendab palju enam, kui enamik inimesi arvatagi oskab.

Üksiolekus võite järsku mõnest teisest teadvuse voolust teadlikuks saada. Näiteks kuulete vahel sõnu või näete mõnda teie oma mõtetega kokkusobimatut kujundit, mida vastavalt oma haridusele, tõekspidamistele ja tagapõhjale erinevalt tõlgendate. Need võivad ka ise erinevaist

allikaist pärineda, kuid sageli olete teadmatult häälestunud mõne teise teadvuse voolu lainele ja avanud hetkeks kanali teisele reaalsustasandile, kus asuvad teie teised osad.

Sellise kogemuse käigus võib ilmuda mõtteid kelleltki, keda teie nimetaksite taaskehastuvaks minaks, kes on koondatud hoopis teisele ajaloovahemikule kui teie praegu. Oma meelelaadist, psüühilisest paindlikkusest, uudishimust ja teadmisanust olenevalt võib-olla "peilite välja" mõne sündmuse, milles osaleb teie tõenäoline mina, st võite teadlikustuda teile praegutuntust hoopis suuremast reaalsusest, kasutada võimeid, mille omamisest te isegi teadlikud pole olnud ning teadvustuda teie oma teadvuse ja identsuse sõltumatusest maailmast, millele te praegu oma tähelepanu peaasjalikult koondate. Kui see kõik poleks õige, siis mina seda raamatut ei kirjutaks ja teie seda ei loeks.

Niisiis: teie teised eksistentsid jätkuvad, hoolimata teie ärkvelolekust või unest, kuigi ärkvel te nad tavaliselt blokeerite. Unenäoiseisundis olete neist märksa enam teadlikud, kuigi lõpp-protsess – unenägemine – maskeerib tihtipeale intensiivse psühholoogilise ja psüühilise kogemuse; kahjuks mäletate sellest kõigest tavaliselt just lõplikku varianti – unenägu.

Selles lõppversioonis viiakse algne kogemus võimalikult täpselt füüsilisse mõtteseosesse, mistõttu saab see kogemus moonutatud. Mainitud lõplik viimistlusprotsess ei saa alguse mitte sügavamaist mina kihtidest, vaid sarnaneb peaaegu teadvuslikule protsessile rohkem, kui te ise oskate aimata. Siinkohal märgin üht eelöeldut selgitavat asjaolu. Soovimata mingit unenägu meelde jätta, eemaldate ise teadvuslikule lähedasel tasandil sellest säilinud mälestuse. Vahel õnnestub teil end mõne unenäo teadlikult unustamiseltki tabada. Viimistlemisprotsess toimub peaaegu samal tasandil.

Algne kogemus riietatakse siin rutakalt ja võimalikul määral füüsilisse rõivasse. Selle põhjuseks ei ole soov seda kogemust mõista, vaid teie keeldumine mittefüüsilist kogemust tunnistada. Kõik unenäod ei ole sellise loomuga, mõned neist toimuvad juba iseenesest igapäevaeluga seotud psüühilistel või vaimsetel aladel, viimistlusprotsessi vajamata. Kuid unekogemuse väga sügavail aladel – mida teie nn uneuringute laboratooriumide teadlased veel avastanud ei ole – on teil side oma identsuse teiste osade ja keskkondadega, milles nad eksisteerivad.

Selles seisundis tegelete igasuguste tööde ja ettevõtmistega, mis mõnikord võivad ühtuda teie praeguste teadlike huvidega. Te õpite, kogute teadmisi, mängite, st teete kõike muud kui magate (*naeratab*) – teile adutavas mõistes. Te olete üsna aktiivsed (*humoorikalt*) alaliselt ametis pörandaaluse tööga, eksistentsi tõeliste algelementidega.

Rõhutan taas, et sealjuures ei ole te mingis mõttes teadvuseta. Teile võib nii tunduda vaid sel põhjusel, et hommikuks on kõik juba unustatud. Siiski on sellisest tegevusest mõnevõrra teadlikke inimesi, samuti meeldejätmist võimaldavaid meetodeid.

Mul pole vähimatki kavatsust halvustada teie teadvusseisundit näiteks praegu, kui te seda raamatut loete. Te peaksite ärkvel olema, kuid tegelikult olete praegu palju enam puhkeseisundis, kui oma igaõise nn teadvusetu seisundi vältel, kus te taipate oma reaalsuse laiemat tähendust ja võite vabalt kasutada päevasel ajal eiratavaid võimeid.

Näiteks lahkub teie teadvus une ajal väga lihtsal tasandil kehast. Teistel tasanditel suhtlete varem tundud inimestega, hooldate loovalt oma füüsilist keha ja annate talle uut elujõudu. Te töötate oma päevased kogemused läbi, suunate need teie mõttes tulevikku, valite tohutust tõenäosuste hulgast välja need sündmused, mida füüsiliseks muuta ning teete algust vaimsete ja psüühiliste protsessidega, mis toob nad lõpuks ainelisse maailma.

Samaaegselt võimaldate selle teabe kättesaadavuse teie identsuse hoopis teistsuguseis reaalsustes elavaile osadele ning saate neilt teavet vastu. Oma tavalise ärkvel minaga te sidet siiski ei kaota, vaid pöörate oma tähelepanu kõrvale ja lihtsalt ei koonda end sellele. Päevasel ajal teostate selle protsessi vastupidiselt. Võrdluseks: oma päevaaja ärkvel mina teisest vaatenurgast vaadeldes tunduks see teile vähemalt sama imelik kui teie magav mina praegusel het-

kel. See võrdlus ei ole kehtiv igas olukorras, sest magaval minal on hoopis rohkem teadmisi kui sellel ärkvel minal, kelle üle te nii uhked olete.

Mainitud erinevus on vaid näiline ega ole teile mingil määral peale surutud. Põhjuseks on teie oma arengutaseme suured erinevused. Paljud inimesed külastavad teisi reaalsusi – oma igapäevase ärkveloleku loomuliku osana nad nõ ujuvad läbi hoopis teistsuguse teadvuse voolude. Vahel võivad neis vetes pinnale ujuda üsnagi kummalised kalad.

Teie mõistes olen mina just selline kummaline kala, kes ujus läbi teiste reaalsusmõõdete ja sulpsatas pinnale teie reaalsuses, jälgides siin enam teile kui mulle omast eksistentsimõõdet. Järelikut on olemas omavahel kõiki teadvuse voole ühendavaid kanaleid, neid sümbolises mõttes psüühilise ja psühholoogilise kogemuse jõgesid, ja reisimine nende vahel on võimalik nii minu kui teie mõõtmest.

Ruburt, Joseph ja mina olime algselt sama tervikolemuse või tervikidentsuse osad – seega ühendavad meid omavahel nn psüühilised hoovused. Kõik need kokku ühinevad millekski, mida on tihtipeale võrreldud teadvuse ookeaniga, kogu tõelisuse algusallikaks. Mistahes teadvusest lähtudes võib teoreetiliselt sealtkaudu välja jõuda kõigi teiste teadvusteni.

Vahel toimib ego muid tajumisviise takistava paisuna – mitte sellepärast, et ta peaks nii käituma või et see oleks talle iseloomulik, või isegi, et see oleks ego põhiline ülesanne, vaid lihtsalt sellepärast, et teile on õpetatud ego olemust enam piirava kui avardavana. Te kujutlete ego kui teadvuse nõrgukest osa, mis peab ennast kaitsma teiste, palju tugevamate, mõjuvõimsate ja isegi ohtlike osade eest; nii oletegi harjutanud teda loomuvastaselt silmaklappe kandma.

Tegelikult tahaks ego isegi väga füüsilist reaalsust aduda, seda tõlgendada, sellega seotud olla. Ta tahaks aidata teil füüsilises reaalsuses toime tulla – aga kui te tal silmad kinni seote, takistate teda tajumast ja piirate ta loomupärast paindlikkust. Paindumatust nimetate ego loomulikuks omaduseks ja väidate, et ta peabki niimoodi käituma.

Parimalgi tahtmisel ei saa te olla ühenduses reaalsusega, mida te ei luba egol tajuda. Ka ei suuda ego teid aidata, kui te ei lase tal oma võimeid kasutada ja tegutsemiseks vajalikke tege-likke tingimusi kindlaks määrata. Te ise panete egole silmaklapid pähe ja siis väidate, et ta on pime.

Nüüd võid teha vaheaja.

(Vastavalt oma viimase aja kombele lõpetas Seth paari lehekülje raamatuvälise materjaliga. Seekord puudutas see Jane'i proosa- ja luuleande aastatepikkuse arengu tagamaid. Minu arvates oli see üsnagi tabav. Seth selgitas, kuidas Jane'i luule oli alati olnud "loomulikuks jätkuks tema soovile mõista olemasolu ja reaalsuse olemust, tema isiklikuks viisiks psüühiliselt ... teistesse sfääridesse tungida ... meetod ühtaegu nii uurimiseks kui ka uurimistulemuste analüüsimiseks.")

Seth lisas veel, et Jane'i proosa on "tema moodus tõenäosuste lahkamiseks ja teistest inimestest arusaamiseks. Kogu tema kirjanduslik tegevus on ta loomingulise elu osaks, kuid sellega, millega ta praegu tegeleb, uurib ta reaalsuse olemust palju vahetumalt ... Isiksuse põhiliste huvide vahel on nimelt tugev ühtsus. Midagi ei jäeta lihtsalt niisamuti maha. Loov isiksus tegutseb ja liigub täpselt soovitud suunas."

Seth ütles, et Jane'i psüühilised kogemused panevad ise alguse uutele loovatele ettevõtmistele, mis juhatavad ta sügavamate, sõna otseses mõttes lõpmatute loovuse allikate juurde ...)

(Kell 23.21 lõpetasime.)

Uni, unenäod ja teadvus

532. SEANSS
27. MAI 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21²⁴

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Kuna inimeste unevajadus on erinev, siis ei võimalda ükski rohi teil magamisest täiesti loobuda, sest uneseisundis tehakse liialt palju tööd, mille tõhustamiseks tuleks üks pikem uneperiood asendada kahe lühemaga.

Uinumiseelsete sobivate sisenduste puhul, mis kindlustavad keha jõuvarude täieliku taastumise, piisab enamikule inimesist kahest umbes kolmetunnisest unetsüklist. Kümnetunnine uni on enamjaolt suisa kahjulik, kuna selle tulemusena uimastub nii keha kui meel. Sellisel juhul on vaim kehast liiga kaua eemal viibinud, mis põhjustabki lihaste toonuse languse.

Samuti kui mitu kerget einet on kasulikumat ühest kõvast söömaajast, osutuksid paar lühemat uinakut mõjusamaks ühest ülearu pikast uneperioodist. Lisaeelisena harjuks ärkvel teadvus oma uneaja seiklusi säilitama ning aja jooksul neid vastavalt ego tunnetusele inimese terviklikule kogemusele lisama.

Sagedaste lühemate uneperioodide tagajärjel tõuseks ärkvel teadvuse koondatus ning kehaline ja vaimne aktiivsus taastuksid kindlamalt. Inimese minatasandid ja -piirkonnad ei oleks enam üksteisest nii rangelt eraldatud. Tulemuseks oleks energia otstarbekam tarbimine ja toitainete tõhusam omastamine. Teadvus – sellisena kui teie seda tunnete – muutuks paindlikumaks ja liikuvamaks.

Selle tulemusena ei kaotaks teadvus oma teravust ega ähmastuks. Vastupidi – teadvuse kasvav paindlikkus hoopis täiustaks ärkvel teadvuse koondatust. Näiliselt suured erinevused ärkvel ja magava mina vahel on suurel määral tingitud nende funktsioonide erinevusest. Need kaks seisundit on omavahel rangelt lahus – ühele on ette nähtud lühem, teisele pikem ajavahemik. Teie ajakasutuse omapära tõttu nad jäävadki lahku ...

Algselt kulges inimese teadvuslik elu päevavalguse järgi. Nüüd, mil on olemas kunstlik valgus, pole see enam nõutav. Seega pakub teie tehnoloogia veel kasutamata võimalusi. Päeval magamine ja öösiti töötamine oleks teie harjumuste pahupidi pööramine ega pakuks mingit lahendust. Ometi oleks märksa tõhusam ja kasulikum kogu kahekümne nelja tunnine tsükkel teisiti jaotada.

Tegelikult esineb teie praegusest süsteemist märksa paremaid võimalusi. Tõhusaim oleks magada mitte enam kui viis tundi korraga. Rohkema une vajajad võiksid lisada veel ühe kahe-tunnise uinaku. Teistele mõjuks oivaliselt üks neljatunnine uneperiood ja kaks lühikest uinakut. Uinumiseelsete õigete sisenduste mõjul kosub keha kaks korda lühema ajaga, kui praegu magamisele kulutatakse. Tervislikum ja tõhusam on keha aktiivsus kaheksa kuni kümne tunni vältel.

Te olete harjutanud oma teadvust järgima teatud kindlaid, mõneti ebaloosulikke mudeleid, kusjuures need harjumused suurendavad võõrandumistunnet ärkvel ja magava mina

vahel. Taoliste mõjutustega te uimastate oma keha, sisendades talle vajaduse teatava arvu tunde joonelt maha magada. Loomad magavad vaid väsimuse korral ja ärkavad loomulikult.

Kindlaskujunenud magamismudelite äramuutmisel mäletaksite oma subjektiivseist kogemust märksa enam ja ka teie keha oleks tervem. Kuuest kuni kaheksast tunnist – eelmainitud uinakud kaasa arvatud – piisaks täiesti. Kui kogu uneaega ei kasutata ühe korraga, avastavad isegi need, kes arvavad endid pikemat und vajavat, oma eksituse. Kogu süsteem – nii füüsiline, vaimne kui psüühiline ainult võidaks selle läbi.

Inimese eri tegevusalade vahel ei valitseks enam nii rangeid piirdeid. Vaimne ja kehaline töö sujuks palju ladusamini ning kehagi saaks kindla aja tagant värskendust ja puhkust. Praegusel juhul tuleb tal enesetundest hoolimata eelnevalt kuni kuusteist tundi oodata. Uneseisundis toimivate teatavate keemiliste reaktsioonide mõjul paraneb ka kehaline tervis. Selline ajakava oleks suureks abiks skisofreenia puhul ja mõjuks hästi kõigile neile, kes kannatavad depressioonide all või kellel on probleeme vaimse tasakaalu säilitamisega.

Samuti muutuks teie ajatunnetus vähem jäigaks ja rangeks. Inimese loomevõimed kasvaksid ja unepuudus, mille käes nii paljud vaevlevad, saaks osalt võidetud, sest unetud pelgavad enim just pikka perioodi, mille vältel teadvus, nagu nemad seda mõistavad, on näiliselt välja lülitatud.

Ärgates võiks võtta kerget einet või suupistet. Selline söömise ja magamise korraldatus aitaks paljude ainevahetushäirete korral ning kiirendaks hingeliste ja psüühiliste võimete arengut. Füüsiline tegevus öösel avaldab kehale päevasest erinevat mõju ning ideaalne oleks nende mõlema esindatus.

Teatud öistel aegadel on päevaga võrreldes negatiivsete ionide hulk õhus palju suurem ja nende mõju tugevam, mistõttu igasugune tegevus, eriti jalutuskäik või muu ettevõtmine värskes õhus oleks sel ajal tervise seisukohalt eriti soovitatav. Raskelt haigetele inimestele on koidueelne aeg tihti kriisihetkeks. Teadvuse kehast liiga kauasel eemalviibimisel on tal naasmisel haige kehalise mehhanismiga raske toime tulla. Arstide komme haigetele unerohtu määrata, et nad kogu öö magaksid, osutub sel põhjusel suisa kahjulikuks. Sageli ei suuda naasev teadvus haige keha juhtimist uuesti üle võtta.

Sellised ravimid takistavad ka teatud hädavajalike unetsüklite toimumist, mis aitaksid kehal kiiremini paraneda, ning seetõttu kaotab teadvus suurelt osalt oma orienteerumisvõime. Piirded mina erinevate osade vahel on pigem harjumuse ja mugavuse tagajärg. Varasemal aegadel, kui elektrivalgustust ei kasutatud, oli öine uni magamistingimuste ebaturvalisuse tõttu lühike ja vaheaegadega. Näiteks pidi koopaelanik kiskjate kartuses une ajal pidevalt valvel olema. Värskes õhus veedetud öö salapära hoidis teda osaliselt erksana. Ta ärkas tihti ümbritsevat maastikku ja oma öist peavarju uurima.

Koopaelanik ei maganud teiesarnaselt pikkade ajatsüklite kaupa. Tema uneperioodid vältasid hämarikust koiduni, kaks kuni kolm tundi korraga, kuid magamine vaheldus ülima erksuse ja aktiivse tegevuse perioodidega. Kui ta arvas, et metsloomad on juba uinunud, võis ta ka välja hiilida.

Sellise eluviisi tulemusena muutus tema teadvus väga liikuvaks, mis omakorda võimaldas tal ellu jääda. Uneajal saadud intuiitiivsed teadmised püsisid tal meeles ja ta sai neid ärkvelolekul kasutada.

Paljude haiguste põhjuseks on teie praegune une- ja ärkveloleku jaotus, pikalevenitatud kehalise tegevusetuse periood ja tähelepanu ülearu pikk koondatus ainult ärkveloleku või siis unenäo reaalsusele. Teie tavateadvus saaks suurt kasu, kui tal võimalduks külastada teist laadi reaalsusi, millesse te magades sisenete, samuti oleks nn magavale teadvusele kasulik vahel ärkveloleku reaalsuses viibida.

Niisiis: ma kõnelen siin neist asjust, kuna muudatused teie harjumuslikes mudelites tooksid kahtlemata kaasa suurema arusaamise mina olemusest. Isiksuse sisimad, undnägevad osad

äratavad teis võõristust mitte ainult tähelepanu koondatuse tõttu ühes või teises suunas, vaid sellepärast, et te pühendate neile minaaladele kahekümne nelja tunnisest tsüklist üksteisele otseselt vastandlikud osad.

Te hoiate neid omavahel võimalikult lahus, eraldades oma vaistlikke, loovaid ja meelteväliseid võimeid peaaegu lõplikult oma füüsilisest, käsitlevaist ja objektiivseist omadusist. Pole mingit tähtsust, mitu tundi und te oma arust vajate – teile oleks kasulik magada mitu lühemat perioodi, kusjuures unele kuluks tegelikult vähem aega. Kõige pikem uneperiood peaks olema öösel, ent peale kuut kuni kaheksat tundi hakkab une kasulik toime vähenema ja negatiivsed mõjud võimust võtma.

Eelmainitult toimiksid sellise vahelduva tegevuse perioodide kasutuselevõtmisel hormonaalsed, keemilised, eriti neerupealse protsessid palju tõhusamalt. Keha väsiks ja kuluks vähem, samas leiaksid keha taastavad jõud maksimaalse rakenduse. Kasu saaksid nii aeglase kui kiire ainevahetusega inimesed.

Psüühilised keskused käivituksid tihedamini, kogu isiksuse identsus taastuks ja jõustuks. Sellega kaasnev teadvuse suurem liikuvus ja paindlikkus kaasaksid omakorda kõrgema kontsentratsioonivõime teadvuslikul tasandil ning väsimus ei ületaks kunagi ohupiiri. Tulemuseks oleks nii vaimne kui füüsiline ühtlus.

Sellist ajakava oleks võimalik üsna vähese vaevaga teostada. Näiteks need, kes töötavad Ameerika töötundide järgi, võiksid vastavalt igapäevase isiklikule graafikule magada õhtu jooksul kella nelja ja kuue vahel ning teha peale õhtusööki kerge uinaku. Enam kui kuue kuni kaheksa tunnine katkestusteta uni töötab teie vastu ning näiteks kümme tundi korraga võib olla lausa kahjulik. Ärgates tunnete end siis mitte puhanuna, vaid hoopis nii, nagu oleks kogu energia teist välja voolanud. Teie ei ole nõ oma kontoril silma peal hoidnud ...

Kui te ei mõista, et uneperioodil teie teadvus tõepoolest lahkub kehast, siis ei ole minu jutul teie jaoks mingit mõtet. Teadvus naaseb aegajalt kehasse füüsilisi mehhanisme kontrollima, kusjuures aatomi ja raku taseme lihtne teadvus – keha teadvus – on alati kohal, mistõttu keha ei jää kunagi tühjaks. Kuid mina loovad osad lahkuvad tõesti une ajal kehast pikemaks ajaks korraga.

Mõned neurootilise käitumise juhud on just teie praeguste magamisharjumuste tulemus. Samuti on osalt sellega seotud kuutõbi. Teadvus tahaks kehasse naasta, kuid teda on hüpnotiseeritud uskuma, et keha ei tohi veel ärgata. Ülearune närviline energia võtab võimust ja paneb lihased liikuma, sest keha teab, et ta on liiga kaua liikumatuna püsinud, mille tagajärjel võiksid tekkida tõsised lihaskrambid.

Sama kehtib ka teie söömisharjumuste kohta. Te vaheldumisi näljutate ja nuumate oma kudesid. Sellisel käitumisel on teie teadvuse loomusele, loovusele ja koondamisvõimele tugev mõju. Sõna otseses mõttes te näljutate öösiti oma keha ja aitate ise kaasa tema vananemisprotsessile, kuna te ei anna kehale nende pikkade tundide vältel süüa. Kõik see avaldab mõju teie teadvuse tugevusele ja loomusele.

Teie toitumine peaks olema ühtlaselt jaotatud kogu kahekümne nelja tunnise tsükli vältel, mitte ainult ärkveloleku ajal. Kui te minu soovitusel põhjal muudaksite oma magamisharjumusi, tuleks teil ka öösiti sööma hakata. Kuid igal "söömaajal" sööksite siiski palju vähem. Natuke toitu ühe korraga oleks nii füüsilises, vaimses kui psüühilises mõttes teie praeguste harjumustega võrreldes palju kasulikum.

Uneharjumuste muutmine kaasaks automaatselt söömisharjumiste muutumise. Te märkaksite end olevat hoopis terviklikum isiksus kui enne, saaksite palju enam teadlikuks oma selgeltnägemis- ja telepaatiavõimeist ega tunneks enam oma magava ja ärkvel mina vahelist teineteisest lahusolekut. Võõrandumistunne enamjaolt kaoks.

Samuti hakkaksite rohkem loodust nautima, sest enamasti pole te ju öise ajaga tuttavad. Te oskaksite unenäoseisundi intuiitviseid teadmisi hoopis paremini ära kasutada ja teil ei

esineks enam praegusega võrreldes nii järske meeleolumuutusi. Te tunneksite ennast kõigil elualadel hoopis kindlamana ja turvalisemana.

Samuti väheneksid raugastumise hädad, sest pikad, vaid minimaalsete stiimulitega ajavahemikud kaoksivad. Oma kõrgema paindlikkuse juures kogeks teadvus rõõmutunnet avaramalt.

Nüüd võid teha vaheaja. (*Järsku valjemalt.*) Kui sina seda ei katseta, kuidas siis teised seda tegema peaksid?

(*Naljaga pooleks: "Ei tea."*)

Eeltoodud nõuandeid kuulda võttes oleks sinugi loommguline töö palju tõhusam ja jõudsam.

(*"No vaatame, mis siin teha annab."*)

(22.53. *Jane'i transs oli taas sügav ja tempo kiire. Nagu ilmnes, ei naasnud Seth pärast seda pausi enam raamatu edastamise juurde.*

Juba teist korda viimase aja jooksul oli meil Sethiga meeldiv jutuajamine ilma, et ma oleksin midagi üles kirjutanud. Ta selgitas täpsemalt, kuidas magamisharjumuste muutmine minu maalimisele kaasa aitaks. Peale jutuajamise lõppu kahetsesin, et polnud märkmeid teinud, kuna seal oli nii palju teavet, mida võinuksin laiemalt kasutada. Jane väitis õhtu lõppedes, et tal polnud täna õhtul seansimeeleolu.)

(*Sellest seansist alates – ma kirjutan seda 1. juunil – oleme Jane'iga proovinud oma magamist uutmoodi ümber jaotada ja võime tunnistada, et Sethi nõuanded tunduvad küllaltki mõistlikud. Peale lühemat öist und ei ole meil ärkamisega mingeid raskusi, oleme korrapealt ärkvel ja tegevuseks valmis. Päeva jooksul teeme veel ühe või kaks uinakut. Selle süsteemi tulemusena on iga tegevus muutunud lausa harjumatult nauditavaks.)*

533. SEANSS

1. JUUNI 1970

ESMASPÄEVAL KELL 21²⁰

(*Enne alljärgnevat teksti edastas Seth Jane'ile ja mulle viie lehekülje ulatuses isiklikku materjali. Peale pausi kell 22.10 jätkas ta oma raamatu kaheksanda peatüki edastamist.*)

(*Humoorikalt.*) Dikteerin.

(*"Hästi."*)

Niisiis: on üldtuntud fakt, et unes esinevad teadvuses ja erksusseisundis vaheldumised. Tegelikult ületavad mõningad uneaja tegevusperioodid oma aktiivsusest tõepoolest mõningaid ärkveloleku seisundeid. Kuid ka normaalses ärkvel teadvuses esineb kõikumisi, kus aktiivse tegevuse perioodid rütmiliselt vahelduvad teadvuse vähema aktiivsuse perioodidega.

Näiteks jõuavad mõned ärkveloleku seisundid magamise seisundile üsna lähedale. Need on aga teiste seisunditega niivõrd ühte sulanud, et rütm jääb sageli tähele panemata. Sellistele teadvuse kõikumistele kaasnevad muutused füüsilises organismis. Ärkvelolekuaja teadvuse aeglasematele perioodidele on iseloomulik vähene kontsentratsioon, välisstiimulite eiramine kuni erinevate tasemeteni, igasuguste õnnetusjuhtumite sagenemine ja üldjoontes madalam kehaline toonus.

Oma harjumuse tõttu esmalt pikalt magada ja siis sama pikalt ärkvel olla, ei kasuta te neid teadvuse rütme piisavalt ära. Kõrgperioodid lämmatatakse või neid isegi ei märgata. Loomuliku ärkveloleku teravaid kontraste ja ülimat tõhusust kasutatakse haruharva.

Kõnelen praegu neist asjust, kuna see aitab teil oma praegusi võimeid paremini mõista ja rakendada. Teie esitate normaalsele ärkvelolevale teadvusele liialt kõrgeid nõudmisi, püüate

ta tegevuse tõuse ja mõõnu ühetasaseks siluda, nõuate tema töötamist minimaalse aktiivsuse perioodidel täie pingega ja keelate sellega endale teadvuse võimaliku liikuvuse.

Selles peatükis eelnevalt magamisharjumuste kohta antud soovitude järgimine kaasab nende rütmide loomuliku kasutamise. Kõrgperioode hakatakse tunnetama tihedamini. Koon-datus kasvab, probleeme nähakse selgemini ja õppimisvõimet kasutatakse paremini.

Niisiis: sellise teadvuse pikaleveninud ärkveloleku perioodi vältel, ilma vahepealse uneta, kuhjub verre kemikaale, mis magades erituma hakkavad. Kuid vahepeal muudavad nad keha uimaseks ja takistavad teadlikku kontsentratsioonivõimet. Selle tõttu tekib pika uneperioodi vajadus. Nii moodustubki nõiarang. Öösel toimub organismi ülestimuleerimine ja liigne koormamine: keha on sunnitud pikema aja vältel tegelema puhastusprotsessidega, millega ta ideaalsetes tingimustes peaks palju lühema puhkuse jooksul toime tulema. Ego tunneb, et nii pikk "kohalt äraolek" ohustab teda ja hakkab unenäoseisundi suhtes tõkkeid püstitama. Enamik neist on ülimalt kunstlikud.

Sellise näilise kahesuse põhjuseks on ühe mina osa usaldamatus teise vastu. Kogu protsessi käigus läheb kaduma suur hulk praktilise väärtusega loovat materjali. Eelmainitud menetluste kasutuselevõtt lubaks sellist teavet hõlpsamini kätte saada ja ärkvel olev mina tunneks ennast palju värskemini. Unenägede sümboolika tunduks palju selgem ega läheks kaduma nende unele pühendatud pikkade tundide vältel.

Lihaste tugevus suureneks. Vere puhastumine toimuks täielikumalt kui keha pikaajalise liikumatuse korral. Ja mis kõige tähtsam – mina subjektiivsed osad saaksid omavahel palju paremini lävida, kaasneks kasvav turvatunne ja – eriti laste puhul – loovate omaduste varajasem tärkamine.

Selge, tühjast-tähjast koormamata, erk ja võimas teadvus vajab oma tõhususe alalhoidmiseks ja reaalsuse õigeks tõlgendamiseks sagedast puhkust. Vastasel korral hakkab ta tajutavat materjali moonutama.

Puhkuse või uneravi korral on väga pikad uneperioodid mõneti ravi seisukohalt tõhusad – mitte sellepärast, et pikaajaline uni oleks iseenesest kasulik, vaid kuna organismis on tekkinud nii palju mürkaineid, et nende eemaldamiseks kulub rohkem aega. On ilmne, et teie praegused harjumused aeglustavad õppimisprotsessi, kuna on teatud aegu, mil teadvus end kõige rohkem õppimisele häälestab, kuid teie püüate teda sundida teadmisi omandama minimaalse aktiivsuse perioodidel, mida aga keegi veel pole tunnistanud. Sellise kunstliku vahetegemise tõttu tõrjutakse loovad ja meeltevälised võimed lihtsalt kõrvale. Tulemuseks on kahestumine, mis avaldab mõju kogu teie tegevusele.

Mõnel juhul te lihtsalt sunnite ennast magama ajal, mil teie teadvus võiks olla haripunktis. Juttu on koidueelseist tundidest. Teatud pärastlõunastel aegadel on teadvus madalseisus ja vajab värskendust, mida talle ei anta.

Näiteks, kui keegi võtaks vaevaks uurida teadvust ärkveloleku ajal, nagu praegu uuritakse une erinevaid staadiume, avastataks palju laiem tegevusskaala kui seda arvata võiks. Teatavad üleminekustaadiumid on täiesti tähelepanemata jäänud. Teadvus tõepoolest vilgub ja tema intensiivsus muutub alatasa. Teda ei saa võrrelda pideva ühetaolise valguskiirega.

Nüüd ma lõpetan edastamise. Minu südamlikud soovid teile mõlemale.

("Sama ka sulle, Seth. Aitäh.")

534. SEANSS
8. JUUNI 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21⁰⁵

(Täna kell 20.30 arutasime Jane'iga Sethi raamatu edenemist. Jane oli natuke mures. Kuigi ta raamatut praegu ei lugenud, sai ta aru, et Seth ei ole täpselt kinni pidanud kavast, mille ta oli paika pannud, enne kui ta raamatut peatükkhaaval edastama hakkas. Ma ütlesin, et minu arvates esitab Seth materjali just nii, nagu ta ise paremaks peab. Jane nõustus, et muretsemiseks pole tõesti põhjust. Tasub end lihtsalt vabalt tunda ja lasta tulla kõigel, mis tulema peab.

Nüüd tahaksin kirjeldada kahte juhtumit, mis toimusid – üks Jane'iga, teine minuga – kõigest paar minutit enne seansi algust. Minu kogemus kasvas hiljem seansi ajal üle teiseks kogemuseks – aga sellest lähemalt hiljem.

1. Kui me istusime ja seansi algust ootasime, ütles Jane mulle, et Josephi nägu minu õli-maalil, mis kujutab Ruburtit ja Josephit, oli oma kohalt seinal talle naeratanud. Kui Jane seda naeratus efekti tajus, pööras ta pilgu maalilt kõrvale ja vaatas siis kiiresti tagasi. Ta ütles, et mulje ei olnud kadunud: see kestis veel umbes kaks minutit, kuni seansi alguseni kell 21. Kuna Jane istus oma kiiktoolis, oli ta näoga pildi poole. Mina istusin diivanil, seljaga pildi poole. Vaatasin küll mitmel korral selja taha, kuid ei märganud midagi ebatavalist. Jane kinnitas, et Joseph, kes kujutab minu tervikolemust, oli tema poole laialt naeratanud, mida aga pildil tegelikult ei esine. Esmalt muutus silmade ilme, naeratus levis sealt edasi suu juurde. Otsaesine jäi samaks. Maal oleks nagu järsku elustunud, kuid Ruburti pea muutumata jäänud. Jane'ile see pilt eriti ei meeldi ja ta ei ole selles enne mingeid muudatusi täheldanud.

2. Minu juhtum oli seotud nägemishäirega, mis mulle kunagi tegelikku nägemise kaotust pole põhjustanud. Sel õhtul ega ka kunagi varem ei ole see mingeid tagajärgi jätnud, kui kerge peavalu välja arvata. Seekord peavalu ei tekkinud. Imelik küll, aga see nähtus ei ole mind kunagi hirmutanud. Oma võrdlemisi salaliku loomu juures pole mul kunagi, isegi lapsena, tekkinud tahtmist oma vanemaid asjasse pühendada või arsti juurde minna. Võibolla mõjus mulle rahustavalt järeelmõjude puudumine ja asjaolu, et mu vaimsed protsessid ei kaotanud sel ajal oma selgust.

See efekt meenutab mulle alati miraaži. Alguses ilmub mu nägemisvälja keskpunktist paremale väiksepoolne saehambaid meenutav valgusmuster. Täna, juba ammuunustatud episood meenutades, teadsin ma, et see ere, virvendav muster hakkas vahel sedavõrd levima, et mingit objekti vaadeldes võis see täiesti mustri varju jääda, kuigi perifeerne nägemine säilis. Ajuti kattis muster nii laia ala, et mul võis tekkida raskusi näiteks minu ees oleva joonistuspaberi või pliiatsi nägemisega, mida ma käes hoidsin. Virvendus erines oma intensiivsusest. Ükskord heitsin lihtsalt pikali ja panin silmad kinni, sest pikali oli mul kergem olla kui midagi muud teha. Selline mõju kestis kõige rohkem pool tundi, tavaliselt vähemgi.

Nüüd pani mu nooruspõlveaegne rahulik suhtumine mind imestama – tegemist oli ju millegi sellisega, mis jäi kõigest mu teadmist väljapoole. Kui häired olid tugevad ja katsid suurema osa mu nägemisväljast, kogesin imelikku, üheaegset valguse- ja pimedusetunnet. Objektiivset maailma ei olnud võimalik eristella selles valguse ja pimeduse mustrite vaheldumises, mis omandas ajuti lausa sametise sügavuse.

Tänaõhtune kogemus ei olnud nii intensiivne. Kell 20.50 mõistsin esmakordselt, mis on tulemas, ja hakkasin endale kohe sisendusi edastama, et Jane'i seansi edasilükkamisega mitte ehmatada. Samal ajal hakkas Jane kirjeldama naeratus, mida ta maalil nägi. Sel ajal, kui ta palus mind kontrolli mõttes maali vaadata, nägin seda veel korralikult, kuigi nägemishäire oli kasvamas. Sisendusist oli kasu ja seansi alguseks – kell 21.05 – mõistsin, et "kaugemale" mu

kogemus seekord ei lähe. Enamgi veel – see oli juba taandumas. Kell 21.15 olid viimasedki märgid kadunud ja mu nägemisväli selginenud.

See aga ei ole veel loo lõpp, sest mainitud kogemust asendas või sellest kasvas välja hoopis teist laadi sündmus. See oli mulle uus ja väga huvitav. Minu märkmed ja Seth ise peaksid selgitama, mis seansi ajal toimus. Siinkohal võin öelda, et selle uue kogemuse mõjul kaotasin järk-järgult alguses õigekirjaoskuse, siis kirjutusvõime ...

Jane alustas Sethi eest kõnelemist üsna aeglases tempos, kui võrrelda eelmiste seansside kiirema rütmiga. Seansi algul pidin lehe nägemiseks pisut vaeva nägema.)

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

(Just enne seansi algust olin maininud, kui rahulik ja mahe oli õhtu.)

Loodetavasti ei rikkunud ma teie rahu.

("Ei.")

Jätkame edastamist. Teadvusel on hulgaliselt omadusi; mõningaid neist te loomulikult tunnete. Siiski ei ole paljud teadvuse omadused selgelt märgatavad, kuna te praegu kasutate teadvust enamasti nii, et tema tajumused esinevad ebaloomulikul kujul. Teisisõnu – teie teadvustate teadvust oma füüsilise mehhanismi kaudu. Olukordades, kus teadvus ei tegutse eeskätt keha vahendusel, näiteks kehast väljasoleku ja mõnes teadvuse kahestumise seisundis, ei ole te oma teadvusest sugugi nii teadlikud.

(Viimase lause kirjutamise ajaks taipasin – taas ilma igasuguse erutuseta –, et sümbolite või lühendite meenutamiseks, millega ma tähistan selliseid tavalisi sõnu nagu "on", "kui" ja "isegi", kulub mul tavalisest pisut rohkem aega. Nägemishäire oli selleks ajaks märgatavalt taandunud.

Kella 21.12 paiku olin hakanud mõningaid sõnu valesti kirjutama. Näitamaks toimunut, lisan sulgudesse pärast paranduste tegemist mõned vead, mida ma märkmeis olin teinud.)

Hoolimata sellest, kas te olete keha sees või sellest väljas, jäävad teadvuse omadused samaks (*semaks*). Teadvuse tõusud ja mõõnad, mille olemasolu ma enne mainisin, eksisteerivad mingil määral kõigis teadvustes, hoolimata sellest, millise kuju nad surmajärgselt (*srma*) võtavad (*votavad*). Teie teadvuse loomus ei ole siis põhiliselt (*põihliselti*) erinev praegusest, kuigi teie ei pruugi paljudest tema omadusist teadlik olla.

(Ma märkasin järsku, et olin viimasest lausest sõna "ei" välja jätnud ja hakkasin taipama, et midagi imelikku on lahti. Mul tuli üha rohkem pingutada, et teksti õigesti paberile panna. Selle materjali kirjutamise ajal, mis nüüd järgneb, ei suutnud ma sümboleid meenutada ja mul tuli sõnad pikalt välja kirjutada.)

Näiteks on teie teadvus telepaatiline ja selgeltnägev, kuigi te ise ei pruugi sellest teadlikud olla. Une ajal, kui te enda arvates teadvuseta olete, võite praegusega võrreldes sageli hoopis rohkem teadvusel olla; kuid te lihtsalt kasutate seal teadvuse selliseid omadusi, mida te ärkvel (*ärpvel*) elus tõeliseks ega paikapidavaks (*paikapdavks*) ei pea. Sellepärast jätate (*jätake*) nad oma teadvuslikust kogemusest (*kogemusi*) välja. Teadvus – nii (*ni*) minu kui teie teadvus – ei ole ajast ega ruumist sõltuv. Pärast surma te lihtsalt teadlikustute oma teadvuse alati olelenud suuremaist võimeist.

(Järgmiste lausete ülesmärkimisega oli mul tükk tegu. Paljud sõnad olid valesti kirjutatud, mõned isegi sel määral, et ma nad maha kriipsutasin ja kiiruga uuesti proovisin – mille üsna naljakaks tagajärjeks oli, et parandused olid sama vigased. Silmanägemine oli mul selleks ajaks väga selgeks muutunud.

Nüüd turgatas mulle esmakordselt pähe, et võibolla peaksin ma Sethi paluma tempot maha võtta, kuigi sain aru, et see oli juba niigi aeglane. Ma ei küsinud tema käest, mis on lahti. See auväärt isik vahtis mulle läbi Jane'i silmade vastu ega teinud sellist nägugi, et seansil võiks midagi ebatavalist toimuda ...)

Kuna nad on loomulikult olemas, võite neid kohe avastama hakata ja kasutama õppida. Sellest on teile surmajärgseis (*järgsis*) kogemuis otseselt (*otsselt*) suur abi. Näiteks teie enda reaktsioonide (*reaktsioonids*) iseloom ei kohuta teid niivõrd, kui te juba enne olete aru saanud, et teie teadvus ei ole ainult füüsilise keha külge aheldatud, vaid suudab isegi teisi osi luua. Need, kes "samastavad ennast liialt" oma kehaga, võivad ilma mingi vajaduseta kannatada iseenda tekitatud piinade (*einade*) käes ja jäävad oma keha lähedusse liiga kauaks pidama. Nad on tõepoolest nagu ehtsad hüljatud hinged, kes arvavad, et neil pole kuhugi minna...

(Eelmises lõigus kirjutasin sõna "enne" asemel "emnene", siis sodisin selle maha ja proovisin kaks korda uuesti. Nüüd otsustasin teha teadliku pingutuse õigesti ja selgelt kirjutada. Sellest oli abi. Mul oli tunne, nagu oleksin püüdnud kohe pärast sügavast unest ärkamist ennast füüsilisele reaalsusele koondada.)

Nagu ma enne ütlesin, olete juba praegu vaim – ja sellel vaimul on teadvus. Seega kuulub teadvus vaimule, kuid need kaks ei ole sugugi samased. Vaim võib teadvuse välja ja jälle sisse lülitada. Teadvus võib loomuldasa küll vilkuda ja lainetada, vaim aga mitte.

Mulle see sõna "vaim" just eriti ei meeldi, kuna sellega on seotud kõikvõimalikke tähendusi, kuid praegusel hetkel vastab see (*tee*) meie vajadusile selles mõttes, et vihjab millelegi kehast sõltumatule.

Teadvus ei värskenda ennast une ajal. Ta lihtsalt pöördub teise suunda. Teadvus – selle sõna tavalises mõttes – ei maga; kuigi teda võib vahel välja lülitada, ei ole ta nagu lamp.

(Raskused õigekirjaga naasesid uuesti ja hullemini kui enne. Lisaks kirjavigadele ja mahatõmbamistele pidin nüüd pingutama, et Sethi niigi aeglasest tempost mitte maha jääda. Esimest korda tuli mul mõte vaheaega paluda, kuid kokkunud ei olnud ma sellegipoolest. Mul oli raskusi kogu alljaotuse jooksul.)

Teadvuse väljalülitamine ei kustuta (*kshta*) seda nii, nagu kaob (*kooob*) tuli (*tloi*), kui lülitit vajutada. Eelnevat võrdlust (*verdlst*) jätkates – kui teadvus oleks (*eks*) lamp, mis kuulub (*kuleb*) teile, siis isegi pärast selle väljalülitamist ei oleks tulemuseks mitte täielik pimedus (*pimads*) vaid midagi ehasarnast.

(Nüüdseks istusin pinges üsna sohva äärel ja küürutasin kohvilaual lebava vihiku kohal. Tavaliselt ma sellises asendis ei kirjuta. Võibolla arvasin ma, et see aitab mul olukorraga paremini kohaneda. Palusin Sethi natuke oodata.)

Niisiis ei ole vaim kunagi mitteolemise või tühjuse seisundis nii, et teadvus on kustunud, Seda on väga tähtis mõista, kuna...

(Ülejäänud osa lausest oli minu märkmeis täiesti arusaamatu. Nii ma tegelikult kirjutasin: "Niiss ok vaim kpaagi milteolise või t t sedis, oii et teaias o kaund. D sn vüaa täpps misas, kua ork jeus isao pas oao, dq..."

Ise üpriski imestunud, palusin Sethi veelkord kinni pidada. Paar lauset jäi vahele ja ma pidin juba peaaegu alistuma. Siiski otsustasin veelkord proovida. Jane Sethina istus silmad lahti ja ootas sõnatult.)

On väga tähtis mõista, et teadvus ei ole kunagi kustunud ...

(Jäin jälle kohe maha. Kui ma avastasin, et "kustunud" asemel olin kirjutanud "ksppn", loobusin edasistest pingutustest ja palusin Sethilt vaheaega. Vaheaeg tuli kohe. Olin hämmingus. Pea oli selge, kuid mul oli sõna otseses mõttes täiesti võimatu märkmete tegemist jätkata. Ma ei olnud ikka veel kokkunud.)

Kui hakkasin Jane'ile selgitama, miks ma pidin kirjutamise katkestama, avastasin, et kõigele krooniks ei saanud ma enam seostatult rääkida. Seth tuli hetkeks tagasi ja naeratas laialt. Mäletan, et ta ütles:)

Täna õhtul oled sa, Joseph, materjali ise läbi etendanud...

(Nende sõnadega tuli kiiresti arusaamine, kuigi mõju ei kadunud nii kiiresti. Jane'iga rääkides tegin palju vigu, kuid need ei olnud kirjutamisraskustega võrreldavad. Algul oli Jane

minu seansiaegseist kogemusist väga jahmunud; hiljem tunnistas ta mulle, et otsustas seansi katkestada. Lõpuks jäi ta mu kinnitusi uskuma ja sai aru, et füüsiliselt pole mul midagi viga.

Seth jättis raamatu edastamise minu palvel pooleli, aga lühikese vaheaja jooksul soovitas, et kui Jane tuleb transist välja, paluksin ma tal toas kõik ülejäänud tuled süüdata. Siis pidin ma endale kujutlema, kuidas mu teadvus muutub üha eredamaks ning täidab lõpuks valgusena kogu ruumi. Siis kogen ma varsti kõigi oma võimete kiiret taastumist. Mida Seth veel rääkis, kahjuks ei mäleta.

Nii olin ma sel õhtul kogenud nägemise, kirjutamise ja kõnelemise teisenenud seisundeid – mis kõik on loomulikult minu füüsilise suhtlemise osad. Istusin eredalt valgustatud toa lampide silmipimestavas valguses ja kirjeldasin Jane'ile kõike, kuni viimase detailini. Kõnelesin ka varasemaist nägemishäiretest. Ta arutles, kas mu suhtlemisomaduste kaotamine ei olnud kuidagi seotud mu isa raugastumise ja füüsilise taandumisega. Temaga seoses mul viimasel ajal mingeid erilisi kogemusi ei esinenud.

Jätkasin aeglaselt märkmete korrastamist. Olin peaaegu mures, et Seth kindlasti kõik selgitaks. Tal oli õigus: kella 22.30 paiku oli mul juba tunduvalt parem. Lõpuks jõudsin ka märkmetega järele ja teatasin Jane'ile, et ta võib minu poolest seansi jätkata. Nüüd saime senini huvitavaima teabe – sellest, miks ma tänaõhtuste sündmuste ajal nii imelikult külma-vereliseks jäin.)

Niisiis: demonstratsioon, milles Joseph meid nii lahkesti aitas, näitas praktiliselt üsna mitut eelnevas materjalis väljatoodud seisukohta. Enne väitsin teid olevat tuttavad oma teadvuse vaid nende omadustega, mida te kasutate keha vahendusel. Teadvuse poolt tajutava väljendamiseks jääte lootma kehale, kaldudes järjekordselt oma teadvuse väljendusi kehaga samastama.

Meie demonstratsiooni käigus, milleks Joseph oli loomulikult oma nõusoleku andnud, võimaldas ta oma teadvusel tagasi tõmbuda ja hakkas teataval määral selle füüsilist väljendusvõimet kinni keerama. Oma loast ei olnud ta teadvuse tasemel teadlik lihtsalt sellepärast, et kui normaalne ärkvelolekuaja teadvus oleks midagi aimanud, oleks demonstratsioon ära jäänud. Ta oleks sellest automaatselt kohkunud. Kui ma kõnelesin teadvuse hämardumisest, koges Joseph seda.

(Selle üle võib ehk vaielda. Seth kasutas siin sõna "hämardumine". Kuigi mõned mu füüsilised väljendusvahendid olid silmnähtavalt tagasi tõmbunud, jäi mu pea selgeks ja erksaks ning harjumuse tõttu püüdsin neid omadusi edasi kasutada... Samuti ei tundnud ma ka mingisugust erilist kõrgendatud teadvuse seisundit ega saanud kitsalt selgeltnägemis- või telepaatiavõimeid.

Praeguseks ei esinenud mul märkmete tegemisel enam mingeid raskusi.)

Palun üks hetk. Tegelikult oli siin tegu harjutusega, kus õpitakse teadvust käsitlema. Surma lähedal kogetakse – küll erineval määral – midagi sarnast, kui teadvus mõistab, et ei saa ennast enam keha vahendusel väljendada. Kui surija samastab ennast liialt kehaga, võib ta paanikasse sattuda, tundes oma väljendusvõime kadumist ja teadvuse kustumist.

Selline kindel usk teadvuse kustumisest, inimese identsuse kadumisest, on nii raske psühholoogiline kogemus, et see võib endaga kaasa tuua ebasoovitava reaktsiooni. Mis aga tegelikult juhtub? Avastate, et teie teadvus on elus ja terve ning tema väljendusvahendid palju avaramad kui enne. Joseph valis alateadvuslikult nende väljendusvahendite takistamise selle pärast, et ta neid sel hetkel kasutas – seetõttu oli häireid nende töös võimatu märkamata jätta.

Järgneva paari peatüki vältel käsitleme materjali, mis loodetavasti annab piisava tagapõhja olemise iseloomu kohta pärast füüsilist surma, samuti surmahetkel ja viimase surma puhul taaskehastumiste ahela lõpul. Enne sellega alustamist oli vaja, et sa omaenda teadvuse loomusest ja käitumisest midagi taipaksid.

Niisiis: Joseph, meie demonstratsioonis kasutasid sa ka möödunud elu kogemusi, kui sinu viimane haigus tõi kaasa kahjustused mootorsetes võimetes. See oli Taanimaal. Muide, see viimane märkus oli kõrvaline, mitte otseselt üleskirjutamiseks mõeldud.

(Sethi järgi olime meie kolm omavahel seotud kusagil 1600. aasta paiku Taanimaal. Mina olin maaomanik, Jane – minu poeg ja Seth oli vürtsikaupmees. Vaata 22. peatükki.)

Sellega lõpeb peatükk ja ühtlasi ka raamatu esimene osa. Üks moment – edastamise lõpp.

(Sethi töö raamatuga ei olnud veel siiski päriselt lõppenud. Järgmine materjal näitab seost minu nägemisefektide ja seansi vahel. Huvitav, et ma valisin visuaalsete andmete saamiseks just tänase õhtu, kuigi olin viimastel päevadel oma järgmise maali teema kohta vaimus küsimusi esitanud. Jane'ile ei olnud ma sellest midagi kõnelnud.)

Sinu varasemad nägemiskogemused kujutasid endast ebaõnnestunud katsed oma maalide jaoks kujundeid kinni püüda. Kujundid oleksid ilmunud sellesse tumedasse, hägusesse ossa. Saad aru?

("Saan küll.")

Need hägused osad olid segiaetud võnked. Sa ei saanud materjali füüsilistel tingimustel visuaalselt kätte, samas aga ei õnnestunud sul sellest ka vaimset pilti esile manada, kuigi püüdsid seda teha. Tulemuseks oli peaaegu paigast-ära-olek. Taamal võis märgata mingit liikumist, mis visuaalselt paistis kui väreelus, kuhjunud ähmasus.

Sa nõustusid meie eksperimendiga juba varem – õhtul, kui sina ja Ruburt (õhtusöögi)lauas vestlesite. Ruburt oli sellest telepaatiliselt teadlik, kuigi mitte teadvuslikul tasandil. See naeratah portree, mida Ruburt nägi, oli teatud määral sinu töö. Ruburt oli teadlik meie kokkuleppes demonstratsiooni korraldada, kuid teda mõnevõrra ehmatas sinu viis seda kogemust tõlgendada. Naeratah portree oli mõeldud talle rahustuseks – rohkem Jane'ile kui Ruburtile. Sina olid see, kes teda rahustada püüdis. Ruburt võttis selle Josephi käest vastu. Kas mõistad?

("Jah, mõistan küll." Üsna mõjus vahend, mõtlesin.)

Niisiis: täna õhtuks lõpetan.

("Oli väga huvitav.")

Täna sind kaastöö eest. Südamlikud soovid teile mõlemale.

(23.36. "Head ööd, Seth." Paari viimase sõna kirjutamine oli jälle natuke raskendatud. Aga see oli ka kõik.)

TEINE OSA

9

"Surma" kogemus

535. SEANSS
17. JUUNI 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21⁰⁰

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Alustame raamatu teise osaga, üheksanda peatükiga, mille pealkirjastame: ""Surma" kogemus".

Mis toimub surmahetkel? Seda on kergem küsida kui sellele vastata. Tegelikult ei ole mingit kindlat surma hetke kui sellist olemas, isegi kui tegu on äkksurmaga õnnetuse läbi. Sellegipoolest püüan anda teie arvates praktilisele küsimusele praktilise vastuse. Tavaliselt küsitakse: Mis juhtub minu füüsilise elu katkedes? Mida ma tunnen? Kas ma olen ikka edasi mina ise? Kas mind eluajal edasiviinud tunded säilivad? Kas taevas ja põrgu on olemas? Kes mind vastu võtavad – jumalad, deemonid, vaenlased või armsad sõbrad ja sugulased? Enamjaolt aga küsitakse: "Kas ma jään pärast surma ikka selleks, kes ma praegu olen, kas mäletan veel mulle kalleid inimesi?"

Ma kavatsen kõigile küsimustele ka sellest seisukohast vastata, kuid eelnevalt peaksime puudutama mitmeid näiliselt ebapraktilisi elu ja surmaga seotud küsimusi.

Vaadeldgem äsjamainitud seika. Mingit eraldiseisvat, jagamatut ja kindlat surmahetke ei eksisteeri. Elu on millekski saamise-tulemise seisund, surm on selle protsessi osa. Te olete praegu iseennast tundev elav teadvus, kes kõigi surevate ja surnud rakkude keskel kiirgab äratundmist; te olete elus, kuna teie keha aatomid ja molekulid surevad ja sünnivad uuesti. Seepärast elate keset pisikesi surmasid; hetk-hetkelt mureneb teie kuju ja asendub uuesti ning peaaegu kunagi ei mõtle te sellele. Seega olete praegu mingil määral omaenda surma keskel elusad – vaatamata teie kehas toimuvaile lugematuile füüsilistele surmadele; teisalt – just sellepärast.

Rakkude surematuse ja asendamatus korral ei suudaks teie füüsiline kuju püsima jääda; seega praegu – olevikus, nagu teie seda mõistate – vilgub teie teadvus ümber teie pidevalt muutuva kehalise kuju.

Teie teadvust võiks mõneti võrrelda jaaniussikesega, sest näilisusele vaatamata ei ole teadvus pidev, vilkudes lakkamatult sisse- ja väljalülitatud lambina, ometi päriselt kustumata. Sellegipoolest ei ole ta kunagi nii kindlalt ühte suunda koondatud, nagu teie arvate. Toimuvat mõistmata, kõigi nende lugematute väikeste surmade keskel elusana viibides, olete isegi oma teadvuse pulbitseva elu keskel tihti "surnud".

Praegu kasutasin selle kohta teie oma väljendit. Sõna "surnud" all mõtlen ma füüsilisele reaalsusele fokuseerimata olekut. Teie teadvus ei ole lihtsalt füüsiliselt elus ja füüsiliselt suunatud täpselt sama kaua, kui ta on füüsiliselt elus ja füüsiliselt orienteeritud. See võib küll üsna segane tunduda, kuid ma püüan asja selgitada. Nimelt on teadvusel võnkeid, millest teie ei pruugi teadlikud olla.

Mõelge järgmise võrdluse üle. Ühel hetkel on teie teadvus "elus", koondatud füüsilisele reaalsusele, järgmisel hetkel aga suunatud hoopis mujale, teisele reaalsussüsteemile. Teie mõttelaadi kohaselt on ta "surnud". Järgmisel hetkel on ta jälle "elus", suunatud teie oma reaalsusse, aga teie sellest vahepealsest "mitteelus" oleku hetkest teadlik ei ole. Järelikult põhineb teie kestvuse mulje vaid igal teisel teadvuse võnkel. Kas see oli arusaadav?

("Jah.")

Ärge unustage, et tegemist on ainult võrdlusega – sõna "hetk" ei tasuks liiga otseselt võtta. Seega on teadvusel olemas midagi, mida võiks nimetada selle pahupooleks. Sarnaselt eksisteerivad ka aatomid ja molekulid, olles ühel hetkel teie kehas "surnud" või mitteaktiivsed, järgmisel hetkel taas elus, aktiivsed, kuid nende eksisteerimatuse hetke te tabada ei suuda. Kuna teie kehad ja kogu füüsiline universum koosnevad aatomeist ja molekulidest, väidan teile, et kogu see struktuur eksisteerib samamoodi. Teisisõnu lülitub ta teatavas rütmis sisse ja välja, justkui sisse- ja väljahingamine.

Eksisteerivad üldised rütmid ja nende sees individuaalsed variatsioonid – peaaegu nagu kosmiline ainevahetus. Selles mõttes meenutab surm vaid sellist pikemat perioodi, millest te teadlikud ei ole, nõ pikemat pausi teises mõõtmes.

Näiteks on füüsilise koe surm ainult üks osa eluprotsessist, nagu teie seda oma süsteemis tunnete – osa millekski saamise protsessist. Neist kudedest saab teatavasti alguse uus elu.

Teadvus – inimteadvus – ei ole neist kudedest sõltuv; sellegipoolest ei olele sellist füüsilist ainet, mida ei oleks eksisteerima pannud mingi teadvuse osa. Näiteks, kui teie isiklik teadvus lahkub kehast viisil, mida ma kohe lähemalt kirjeldan, jääb aatomite ja molekulide lihtne teadvus paigale ega kustu.

Niisiis: oma praeguses olukorras peate ennast meelevaldselt sõltuvaks ühest kindlast füüsilisest kujust; te samastate end oma kehaga.

Eelpoolmainitult surevad teie keha osakesed kogu teie eluaja jooksul ja see keha, mis teil praegu on, ei sisalda enam ühtegi osakest sellest füüsilisest ainest, mis "tal" kümne aasta eest oli. Seega on teie keha täiesti erinev kui kümne aasta eest – eelnev on juba surnud. Ilmselt te ennast siiski surnuna ei tunne ja olete täiesti võimelised seda raamatut lugema silmadega, mis seisavad koos täiesti uuest materjalist. Teie silmade praegusi "identseid" pupille ei olnud kümne aasta eest veel olemaski, siiski ei paista teil nägemises mingeid suuri lünki sisse tulevat.

See protsess toimub nii sujuvalt, et te ei ole sellest teadlik. Eelmainitud võnked on oma kestvuselt nii lühikesed, et teie teadvus lihtsalt hüppab neist üle, kuid paistab, et teie füüsiline tajutaju ei suuda lünka kuidagi ületada kui võnkumistel on pikem periood. Just seda aega te tajutegi surmana. Soovite teada, mis toimub siis, kui teie teadvus on füüsilisest reaalsusest eemale suunatud, kui teadvusel ei ole kuju, millesse riietuda.

Praktilisest seisukohast ei ole sellele küsimusele ühest vastust, sest te kõik olete erinevad. Üldistatult võib leida muidugi vastuse, mis kataks selle kogemuse põhilised punktid, kuid iga surma erinev iseloom sõltub enam kogemusest, mida teadvus üle elab. Samuti on sellega seotud teadvuse enda areng ja temale iseloomulik viis mainitud kogemusega toimetulekuks.

Teie tõekspidamised reaalsuse iseloomu kohta varjutavad suurel määral teie kogemusi, kuna te käsitlete neid oma uskumuste valgusel, nagu te praegu käsitlete igapäevast elu vastavalt oma arusaamisele võimalikkusest ja võimatusest. Teie teadvus võib asjaoludest sõltuvalt eemalduda kehast nii aeglaselt kui kiiresti.

Näiteks on raugastumise paljudel juhtudel isiksuse tugevaltorganiseeritud osad juba kehast lahkunud ja puutuvad kokku uute tingimustega. Surmahirm iseenesest võib juba esile kutsuda sellise psühholoogilise paanika, et te enesealalhoiu- ja enesekaitseinstinktit kantuna nõ keerate oma teadvuse maha ja langete koomasse – sellisel juhul võib taastumine rohkem aega võtta.

Usk põrgutulle võib põhjustada Hadesese tingimustele sarnaseid hallutsinatsioonid. Usk stereotüüpsesse taevasse võib esile manada hallutsinatsioonid taevaseist tingimustest. Te kujun-

date oma reaalsuse alati vastavalt oma ideedele ja ootustele. See on teadvuse põhiomadus, hoolimata reaalsusest, milles ta ennast parasjagu leiab. Ma võin teile kinnitada, et sellised hallutsinatsioonid on ainult ajutised.

Teadvus on sunnitud oma võimeid kasutama. Edasipüüdlik teadvus ei rahuldu kaua stereotüüpse taevariigi igavuse ja paigalpüsimisega. Leidub õpetajad, kes neid tingimusi ja olukordi selgitavad. Seega ei jäeta teid hallutsinatsioonide rägastikus üksi. Arusaamine oma surmast füüsilises mõttes võib mõnikord tekkida koheselt.

Te leiate endale uue, füüsilisena tunduva kuju, kuni te ei püüa sellega füüsilises süsteemis opereerida, kuna siis ilmnevad erinevused selle ja füüsilise keha vahel.

Kui te usute kindlalt, et teadvus on füüsilise keha produkt, siis võibolla püüate selle külge klammerduda. Siiski on olemas selleks määratud isiksused, nõ auvahtkond, kes on alati valmis abi ja toetust jagama.

See auvahtkond koosneb inimesist, kes teie mõistes võivad olla nii elus kui surnud. Need, kes elavad teie reaalsussüsteemis, täidavad neid ülesandeid "kehast väljasoleku" kogemuste ajal, kui füüsiline keha uinub. See sarnaneb teadvuse projektsioonile, koos samasuguste tunnetega, aidates orienteeruda neil, kes füüsilisse ellu enam ei naase.

Neist inimesist on eriti palju kasu, kuna nad on füüsilise reaalsusega ikka veel seotud ja neil on lõpuga seotud tundeist ja tundmusist vahetum arusaamine. Sellised isikud võivad mõnikord oma õiseid ettevõtmisi mäletada. Seega on kogemused teadvuse projektsioonist ja teadvuse liikuvusest väga vajalikuks ettevalmistuseks surmale. Teil on võimalik surmajärgset keskkonda juba eelnevalt kogeda ja sealseid tingimusi tundma õppida.

See ei ole mingi surmtõsine ettevõtmine – nagu surmajärgne keskkondki. Vastupidiselt teile praegu tuttavale reaalsusele on see märksa intensiivsem ja rõõmuküllasem; teisisõnu – teil tuleb õppida oma uusi vabadusi mõistma ja kasutama.

Ometi erinevad needki kogemused ja seegi seisund on kasvamine, kuna paljud teist jätkavad oma teed teistesse füüsilistesse eludesse. Mõned hakkavad eksisteerima ja oma võimeid arendama hoopis teistsugustes reaalsussüsteemides, jäädes mõneks ajaks sellesse "vaheseisundisse".

(Kerge huumoriga.) Niisiis: laiskvorstidele ei ole mul kahjuks mingit lohutust pakkuda – surm ei too teile igavest puhkepaika. Soovi korral võite muidugi mõnda aega puhata. Siiski peate pärast surma mitte ainult oma võimeid kasutama, vaid ka endale aru andma oma eelmise elu jooksul kasutamata jäänud võimeist.

Surmajärgsesse ellu uskujail on märksa kergem uute tingimustega kohaneda. Uskumatud võivad selle saavutada teisiti, tehes läbi käesolevas raamatus pakutavad harjutused, sest kannatlikkuse, hea tahte ja soovi korral aitavad need teil oma taju reaalsuse teistele tasanditele laiendada.

Teadvus – nagu teie seda tunnete – on nende lühikeste mitteolemise pausidega harjunud. Pikemad pausid, kuigi vähemtähtsad, ajavad ta mõneti segadusse. Füüsilise keha magades lahkub teadvus tihtipeale teie mõistes üsna pikaks ajaks füüsilisest süsteemist. Kuna aga teadvus ei ole oma loomulikus ärkveloleku seisundis, siis ei lase ta neist pausidest teadmatuna end enamasti sellest häirida.

Kui teadvus jätkaks tavalises ärkveloleku seisundis keha maha sama pikaks ajaks, peaks ta ennast surnuks, sest sellist mõõdete ja kogemuste vahet ta endale ära selgitada ei suudaks. Seega on igaüks teist magades mõneti kogenud samasugust teadvuse eemalolekut füüsilisest reaalsusest nagu surma puhul.

Selles olukorras naasete oma kehasse, kuid juba loendamatu kordi üle teiste eksistentide läve astununa ei tundu see keskkond teile sugugi nii võõras kui praegu arvate. Neile, kes tahavad siin soovitatud harjutusi sooritama hakata, annab unenägude meenutamine ja muud vaimsed õppeained, mida ma hiljem lähemalt puudutan, neile küsimustele ammendava vastuse.

Surmajärgselt võivad teid mõnikord tervitada sõbrad ja tuttavad. See on individuaalne. Enamasti pakuvad teile suuremat huvi eelmistes eludes tuntud isikud.

Teie tõelised tunded oma varemurnud sugulaste vastu teadvustuvad teile – ja neile samuti. Puudub igasugune silmakirjalikkus. Te ei teeskle armastavat ema või isa, kes pole seda armastust või austust pälvinud. Surmajärgselt toimib telepaatia moonutusteta, mistõttu teil tuleb näkku vaadata tegelikele suhetele, mis valitsesid teie ja eesootavate sugulaste-sõprade vahel.

Võite avastada, et senini vaenlaseks peetu väärib tegelikult teie armastust ja austust ning te hakkate temasse ka vastavalt suhtuma. Teie enda motiivid saavad teile kristallselgeks. Sellele selgusele reageerite erinevalt. Te ei saa automaatselt targaks, ent võimalus oma tunnete, tundmuste või motiivide eest peitu pugeda puudub. Teil tuleb otsustada, kas säilitate oma madalad tagamõtted või õpite neist midagi. Kasvu- ja arenguvõimalused on sellegipoolest väga rikkalikud ja teile käepärased õppemeetodid erakordselt mõjusad.

Te vaatlete läbitud eksistentsikangast ja õpite aru saama, kuidas teie kogemused olid teie mõtete ja tundmuste tagajärjeks ning millist mõju nad teistele avaldasid. Kuni see tagasivaatamine pole läbi, ei saa te oma identsuse suuremaist osadest teadlikuks. Oma lõppenud elu tähtsust ja tähendust mõistes olete valmis oma ülejäänud eksistentsidest teadlikustuma.

Siis tajutegi oma teadlikkuse avardumist. See, mis te olete, hakkab hõlmama ka seda, mis te eelmistes eludes olite. Selle kasuks otsustades hakkate oma järgmise füüsilise eksistentsi jaoks plaane pidama. Võite siseneda hoopis teistsugusele reaalsustasandile ja soovi korral naaseda füüsilisse eksistentsi.

Sellega lõpetan edastamise. Sa võid midagi küsida või lõpetame seansi – kuidas ise soovite.

536. SEANSS
22. JUUNI 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21¹⁸

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Niisiis: jätkame edastamist.

Muidugi võib teie teadvus, nagu teie seda mõistate, kehast juba enne surma täies ulatuses lahkuda. (Nagu mainitud, mingit täpset surmahetke ei eksisteeri; väljendun selliselt teile mõistetavuse huvides.)

Niisiis: teie teadvus võib füüsilisest organismist lahkuda mitmeti. Mõnel juhul on organism ise võimeline veel mingil määral edasi funktsioneerima, kuigi ilma eelneva juhatuse ja organiseeritusega. Pärast põhiteadvuse lahkumist jätkab aatomite, rakkude ja organite lihtsakoeline teadvus veel lühiaegset eksisteerimist.

Vastavalt teie uskumustele ja arengutasemele võib mõnikord esineda teatavat desorientatsiooni. Siinjuures ei pea ma silmas intellektuaalset arengutaset. Intellekt peaks alati tundmuste ja intuitsiooniga käsikäes käima, kuid nende vastu tugevalt protesteerides võivad tekkida raskused – kui äsjavabanenud teadvus, vaatamata näkku reaalsusele, kust ta ennast järsku leiab, keeldub tunnistamast midagi muud oma sissejuurdunud ideedest surmajärgse elu kohta. Teisisõnu – ta võib tundeid eitada ja isegi püüda endale loogiliselt selgitada, et tema praegust kehast sõltumatut olekut ei saa kuidagi olla ...

Nagu eelnevalt mainitud, võib inimene olla niivõrd kindel surma lõplikkuses, et tulemuks on tõepoolest ajutine unustus. Paljudel juhtudel järgneb kehast lahkumisele imestus ja

olukorra omaksvõtt. Näiteks võib teadvus oma mahajäänud keha vaadelda, mistõttu nii mõnelgi matusel viibib seltskonnas aukülaline – ja keegi ei jälgi surnukeha temast suurema uudishimu ja imestusega.

Selles punktis hakkavad ilmnema erinevused käitumises, tingituna inimese individuaalsest tagapõhjast, teadmistest ja harjumustest. Keskkonnad, kust surnu ennat leiab, on sageli erinevad. Väga eredad hallutsinatsioonid võivad tekitada sama tõepäraseid kogemusi kui nende sureliku elu jooksul. Ma olen teile juba selgitanud, et mõtted ja tundmused loovad nii füüsilist reaalsust kui ka surmajärgseid kogemusi. See ei tähenda nende kogemuste kehtimatust, samuti kui keegi ei taha väita, et füüsiline elu ei ole tõeline.

Sellise ühest eksistentsivormist teise siirdumise kirjeldamiseks on kasutatud teatud kujundeid, millest mõned on üsna väärtuslikud, andes kindla raamistiku koos arusaadavate viitemärkidega. Üks selline on näiteks Styxi jõe ületamine. Suriya on kindel, et peale surma juhtub temaga enam-vähem kindlas järjekorras teatavaid olukordi ja sündmusi. Marsruut on juba ette teada. Teadvus hallutsineerib surmahetkel väga selgelt jõe kujutise. Selle rituaaliga ühinevad surnud sugulased ja sõbrad, mis kujutab ka neile sügava tähendusega tseremooniat. Jõgi on sama tõeline kui mistahes teile tuttav jõgi ja ohtlik ilma vajalike eelteadmisteta rändurile. Seejärel ootab teekäijaid jõekaldal alati teejuht, kes nad üle aitab.

Ei ole õige väita, et see jõgi on vaid illusioon. Sümbol ise on reaalsus – mõistate? Tee on ette kavandatud. Praegusel ajal seda marsruuti enam tavaliselt ei kasutata. Võib-olla ei oska elavad seda enam lugeda. Ristiusk on jutlustanud taevast ja põrgut ning viimset kohtupäeva; seega lavastatakse neisse sümboleisse uskujaile teistsugune tseremoonia, kus teejuhid kujutavad armastatud kristlikke pühamehi ja kangelasi.

Seejärel selgitatakse neile vastavas mõtteseoses ja arusaadavate mõistetega tõelist olukorda. Sajandeid on seda ülesannet täitnud usulised massiliikumised, andes üksikasjaliku tegevusplaani. Hiljem tundus see plaan küll laste aabitsana, värvikate lugudega illustreeritud instruktsioonina, kuid peamine ülesanne oli täidetud ja segadusse sattumist esines harva. Ajal mil sellised massilised ideed puuduvad, tekib segadusi rohkem. Surmajärgse eksistentsi täieliku eitamise korral süveneb see probleem veelgi enam. Loomulikult on paljud vaimustuses, avastades end jätkuvalt teadvusel olevat. Teised aga peavad uuesti hakkama endale teatavaid käitumisnorme selgitama, kuna nad ei mõista oma mõtete ja tundmuste loovat jõudu.

Selline isik võib leida end sekundi murdosa jooksul kümnest erinevast kohast, omamata vähimatki aimu selle põhjustest. Ta ei näe siin mingit järjepidevust ja tunneb end loobitavat ühest kogemusest teise, mõistmata, et just tema enda mõtted teda niimoodi pillutavadki.

Praegu kõnelen ma otseselt surmale järgnevaist sündmusist, kuna eksisteerivad ka järgnevad staadiumid. Teejuhid hakkavad meelsasti teie hallutsinatsioonides kaasa mängima, et teid siis neist välja juhatada, kuid eelnevalt peavad nad teie usalduse võitma.

Kunagi – teie mõttes – tegutsesin minagi sellise teejuhina; samuti kui Ruburt praegu uneajal sama rada läbib. Teejuhi jaoks on olukord üsna keeruline, sest psühholoogilisest seisukohast tuleb kasutada ülimalt diskreetsust. Mõistsin, et ühe mehe Mooses ei ole sugugi sama, mis teise mehe Mooses. Olen korduvalt küllaltki usutavalt mänginud Mooset, kusjuures ükskord tuli seda teha koguni araablastele!

See araablane oli üsna huvitav kuju; mainitud ettevõtmisega seonduvate raskuste kirjeldamiseks tahan ma temast jutustada. Ta vihkas juute, kuid millegipärast oli tal tekkinud kinnisidee, et Mooses on võimsam kui Allah. See mõte oli tal juba aastaid salapatuna südametunnistusel lasunud. Ristiretkede ajal viibis ta mõnda aega Konstantinoopolis. Seal langes ta vangi ja sattus lõpuks ühte türklaste salgaga, kes kõik kristlaste poolt hukati. Sissejuhatuseks kangutasid nad tal suu lahti ja toppisid hõõguvaid süsi täis. Ta hüüdis appi Allahit ja järjest suuremas meelega – Mooset, ning kui ta teadvus kehast lahkus, oligi järsku Mooses kohal.

Kuna tal oli Moosesesse rohkem usku kui Allahisse, ei teadnud ma kuni viimase hetkeni, millise kuju ma peaksin võtma. Taibates araablaste ootust, et tema hinge eest üks korralik võit-

lus tuleb maha pidada, otsustasin ma, et võitlejad pidid olema needsamad Mooses ja Allah. Oma vägivaldsele hukkamisele vaatamata ei olnud ta võimeline vägivalla ideest vabanema ning miski poleks suutnud teda veenda rahu ja täitumust omaks võtma, kuni võitlust polnud peetud.

Niisiis etendasime koos mõne sõbraga tseremoonia, kus Allah ja mina kahe pilve pealt araablase hinge kordamööda endale nõudsimel – kuna tema sel ajal põrmus maas värises. Palun saage aru, et kuigi ma jutustan teile seda naljatoonis, oli just mehe uskumus see, mis sellise näitemängu tingis – meie toimisime nii tema vabastamiseks.

Ma hüüdsin Jehoova poole, kuid kasu sellest ei olnud, sest meie araablane ei tundnud Jehoovat, kuid Moosest ta tõesti uskus. Allah tõmbas välja kosmilise mõõga – mina panin selle põlema nii, et Allah sel kukkuda pidi laskma. Araablane nägi Allahi selja taga leegionide viisi jüngreid ja minugi selja taha ilmus neid leegionide viisi. Meie sõber oli kindel, et keegi meist kolmest peab kindlasti hukkuma ja kartis, et see saab olla ainult tema ise.

Lõpuks tundus, et pilved, millel me seisime, hakkavad teineteisele lähemale nihkuma. Ma hoidsin käes käsulauda, millelt võis lugeda: "Sina ei pea mitte tapma." Allahil oli mõõk käes. Kui olime juba küllalt lähedale jõudnud, vahetasime omavahel need esemed ja meie jüngrid ühinesid. Moodustades päikese (tähtaaval dikteeritud) ja sõnadega "meie oleme üks", sulasime üheks.

Kahel diametraalselt vastandlikul ideel tuli ühineda, vastasel korral poleks see inimene iial rahu leidnud. Alles ühinemise järel saime hakata talle olukorda selgitama.

Nüüd võime teha vaheaja.

(Jane'i transs oli olnud sügav, sellegipoolest mäletas ta mõndagi Sethi seiklusist. Talle olevat ilmunud rida tekstile vastavaid kujundeid, kuid praegu polnud ta võimeline neid kirjeldama.)

Ristiretked kujutasid endast üheteistkümnendal, kaheteistkümnendal ja kolmeteistkümnendal sajandil toimunud organiseeritud sõjakäikude seeriat, eesmärgiga Püha Maa moslemite käest uuesti tagasi vallutada. Jane ütles, et Sethi jutustuse ajal oli tema imestanud, mida üks araablane Türgi Konstantinoopolis sel ajal küll teha võis. Arvatavasti oleks selline rändur jõudnud Konstantinoopolisse [nüüdsesse Istanbuli] maitsti üle Türgi, mis asetseb araabia-maadest põhjas, või meritsi mööda Ida-Vahemerde ümber Türgi, läbi Dardanellide ja sealt edasi Konstantinoopolisse. Lähis-Idas on vahemaad suhteliselt lühikesed.

Jane'il pole geograafiast ega vahemaadest aimugi ja see on seansside käigus talle teadmatult kasuks tulnud. Teisalt on tal eksimatu suunataju ja võime ilmakaari minust palju täpsemalt määrata.)

Niisiis: selliseks teejuhiks olemine nõuab suurt enesedistsipliini ja koolitust.

Enne äsjakirjeldatud juhtumit olin mitme eluea vältel oma igapäevaste uneperioodide ajal teejuhiks kellegi teise juhatusel all.

Selliste hallutsinatsioonide moodustamise ajal võid ennast ajuti unustada ja siis peab mõni teine õpetaja su välja aitama. Psühholoogilisi protsesse tuleb peensusteni tundma õppida, kusjuures hallutsinatsioonide mitmekesisus on lõputu. Näiteks võite võtta kellegi armsa lemmiklooma kuju.

Kogu selline hallutsinatsiooniline tegevus toimub tavaliselt lühikest aega pärast surma. Mõned on siiski oma tegelikust olukorrast eelneva koolituse ja arengu tõttu täiesti teadlikud ja pärast puhkust valmis oma teekonda teistele tasanditele jätkama.

Näiteks võivad nad teadvustada oma taaskehastumisi, tundes varmalt ära eelmistes eludes tuntud isikuid. Nüüd võivad nad juba sihiteadlikult hallutsineerida või soovi korral mõnda möödunud elu etappi "uuesti läbi elada". Järgneb ajavahemik enesevaatluseks, nõ arvete kokkulöömiseks, mille käigus avaneb võimalus oma eelnevat tegevust hinnata ja otsustada, kas soovitakse füüsilisse eksistentsi naasta või mitte.

Iga isiksus võib kogeda mistahes mainitud tasandit ja mõnest täiesti üle hüpata, välja arvatud enesevaatlus. Tundmuste tähtsuse tõttu on suureks eeliseks, kui sõbrad teid ees ootavad, kuid tihti on nad juba teistele tegevustasandele edasi läinud ja mõni teejuht võtab mõneks ajaks sõbra kuju, et te ennast kindlamini tunneksite.

Tavaliselt ei esine teil oma eluajal sagedasi ja teadlikke kehast väljasoleku kogemusi, kuna enamiku inimeste arvates ei ole võimalik kehast väljuda. Sellised kogemused annaksid teile eelootavaist tingimustest märksa selgema ülevaate kui mistahes kirjandus.

Ärgem unustagem, et teatud mõttes on teie füüsiline eksistents massilise hallutsinatsiooni tulemus. Ühe inimese ja tema naabri reaalsuse vahel haigutab terve kuristik. Surmajärgsed kogemused on praegusega võrreldes samavõrra organiseeritud, erakordselt keerukad ja omavahel seotud. Teil esineb praegugi oma isiklike tundmatuid hallutsinatsioone – ka unenäo seisundis võib esineda eredalt sümboolseid juhtumisi, kui isiksus on jõudnud suurte muutusteni või kui üksteisele vasturääkivad ideed peavad ühinema, või ühel ideel tuleb teisele teed anda. Need on kõrgeltlaetud, tähendusrikkad psühholoogilised ja vaimsed sündmused, hoolimata sellest, kas nad toimuvad enne või pärast surma.

Unenäo seisundis esinedes võivad nad esile kutsuda muutusi tsivilisatsiooni käigus. Surmajärgselt võib isik näha oma (vahetult eelmist füüsilist) elu looma kujul, kellega ta peab kokkuleppele jõudma. Sellisel võitlusel või kohtumisel on kaugeleulatuvad tagajärjed, kuna inimene peab kõiki oma pooli teadvustama ja nendega kokkuleppe saavutama. Eelmainitud juhul, olenemata sellest, millega hallutsinatsioon lõpeb – kas inimene ratsutab looma seljas, saab temaga sõbraks, kodustab või tapab ta, või murrab loom inimese maha, iga võimalus... (*Jane hakkas kõhima, siis tegi pausi ja rüüpas lonksu õlut*) on hoolikalt vaetud ja tulemusest oleneb inimese tulevane arengusuund.

Me peaksime Ruburti pärast vahet pidama.

("Hea küll." Jane'i hääl oli nüüd kähisev ja nõrk ning mulle tundus, et iga hetk oleks see katkenud. Seitse aastat väldanud seansside jooksul oli see üks väheseid kordi, kui Jane'il oli hääleaga midagi lahti olnud.

Lugesin talle kaks viimast materjalilõiku ette, kuid ei Jane ega mina osanud luua mingeid hääleprobleemi selgitavaid tundmuslike sidemeid. Oletasin, et selline reaktsioon võis olla põhjustatud Sethi näitest, kuid Jane ei osanud sellestki midagi arvata. Kell 23.20 Jane jätkas, ta hääl oli nüüd tugevam, kuigi tavalisest kähedam.)

Niisiis: lõpetame seansi üsna varsti. Sellist "elu sümboliseerimist" võib kasutada inimene, kes elu jooksul pole eneseanalüüsile erilist tähelepanu pööranud. Tegemist on enesevaatluse protsessi osaga, kus inimene loob oma elust kujundi ja teostab selle. Mainitud meetodit kasutavad vähesed. Vahel läheb vaja tervet seeriat selliseid episoode ...

Sellela lõpetame edastamise. Minu südamlikud tervitused teile mõlemale ja armsale elukale teie kõrval.

("Head ööd, Seth, ja Suur aitäh." Meie kass Willy põõnas minu kõrval diivanil. Kell 23.25 sai Jane oma tavalise hääle tagasi.)

537. SEANSS
24. JUUNI 1970
KOLMAPAEVAL KELL 21²⁴

(Seansil viibis ärimees John Barclay ühest teisest linnast. Nagu lubatud, oli tal kaasas magnetofonilint andmetega, mida Seth oli mitme aasta vältel tema karjääri kohta andnud, koos kirjeldusega, mil määral oli sellest kasu olnud, mil määral mitte. Tulemused olid head.

Nagu sageli, kui meil on külalisi, alustas Jane kiirelt ja elava tempoga. Ta silmad olid pärani ja väga tumedad, hääl tavalisest tugevam. Tundus nagu oleks ta Johnilt energiat juurde saanud ja seda kasutanud.)

Niisiis: tere õhtust.

(John ja mina: "Tere õhtust, Seth.")

Tere õhtust ka meie sõbrale. Loodetavasti pole sa pahane, kui ma esmalt veidi raamatut edastan. Kui ma tahan, et see üldse valmis saab, tuleb mul tema (*osutab minule*) kinni püüda ja võimaluse korral tööle panna.

(Väga heatujuliselt.) Niisiis: on see alles saaga, mida me kirjutame. Jätkame siis edastamist.

Üks Ruburti õpilasist soovis teada, kas surmajärgsed kogemused on mõneti seaduspärased või mitte. Kuna see küsimus huvitab paljusid, käsitlen seda järgnevalt.

Esiteks – senikõneldust peaks järelduma, et mingit ühte ja kindlat surmajärgset reaalsust ei eksisteeri, vaid iga kogemus on erinev. Üldiselt esineb siiski teatud isiklike kogemuste kategooriaid, näiteks – algstaadium väga tugevalt füüsilisele reaalsusele koondatuile ja neile, kes vajavad puhke- ja taastumisperioodi. Sel tasandil leidub haiglaid ja puhkekodusid, mille patsiendid ei mõista veel, et tegelikult pole neil midagi viga.

Mõnikord osutub mõte haigusest nii tugevaks, et kogu nende maine eksistents on selle psühholoogilise keskuse ümber koondatud. Nad jätkavad haiguslike tingimuste suunamist ka uuele kehale. Sel tasandil saavad nad mitmesugust psüühilist ravi ja neile selgitatakse, et inimese enda uskumused on kehalise seisukorra põhjustajad.

Kõigil ei ole vajadust seda perioodi läbida. Need haiglad ja õppekeskused on teie mõistes mittefüüsilised. Enamasti haldavad neid vajalikke plaane teostavad teejuhid. Soovi korral võite seda nimetada massiliseks hallutsinatsiooniks, ent selle reaalsusega kokkupuutujaile on need sündmused tõepärased.

Samuti on olemas õppekeskused, kus selgitatakse reaalsuse olemust vastavalt igäihe mõistmis- ja tajumisvõimele. Õpetamisel kasutatakse mõnede õppurite puhul esmalt neile tuttavaid tähendamissõnu, vähehaaval asjaosalisi neist võõrutades. Neis keskustes toimuvad kursused neilegi, kes on otsustanud naaseda füüsilisse keskkonda.

Teisisõnu – neile õpetatakse tundmuste ja mõtete füüsilisse tegelikkusesse tõlgendamise meetodeid. Selliste mõtete algatamise ja nende materialiseerumise vahel puudub kolmemõõtmelisele süsteemile omane ajavahe.

Kõik toimub enam-vähem samal tasandil, kuigi mul tuleb seda küsimust teie jaoks mõnevõrra lihtsustada. Näiteks ei läbi osa isikuid mainitud perioode, alustades oma möödunud elude arengu ja edusammude tõttu nõudlikumate ettevõtmistega.

Sellisest arengust olen juba eelnevalt kõnelnud. Mõned oma psüühilisist võimeist teadmatud lugejad võivad arvata, et neil seisab ees pikk ja vaevaline surmajärgsete õpingute periood. Kinnitan teile, et kõik sellised võimed ei pruugi sugugi olla teadvustatud, leides enamjaolt aset magamise ajal. Soovitan teha vaheaja – pärast seda naasen taas.

("Tahaks loota," naljatasin.)

Ma naasen alati. Minust on võimatu lahti saada – nagu valerahastki.

("Olgu peale.")

Niisiis: surmajärgselt võite keelduda tunnistamast, et te tõepoolest surnud olete, jätkates oma emotsionaalse energia koondamist möödunud elus tuntud isikuile.

Näiteks püüate mõnd eriti südamelähedast ettevõtmist lõpule viia. Kuigi teejuhid püüavad teie olukorda selgitada, võite oma hõivatuses neid mitte märgata.

Kummitusist kõnelen ma eraldi, mitte selles peatükis. Piisab kui ütlen, et liigne tundmuslik koondumine füüsilisse reaalsusse võib teie edasist arengut takistada.

Kui teadvus pikemaks ajaks kehast lahkub, siis side loomulikult katkeb. Kehast väljumise kogemuste ajal see säilib. Mõnikord saab surnud inimene sellest kogemusest täiesti valesti

aru ning püüab oma kehasse naaseda. Selline olukord võib tekkida selle isiku täielikul samastumisel oma füüsilise kujuga.

Mainitud juhtumid on siiski haruldased. Sellegipoolest püüavad sellised inimesed erinevais olukordades füüsilist masinavärki uuesti käivitada ning satuvad oma keha olukorrast teadlikustudes paanikasse. Nad võivad oma surnukeha kohal pisaraid valada veel kaua pärast leinajate lahkumist, seejuures mõistmata, et nad on tegelikult täiesti terved – kuigi keha võis olla tõesti haige ja organid parandamatus olukorras. Nad on nagu koerad, kes ei suuda hüljata puhtaksnäritud konti. Palju kergem on lahkuda neil, kes ei ole teadvust täielikult kehaga samastanud. Oma keha vihanud leiavad aga kummalisel kombel võimatu olevat oma keha hüljata...

Kirjeldatud olukordade teke oleneb isikust. Sellegipoolest leiab end pärast füüsilisest kehast lahkumist kohe teisest kehast – see on samalaadne kuju, millega te kehaväliseis kogemuis ringi rändate. Lubatagu oma lugejaile veelkord meenutada, et igaüks neist lahkub unes mõneks ajaks oma kehast.

See kuju tundub olevat füüsiline. Füüsilises kehas viibijad seda tavaliselt ei näe. See kuju võib teha kõike seda, mida te tavaliselt oma unenägudes teete – ta on võimeline lendama ja läbi tahke aine tungima. Tema liikumapanevaks jõuks on teie tahe. Mõttesähvatusel võite jõuda ühest kohast teise.

Mõeldes, mida küll teeb tädi Sally New Yorgis, leiab end kohe sealt. Kuid reeglina te füüsilisi esemeid käsitseda ei saa. Teil ei õnnestu lampi kätte võtta või nõusid purustada. See keha kuulub teile, kuid see ei ole sugugi teie ainus kuju. Tegelikult ei ole selles kujus midagi uut. Ta on teie praeguse kehaga kokkupõimunud, kuid te ei taju seda. Surmajärgselt on see keha ainus, millest te mõnda aega teadlik olete.

Märksa hiljem ja teistel tasandeil õpite teadlikult moodustama teisigi soovitud kujusid. Osaliselt teete seda praegugi, tõlgendades teadvustamatult oma psühholoogilisi kogemusi – mõtteid ja tundmusi – otseselt füüsilisteks objektideks. Surmajärgselt kujutate end näiteks lapsena – ja samas leiategi end lapsepõlves. Teatud perioodi vältel käitutegi nii, et keha võtab mingi eelnenud elus esinenud vormi. Te võisite surra kaheksakümneaastasena, meenutades surmajärgselt noorust ja elujõudu, mis teil kahekümnesena oli ning avastades, et teie kuju muutub vastavalt sellele sisemisele kujutlusele.

Paljud valivad pärast surma küpsema kuju, mis tavaliselt vastab füüsiliste võimete tipule, vaatamata vanusele, kunas see füüsiline tippvorm saavutati. Teised seevastu valivad kuju, mis oli neile iseloomulik kõrgeimate vaimsete või tundmuslike saavutuste ajal, hoolimata selle kuju vanusest või ilust. Saad aru?

("Jah")

Seepärast tunnetegi end oma valitud kujus koduselt ja kasutate seda elavatega lävimisel, valides sidepidamiseks neile tuttava kuju.

Nüüd võiks teha vaheaja ja siis võtan juba mina teiega uuesti ühendust.

(Ikka veel Sethina, osutas Jane John Barclay'le, kes istus minu kõrval sohval. John oli pärastlõunal viibinud ärikohtumisel, kus pakuti šampanjat; nüüd kippus talle uni peale ...)

Ta viibib uneseisundis.

("Paistab küll niiviisi.")

(John naeratas: "Katsun sind jälgida, Seth. Tasapisi.")

(Seth sekkus lõpuks pikaleveninud arutellu Jane, Johni ja minu vahel.)

Nüüsiis: kas ma võin jätkata?

Selliseid surmajärgseid olukordi ei esine teistel planeetidel. Nad ei toimu kusagil ruumis, nii et küsimus "kus see kõik toimub?" osutub põhimõistete seisukohalt mõttetuks.

See on põhjustatud teie oma väärtõlgendusest reaalsuse olemuse kohta. Seega ei ole mingit kindlat kohta või paika olemas. Need keskkonnad eksisteerivad teile tajumatult teie tuttava füüsilise maailma keskel. Teie tajumehhanismid lihtsalt ei võimalda teil neile lainepikkustele

häälestuda. Te reageerite vaid väga kitsale spetsiifilisele alale. Eelmainitult eksisteerivad teised reaalsused surmajärgselt teie omaga paralleelselt. Te lihtsalt vabastate end füüsilisest atribuutikast, häälestute teistele aladele ja hakkate reageerima teistele eeldussüsteemidele.

Sellest uuest vaatepunktist võite mõneti jälgida ka füüsilist reaalsust. Siiski eraldavad neid kahte olemisvormi teatud energiaväljad. Kogu teie arusaamine ruumist on nii moonutatud, et tõest selgitust on väga raske anda. Andke mulle üks hetk. (*Paus.*)

Näiteks – kuna teie tajumehhanism on kindel esemete ruumilisuses, siis järelikult peab eksisteerima ka ruum. See, mida teie meeled teile aine olemusest räägivad, on tegelikult täiesti ekslik. Sama ekslik on ka see, mida nad ütlevad ruumi kohta – ekslik reaalsuse põhiolemuse seisukohalt, kuid loomulikult täiesti paikapidav kolmemõõtmelisuse kontseptsiooni raames. (*Humoorikalt.*) Need küsimused kerkivad eluseisundis toimuvate kehast väljumise juhtumite käigus; surmajärgselt kohtutakse samade probleemidega uuesti. Seega muutub aja ja ruumi tõeline olemus sellistes episoodides selgemini nähtavaks. Näiteks ei võta ruumi läbimine pärast surma enam aega. Ruumi kauguse mõttes ei eksisteeri, see on vaid näilik. Takistusi küll esineb, kuid need on pigem vaimset või psüühilist laadi. Näiteks leidub kogemuse erineva intensiivsuse astmeid, mida teie reaalsuses tõlgendatakse kui kaugust kilomeetrites.

Surmajärgselt võite end leida koolituskeskuses. Teoreetiliselt võiks see keskus füüsilises reaalsuses asuda teie elutoas, kuid vahemaal, mis teid lahutab teie veel elavaist perekonnaliikmetest, kes seal toas istuvad ja teid meenutavad või ajalehte loevad, ei ole midagi tegemist ruumiga, nagu teie seda tunnete. Te viibite neist kaugemal kui näiteks Kuu peal ...

Teoreetiliselt võite oma tähelepanu koolituskeskusest eemaldada ja seda ruumi ning selle asukaid näha, kuid kaugus, millel pole kilomeetritega midagi tegemist, jääb ikka teie vahele.

Edastamise lõpp. Ma kardan, et olen meie sõbra täielikult uinutanud. (*Jane, ikka Sethina, osutas Johnile. Too hakkas naerma.*)

(*John: "Mul on kahju, kui ma sellise mulje jätsin."*)

Mulje oli tõene.

(*John: "Mul läheb täna veel kehvasti."*)

Nüüsiis: kas küsimusi on?

(*John: "Ainult üldiseid. Mitte midagi täpsemat..." John ja Seth vestlesid lühidalt ja seanss lõppes kell 23.04.*)

Selle seansi algupärased märkmed sisaldasid ka Sethi pikka sõnavõttu Jane'i ESP kursusel eelmisel õhtul, 24. juunil 1970. Seth käsitles sellel seansil ka süsteeme teistes reaalsustes. Kuna see vastab paljudele küsimustele, mis meil Jane'iga tekkisid, on see Lias* peaaegu täielikult esitatud.)

*Lisa avaldatakse käesoleva raamatu teise köite lõpus.

"Surm" keset elu

538. SEANSS
29. JUUNI 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21⁰⁷

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

(Humoorikalt.) Niisiis: kümnes peatükk: ""Surm" keset elu". *(Seth kordas veelikord peal- kirja, et ma kirjamärgid õigesti paika paneksin.)*

Surmajärgsed kogemused ei tundu teile nii võõrad ja mõistmatud, kui hakkate mõistma, et sarnaste olukordadega puutute kokku juba oma praeguse eksistentsi käigus, moodustades selle loomuliku osa.

Une- ja unenäoiseisundeis tegutsete samas eksistentsimõõtmes, milles toimuvad teie surmajärgsed kogemused. Suuremat osa oma igaõiseist seiklusist te ei mäleta, mistõttu meelde jäänu tundubki tavaliselt segase või kaootilisena, kuna te ei ole oma praegusel arengutasandil võimelised tegutsema teadlikult rohkem kui ühes keskkonnas korraga.

Kui teie füüsiline keha magab, viibite sellegipoolest loogilises, mõttekas ja loovas seisundis ning tegelete paljude selliste asjadega, millega surmajärgseltki kokku puutute. Te lihtsalt pöörate põhitähelepanu teisele tegevusmõõtmele, kus olete varemgi teadlikult toiminud.

Nii, nagu te mäletate oma elu ärkvelolekus ja säilitate suurema osa neist mälestusist igapäevaste füüsiliste juhtumite tarbeks – kusjuures see mälestuskogum annab teile päevast päeva jätkuvuse tunde –, on ka teie undnägeval minal sama laiaulatuslik mälestuste tagavara. Sarnaselt teie igapäevases elus esinevale järjepidevusele on ka teie uneelus oma jätkuvus.

Seega on mingi osa teist alati teadlik igast unenäokogemusest. Unenäod ei ole rohkem illusioon kui füüsiline elu. Mis puutub teie undnägevasse minasse, siis teie ärkvel olev füüsiline mina näeb und – teie olete see unenägija, kelle ta teele läkitab. Teie igapäevased kogemused on uned, mida ta näeb. Oma undnägevast mina vaadeldes või selle üle arutelles toimite suurte eelarvamustega, olles kindlad oma "reaalsuse" ehtsuses ja unenäolise reaalsuse illusoorisuses.

Kuid unenäoreaalsus on tegelikult teie olemusele palju loomuomasem. Unenäoiseisundist järjepidavuse leidmatuse põhjuseks on teie enesesisendus, et mingit järjepidavust seal olla ei saa. Loomulikult püüate ärgates oma õiseid seiklusi füüsilistesse mõistetesse tõlgendada, sobitades neid oma piiratud ja moonutatud kujutelma reaalsuse olemusest.

See on mõneti loomulik, kuna olete põhjendatult koondunud oma igapäevasele elule, võttes selle vastu kui väljakutse. Kuid neis piirides on teie ülesandeks kasvada ja areneda ning oma teadvuse piire laiendada. Uneajal olete palju efektiivsemad ja loovamad kui ärkvelolekul ning on mõneti häbistav tunnistada, et unenäos on keha tõepoolest võimeline lendama, saades võitu nii ajast kui ruumist. Palju kergem on kujutella selliseid kogemusi sümbolseina ja kaudseina, arendades keerulisi psühholoogilisi teooriaid lendamisunenägude selgitamiseks.

Unenäos lennates te seda teetegi. Unenäoiseisundis tegutsete enamvähem samades tingimustes kui siis, mil teie teadvus ei ole füüsilisele reaalsusele koondunud. Seepärast sarnanevad paljud teie kogemused surmajärgseile. Te võite vestelda surnud sõprade või sugulastega,

külastada minevikku, jalutada mööda tänavaid, mis eksisteerisid füüsilises ajas viiskümmend aastat tagasi, reisida läbi ruumi füüsilist aega kulutamata, kohtuda teejuhtidega, saada õpetust, juhendada teisi, sooritada tähendusrikkaid töid, lahendada ülesandeid, hallutsineerida.

Füüsilises elus on mõtte sünni ja selle füüsilise ülesehitamise vahel ajavahe. Unenäo reaalsuses seda ei eksisteeri. Seepärast on parim viis surmajärgse reaalsuse nõ ette tundmaõppimiseks uurida ja mõista omaenese undnägevast mina. Paraku ei leita selleks aega ega tarmukust.

Ometi on selleks käepäraseid meetodeid, mille kasutajad ei tunne võõrdumust, kui nende tähelepanu pärast surma selles suunas koondub.

Niisiis: magades oma kehas lahkudes ei mäleta te tavaliselt sellest midagi, kuna teie teadvuslik mälu on tugevasti seotud teadlikkusega keha sees.

Magades mäletate kõiki neid, keda olete oma unenägudes kohanud, kuigi te paljusid neist oma ärkveloleku ajal ei tunnegi. Unenäoseisundis võite omada pidevaid kogemusi kaugelalvaist lähedasist tuttavaist, keda te ärkveloleku ajal ei tunnegi.

Teie unenäoseiklusil ja päevaseil ettevõtmisel on oma tähendus ja teostatavad eesmärgid – neid jätkate surmajärgses kogemuses. Teie füüsilise eksistentsi edasiviiv elujõud, vägi, elu ja loovus sünnivad selles mõõtnes. Teisisõnu – te olete oma undnägeva mina füüsiliseks kehastuseks.

Kuid undnägev mina – teie mõistes – on tegelikult omaenda reaalsuse kahvatu vari, kuna unenäo mina on vaid psühholoogiline viitepunkt, mis teie mõistes seostab kõik teie identsuse osad. Tema sügavamast loomusest on teadlikud ainult väga kõrgeltarenenud isiksused. Teisisõnu iseloomustab see teie tervikidentsuse ühte tugevasti ühendavat külge. Tema kogemused on sama eredad ja "isiksus" isegi rikkam kui teile tuntud füüsiline isiksus.

Kujutlege hetkeks, et olete alles laps ja ma püüan teile selgitada, milline olete tulevikus täiskasvanuna oma arengu tipus – selgitan, et see täiskasvanud mina on juba praegu teataval määral teie osa, praeguse olemuse jätk ja kasvab sellest välja. Laps aga küsib: "Mis siis minust saab? Kas ma pean ära surema, et selleks teiseks saada? Ma ei taha muutuda. Kuidas on võimalik, et minust saab täiskasvanu, kes ei ole minu praegune mina, ilma, et see, kes ma praegu olen, selleks suurema peaks?"

Selle sisemise mina olemust selgitades olen teatud määral sarnases olukorras, sest saamata temast teadlikuks und nähes, ei suuda te selle küpsust ja võimeid tõeliselt hinnata; samas aga kuuluvad need teile samamoodi kui täiskasvanud mehe oskused on lapse osaks. Muuhulgas õpite unenäoseisundis päev-päevalt oma füüsilist reaalsust üles ehitama, samuti kui pärast surma õpitakse oma järgmist füüsilist elu planeerima.

Unenägudes lahendate probleeme, päeval olete teadlikud (vaid) nende lahendamise viisidest. Unenägudes püstitate eesmärgid, samuti kui surmajärgselt seatakse sihid oma järgmiseks kehastuseks.

Ühtki psühholoogilist struktuuri ei ole kerge sõnutsi edastada. Isiksuse olemuse kirjeldamiseks, nagu seda üldiselt mõistetakse, kasutatakse igasuguseid termineid: id, alateadvus, ego, superego, eristamaks üksteisega läbipõimuvaid tegevusi, mis moodustavad füüsilise isiksuse. Undnägev mina on sama keerukas – teatav osa sellest tegeleb füüsilise reaalsuse, tegevuse ja plaanidega; teised osad loovuse ja saavutuste sügavamate tasanditega, mis tagavad füüsilise ellujäämise; mõned lävimisega isiksuse veelgi avaramate vähetuntud osadega; teised pideva kogemuse ja eksistentsiga sellest, mida võite nimetada hingeks või terviklikuks individuaalseks olemuseks, tõeliseks paljumõõtmeliseks minaks.

Vaim loob liha. Looja ei põlga oma loomingut. Vaim loob liha põhjusega – nii ka füüsilist eksistentsi, mistõttu öeldu ei tohiks tekitada vastumeelsust füüsilise elu ega teid ümbritsevate meeleliste rõõmude vastu. Sisemised rännakud peaksid teid aitama leida käesolevas elus suuremat tähendusrikkust, ilu ja sisu; kuid täielik nauding ja areng tähendab ka seda, et te uurite ja avastate oma sisemisi mõõtmelisi sama täieliku imetluse ja vaimustusega. Seega on teil õige arusaamise korral võimalik juba praegu tutvuda surmajärgsete maastike, keskkon-

dade ja kogemustega. Te leiate need olevat sama eredad kui praegu tuntavad. Sellised uurimisretked kummutavad täielikult kõik surmajärgse eksistentsi kohta esinevad ja teie arengut takistavad sünged eelarvamused.

Oma füüsilise reaalsusega enam-vähem rahuldudes olete nende sisemiste keskkondade uurimiseks paremas seisukorras.

Füüsilises elus kõikjal enda ümber kurja nähes pole te veel valmis. Depressioonis viibides pole öiseid seiklusi mõtet uurima hakata, sest teie enda psüühiline seisukord on juba ärkvel või magades ette häälestunud masendavaile kogemusile. Samuti ei maksa selliseid uuringuid ette võtta lootuses füüsilisi kogemusi sisemistega asendada.

Rangete ja paindumatute arusaamadega heast ja kurjast ei suuda te mõista, mida vajatakse teadlikuks tegutsemiseks selles teises mõttmes. Teisisõnu: te peaksite olema vaimselt, psühholoogiliselt ja hingeliselt võimalikult paindlikud, uutele ideedele avatud, loovad ja sõltumatud organisatsioonidest või dogmadest.

Te peaksite olema küllalt pädevad ja kaastundlikud, samas aga oma füüsilises keskkonnas piisavalt seltsivad ja hakkajad, et suudaksite käsitleda oma elu sellisena nagu see on. Te vajate kõiki oma tagavarasid. See peaks olema aktiivne uurimine ja pürgimine, mitte passiivne tagasitõmbumine ega argpükslik põgenemine. Raamatu lõpul antakse asjasthuvitatuile meetodeid, mis lubavad surmajärgseid kogemusi teadlikult uurida, säilitades teatud kontrolli nende kogemuste ja oma edasijõudmise üle.

Siinkohal tahaksin neid tingimusi pisut lähemalt kirjeldada. Praeguses füüsilises elus näete vaid seda, mida tahate näha. Kättesaadava reaalsuse hulgast hoomate vaid teatavat teavet, mille olete ise hoolikalt välja valinud vastavalt sellele, milline on teie enda arusaam reaalsuse olemusest. Algselt loote need andmed ise.

Uskudes, et kõik inimesed on pahad, ei õnnestu teil inimlikku headust kogeda – te jääte sellele täiesti suletuks. Teised omakorda näitavad ennast teile alati halvimast küljest. Teie ise hoolitsete telepaatiliselt selle eest, et nad teid ei salliks ning suunate oma vastumeelsustunde neile tagasi.

Teisisõnu – teie kogemus järgneb ootustele. Sama kehtib ka surmajärgsete kogemuste, unenäokogemuste ja kehast väljumise juhtumite kohta. Kurjuse mõttest haaratuna kohtate kõikjal kurjust. Kuradeid uskudes kohtategi neid. Eelmainitult on vabadus suurem, kui teadvus ei ole füüsiliselt suunatud. Mõtted ja tunded reaalsustatakse füüsilise ajavaheta. Uskudes end kohtavat deemonit, loote selle jaoks mõttevormi, mõistmata, et tegemist on teie enda loominguga...

Füüsilise eksistentsi halbadele külgedele koondudes ei ole te veel uurimisretkeiks valmis. Mainitud tingimusi võite kohata ka kellegi teise loodud mõttevormi, kuid deemoneid mitte uskudes tunnete sellise nähtuse olemuse alati ära ja teiega ei juhtu midagi.

Kui on tegu teie enda mõttevormiga, võite sellest tegelikult midagi õppida, küsides endalt, mida see mõttevorm esindab, millise probleemi olete sel viisil materialiseerinud. Midagi sellist võite ka pärast surma hallutsineerida, kasutades mõttevormi sümbolina ning asudes sellega vaimsesse võitlusse. Parema mõistmise puhul pole see muidugi vajalik. Te töötlete oma ideid, probleeme ja dilemmasid omaenda arusaamise tasandilt.

Niisiis: täna õhtuks lõpetame edastamise. Kui teil küsimusi pole, lõpetan seansi.

539. SEANSS
1. JUULI 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21¹⁸

Niisiis: jätkame edastamist.

Surmajärgsed keskkonnad eksisteerivad kõikjal teie ümber, praegusel hetkel.

Teie praegune olukord ja kõik selle füüsilised nähtused nagu suunduksid teist endast väljapoole, sundides teid vaatlema kinopildina ainult ekraanil jooksvaid kujundeid. Need tunduvad nii tõelised, et leiate end neile pidevalt reageerimas.

Tegelikult on need ette nähtud teiste, täiesti paikapidavate reaalsuste maskeerimiseks. Neist teistest reaalsustest saategi jõudu ja teadmisi materiaalsete projekteeritud kujunditega opereerimiseks. Te võite nõ "projektori välja lülitada", näilise liikumise lõpetada ning oma tähelepanu neile teistele reaalsustele pöörata.

Esiteks tuleb teil endale aru anda nende reaalsuste tegelikust eksisteerimisest. Väikese eelharjutusena neile meetoditele, mida ma teile hiljem tutvustan, oleks hea endalt aeg-ajalt küsida: "Millest ma tegelikult praegu teadlik olen?" Tehke seda avatud ja suletud silmadega.

Lahtiste silmadega harjutades ärge võtke endastmõistetavalt ainult otseselt tajutavate objektide eksisteerimist. Vaadeldge tühjana tunduvat ruumi ja kuulatage vaikust. Tühja ruumi igas ruutsentimeetris on varjul molekulaarsed struktuurid, kuid te olete ennast koolitanud neid mitte märkama; kuuldub teisigi häält, kuid te olete ennast harjutanud neid mitte kuulma. Te kasutate oma sisemisi meeli uneseisundis ja eirate neid ärkvelolekus ...

Sisemised meeled on võimelised tajuma mittefüüsilist teavet. Neid ei vii segadusse kujundid, mida te kolmemõõtmelisse reaalsusse projitseerite – nad on suutelised tajuma füüsilisi objekte. Teie füüsilised meeled on nende sisemiste tajuviiside pikendused ja pärast surma tuleb teil nende peale lootma jääda. Neid kasutatakse ka kehast väljumise kogemustes. Nad on tavapärase ärkveloleku teadvuse all pidevas tegevuses nii, et isegi praegu on teil võimalik surmajärgse tajumisega tutvuda.

Teisisõnu – keskkonnad, tingimused ja tajumehhanismid ei ole teile võõrad. Teid ei visata lihtsalt järsku tundmatusse; see tundmatu on juba praegu teie osaks. See oli teie osa juba enne praegust füüsilist sündi ja jääb selleks ka pärast füüsilist surma. Teie füüsilise ajaloo jooksul on need tingimused olnud teadvuses summutatud. Inimkonnal on olnud reaalsuse kohta erinevaid vaateid, kuid tundub, et viimase sajandi jooksul on ta neist teadlikult eemaldunud. Selle põhjuseid püüame järgnevalt käsitleda.

Seega olete juba praegu täiesti "surnud" ...

Oma igapäevaste toimetuste ja ettevõtmistega olete oma normaalse ärkvelolekuaja teadvuse all pidevalt koondatud ka teistele reaalsustele, reageerides stiimulitele, millest teie füüsilise teadvusliku mina ei ole teadlik, tajudes tingimusi sisemiste meelte abil ja kogedes sündmusi, mida füüsiline aju isegi ei registreeri. Kogu see viimane osa tuleb alla kriipsutada.

Pärast surma teadlikustute praegu eiratavaist mõõtmetest. Praegu valitseb füüsiline eksistents, siis enam mitte. See ei kao – teie mälestused säilivad. Te lihtsalt astute ühest teatavast viitesüsteemist välja. Teatavalt tingimusil võimaldub teil isegi näiliselt teile antud aastaid teisiti kasutada.

Nagu öeldud, ei koosne aeg reast üksteisele järgnevaist hetkeist, kuigi te seda praegu sellisena tajute. Sündmused ei ole teiega juhtuvad asjad. Nad on materialiseeritud kogemused, mille te ise kujundate oma ootustele ja uskumustele vastavalt. Teie sisimad osad saavad sellest juba praegu aru. Surmajärgselt ei kontsentreeru te enam ajale ja sündmustele alluvale füüsilisele kujule. Te võite kasutada samu elemente, nagu kunstnik värve ...

Näiteks kestab teie elu seitsekümmend seitse aastat. Pärast surma võite teatavalt tingimusi ja vabal tahtel nende seitsmekümne seitsme aasta sündmusi uuesti kogeda – aga mitte

tingimata samas järjekorras. Te võite sündmusi muuta ja manipuleerida selles tegevusmõõtes, mis esindas teie seitsekümmend seitset aastat.

Kui olete omal ajal midagi valesti otsustanud, saate nüüd need vead parandada. Teisisõnu: te võite küll täiendada, kuid täielikult osaleva teadvusena te sellesse viitesüsteemi enam siseneda ei saa, järgides selle perioodi ajaloolisi suundumusi ning ühinedes massiliselt hallutsineeritud eksistentsiga, mis sündis teie enda mina ja teie "kaasaegsete" rakenduslikust teadvusest.

Mõned isiksused valivad selle võimaluse taaskehastumise asemel, või pigem kasutavad seda uurimistöona enne järgmist taassündi. Südames on need inimesed tihti naasta ja luua soovivad täiuslikkuse taotlejad. Nad lihtsalt peavad oma vead ära parandama, kasutades äsjamöödunud elu lõuendina ja püüdes sinna maalida parema pildi kui enne. See vaimne ja psüühiline harjutus nõuab suurt kontsentratsioonivõimet ning pole suuremal määral hallutsinatsioon kui mistahes muu eksistents.

Parema arusaamise huvides võite soovida teatud eluepisood uuesti kogeda. Teie elukogemus kuulub teile endale. Tavalises elus kujutlete sageli, kuidas käituksite teatud olukordades teisiti, või elate vaimus läbi mõnda sündmust, et sellest paremini aru saada. Teie elu on teie oma kogemus või vaatenurk, mida surres füüsilisest ajakontekstist välja rebides võite kogeda erinevalt. Sündmused ja objektid ei ole absoluutsed, vaid plastilised. Sündmusi võib muuta nii enne kui pärast nende toimumist. Nad ei ole kunagi stabiilsed või jäävad, kuigi kolmemõõtmelise reaalsuse kontekstis võivad nad sellisena tunduda.

Kõik see, millest te oma kolmemõõtmelises reaalsuses teadlikud olete, on ainult kõrgema reaalsuse projektsioon sellesse mõõtmesse. Teadvusega haaratavad sündmused on ainult fragmendid neist tegevusist, mis teie tavalise ärkvelolekuaja teadvusesse sekkuvad või ilmuvad. Nende sündmuste ülejäänud osad on teile täiesti selged nii uneseisundis kui päeva jooksul ärkvelolekuaja teadvuse alahoovusena.

Soovides teada, milline on surm, teadlikustuge omaenda teadvusest siis, kui ta on füüsilisest tegevusest lahutatud. Te avastate, et see on väga aktiivne. Harjutades avastate, et teie tavaline ärkvelolekuaja teadvus on üsnagi piiratud ja kunagi surma olukorraks peetu tundub nüüd hoopis elulisemana. Edastamise lõpp.

540. SEANSS
6. JUULI 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21²⁹

("Tere õhtust, Seth.")

Niisiis: jätkame edastamist. Teised äsjakirjeldatud eksistentsid ja reaalsused eksisteerivad koos teie omaga, kuid ärkvelolekus ei ole te neist teadlikud. Tihtipeale suudate unenäos selliseid olukordi tabada, kuid te riietate nad omaenda unenäoatribuutikasse, mistõttu ärgates ei teki sellest selget mälu pilti.

Samuti eksisteerite keset elu koos nn kummituste ja viirastustega, tundudes ise teistele kummitustena, eriti siis, kui lähete unes endast teistele tugevaid mõttevorme, või siis, kui seda teadvustamata kehast lahkute.

Viirastusi ja kummitusi on mitmesuguseid, nagu inimesigi. Nad on oma olukorra suhtes sama erksad või tuimad kui teie enda omas. Sellegipoolest ei ole nad isiksusena ega vormina täielikult füüsilisele reaalsusele koondatud – see on nende põhiline erijoon. Mõned viirastused on isiksuse säilinud osa kestva ängi tõttu väljasaadetavad mõttevormid. Nad esindavad teie igapäevases elus esinevat sundkäitumist.

Sama mehhanism, mis sunnib vaimsete häiretega naist mingit tegevust lõputult kordama, näiteks käsi pesema, sunnib teatud liiki viirastust taas samasse kohta naasma. Sel juhul iseloomustab käitumist mingi tegevuse taaskordamine.

Sellised isiksused ei ole erinevail põhjusil õppinud oma kogemust sarnastama. Mainitud viirastusi iseloomustavad samad jooned mis vaimuhäiretega isiksustki – mõnede eranditega. Kogu teadvus ei ole kohal. Isiksusele tundub, et ta näeb korduvaid unenägusid, mille käigus ta füüsilisse keskkonda naaseb. Isiksusel endal pole häda midagi, kuid tema teatud osad lahendavad sellisel moel lahendamata jäänud sõlmküsimusi ja maandavad energiat.

Viirastused iseenesest on kahjutud, vaid teie tõlgendus nende tegevuse kohta võib raskusi kaasa tuua. Praeguseis elutingimusi ilmute isegi vahel kummitustena teistele reaalsustasandele, kus teie "pseudoilmumine" põhjustab nii mõnegi väärtõlgenduse ja paneb teie teadmata aluse paljudele müütidele.

Ma räägin seda kõike üldises mõttes. Esineb erandeid, kus mälu säilib, kuid reeglina ei ole kummitused ja viirastused oma mõjust teistele rohkem teadlikud kui teie ise, kui ilmute teadvustamatult kummitusena mõnes teile täiesti võõras maailmas.

Mõte, tundmus ja soov (koos) loovad vormi; sellel on energia, (ja) ta koosneb energiast. Ta näitab ennast võimalikult erineval moel. Teie tunnistate ainult füüsilisi materilisatsioone, kuid eelmainitult lähete teadmatult pseudokujutusi, mille lähtepunktiks ja teemaks olete teie ise. See ei ole seotud astraalprojektsiooni ega astraalrännuga, mis on hoopis keerulisemad lood.

Te ilmute astralkujuna teie omaga võrreldes suhteliselt rohkem arenenud reaalsusis. Teid võib tavaliselt ära tunda teie segaduses oleku järgi. Te ei tea, kuidas olukorda juhtida. (*Humoorikalt.*) Te ei tunne kombeid. Hoolimata sellest, kas teil on füüsiline vorm või mitte, kujustuvad teie tundmused ja tunded. Neil on oma reaalsus. Kui mõtlete intensiivselt mingile esemele, siis ilmub see kusagil ...

Kui te mõtlete pingsalt mingile kohale, siis lähete sinna endast pseudokuju, vaatamata sellele, kas seda märgatakse, kas olete ise sellest teadlik või selles kohas end teadvustate. See kehtib (nii) nende kohta, kes viibivad veel teie füüsilises süsteemis kui ka nende kohta, kes on sealt lahkunud.

Kõiki neid vorme kutsutakse sekundaarseiks konstruktsioonideks, kuna tavaliselt ei osale selles isiksuse kogu teadvus. Need on automaatsed projektsioonid.

Esmaseis konstruktsioones võtab teadlik ja ergas teadvus endale kuju – aga mitte "oma" kuju – ja lähete selle tavaliselt mõnele teisele reaalsustasandile. See on üsna keerukas ettevõtmine, mida lävimiseks kasutatakse haruharva.

On lihtsamaidki meetodeid. Olen mõneti selgitanud, kuidas kättesaadava energia väljast konstrueeritakse vorm. Te tajute ainult omaenda konstruktsioone. Kui mõni "kummitus" tahab teiega ühendust võtta, võib ta seda teha telepaatia abil; teiegi võite soovi korral vastava kujundi luua. Samuti võib teiega telepaatilises ühenduses olev isik lähendada teile samal ajal mõttevormi. Praegugi on teie toad täidetud teile tajumatuist mõttevormidest. Teisalt olete praegu samavõrra kummituslik nähtus kui surmajärgselt. Te lihtsalt ei ole sellest faktist teadlikud.

Te jätate teatud temperatuurikõikumised ja õhuliikumised tähelepanuta, pidades neid oma fantaasia viljaks – tegelikult aga näitavad need selliste mõttevormide kohalolekut. Te tõrjute eemale neid vorme mõnikord saatvad telepaatilised sõnumid ja pöörduate kõrvale igast vihjest teiste reaalsuste sama kindlale eksistentsile kui teie oma; ka sellele, et oma praeguse eksistentsi keskel ümbritsevad teid selle kohta käega puudutatavad, kuid sellegipoolest kehtivad tõendid. Sõnad "elu" ja "surm" piiravad teie arusaamist ja püstivad uusi tõkkeid.

Mõned surnud sõbrad ja sugulased tõepoolest külastavad teid, projitseerudes oma reaalsusest teie omasse, kuid teie neid kujusid tavaliselt ei taju. Nad ei ole teist rohkem kummituslikud või "surnud" kui teie ennast nende reaalsusse projitseerite – nagu te seda ka uneseisundis teete.

Nemad on tavaliselt võimelised teid neil juhtudel tajuma, ent teie kipute selliste isiksuste arengutasandite erinevusi unustama. Mõned neist on füüsilise süsteemiga teistest tugevamini seotud. Teie külastamine ei olene mitte teatud isiku – teie mõistes – surnudoleku ajast, vaid inimsuhte intensiivsusest.

Eelmainitult võite uneseisundis abistada äsjasurnud isikuil – ka täiesti võõrail – surmajärgsete olukordadega aklimatiseeruda, isegi kui see teadmine teile hommikul enam kättesaadav ei ole. Samuti võivad võõradki teiega une ajal ühendust võtta ja teid isegi läbi teatud eluperioodide juhatada.

Ei ole sugugi lihtne selgitada teile tuntud elutingimusi; hoopis raskem on selliste keerukate asjade selgitamine, millest te teadlikud ei ole.

Põhiline selles peatükis on järgmine: te olete surmajärgselt kohatavate tingimustega juba praegu tuttavad ja neid on võimalik mõneti endale teadlikult teadvustada.

(Paus, naeratades, kell 22.29.) Peatüki lõpp.

Valikuvõimalused pärast surma ja ülemineku mehhaanika

Surmajärgselt avaneb teile piiramatul hulgal reaalseid kogemisvõimalusi, kuigi mõned neist on teie arengutasemest sõltuvalt vähem tõenäolised. Üldistatult eristame siin kolme põhilist ala, kuid esineb ka erandeid ja mittetüüpilisi juhtumeid.

Te otsustate uuesti kehastuda. Selle asemel võite koonduda hoopis oma möödunud elule ja kasutada seda uute kogemuste alusena, luues uusi variante varem tundunud sündmusist ja tehes soovi korral parandusi. Võibolla otsustate astuda hoopis erinevasse, taaskehastumise eksistentsist lahknevasse tõenäosuse süsteemi. Sellisel juhul hülgate kõik mõtted aja jätkuvusest...

Osa isiksusi eelistab organiseerida oma elu mineviku, oleviku ja tuleviku näiliselt loogilise struktuuri ümber; nemad valivad tavaliselt taaskehastumise. Teised eelistavad juba loomuldasa kogeda sündmusi ebatavaliselt intuiitiivsel moel, kus süsteemipärasuse tagab ühendav kulg. Nemad valivad oma järgmiseks tähtsaimaks ettevõtmiseks võimalikkuste süsteemi.

Mõned leiavad, et füüsiline süsteem neile lihtsalt ei meeldi; niisiis lahkuvad nad sellest. Seda aga ei saa teha enne, kui kord juba valitud taaskehastumiste tsükkel on lõpule viidud – seega eksisteerib viimane valikuvõimalus nende jaoks, kes on oma võimed taaskehastumiste kaudu nii kaugele arendanud, kui see süsteem võimaldab.

Osa taaskehastumise lõpetanud isiksusi võivad soovi korral uuesti tsüklisse astuda õpetaja rollis; sel juhul tunnetatakse alati kõrgema identsuse kohalolekut. Eksisteerib ka vahepealne suhtelise kahevaheloleku tasand, nn puhkusala, kust toimub ka enamik kontakteerumisi sugulaste vahel. Seda tasandit külastatakse uneseisundist projitseerudes.

Enne otsustamist toimub siiski eneseanalüüsi periood, kus kogu teie "ajalugu" saab teile kättesaadavaks. Te mõistate tervikolemuse loomust ja selle teised, enam "edasijõudnud" osad annavad teile nõu.

Näiteks saate teadlikuks oma teistest taaskehastunud minadest. Olete tundmuslikes sidemeis teiste isiksustega, keda te möödunud eludes tundsite, kusjuures mõned sellised suhted muutuvad teile tähtsamaks äsjamöödunud elu sidemeist. See on kohtumispaigaks isikuile teie oma süsteemist.

Segaduses viibijad saavad vajalikku juhendust. Neile, kes ei mõista, et nad on surnud, selgitatakse nende tegelikku seisundit ning võimaldatakse energiat taastada ja vaimu värskendada. See on õppimise ja sügavama mõistmise aeg. Just sel tasandil näevad mõned häiritud isikud neid unenägusid, milles nad füüsilisse eksistentsi naasevad.

See on nagu süsteemidevaheline turuplats. Areng ja tingimused on tähtsamad sellest, kui kaua teatud isik sellel tasandil viibib. See on väga tähtis vaheaste. Te olete oma unenägudes seal juba viibinud.

Niisiis: lõpetan edastamise. Ma tahtsin ühe peatüki lõpetada ja järgmist alustada. Kui teil küsimusi ei ole, siis lõpetan seansi.

("Vist mitte.")

Südamlikud soovid teile mõlemale ja kena õhtut.

("Head õhtut, Seth, ja suur tänu sulle." Kell 23.05.)

541. SEANSS
13. JUULI 1970
ESMASPÄEVAL KELL 20³⁰

("Tere õhtust, Seth.")

Jätkame edastamist. Taaskehastumine on palju enam kui otsus läbida veel üks füüsiline eksistents. Seepärast tuleb varemmainitud vaheperioodi jooksul kaaluda mitmeid asjaolusid.

Tavaliselt mõeldakse taaskehastumise all lineaarset progressiooni, mille käigus hing iga eluga täiustub. See on aga äärmine lihtsus. Sellel teemal on lõputuid, isikupäraseid teiseid. Taaskehastumise protsessi kasutatakse mitmeti ja puhkusperioodi jooksul tuleb isiksusel otsustada, mil viisil oleks taaskehastumisest enim kasu.

Näiteks eelistatakse ühes elus koonduda teatud kindlale omadusele või iseloomujoonele ja töötada selle kallal kõiki teisi välistades, eksistentsi aluspõhjaks ühte peateemat võttes. Füüsilisest vaatenurgast võib selline inimene tunduda äärmiselt ühekülgsest arenenud isiksusena.

Ühes elus võib tema intellekt olla eriti kõrge ja neid meelemadusi võidakse arendada võimalikult kaugemale. Siis kaalub kogu isiksus neid võimeid hoolikalt, vaeb intellekti kasulikke ja kahjulikke külgi. Sama isiksus võib mõne teise elu kogemuste kaudu koonduda hoopis tunnete arengule ja intellektuaalseile võimeile meelega vähem tähelepanu pöörata.

Taas võib see isik jätta endast füüsilises keskkonnas ühekülgsest arenenud inimese mulje. Samamoodi võidakse koonduda mingile teatud loovale omadusele. Vaadeldes elusid kui üks-teisele lineaarselt järgnevat progressiooni, jääks palju vastamata küsimusi. Areng toimub sellegipoolest, kuid igaüks valib arengu kulgemise oma soovi kohaselt.

Loobudes ühe elu jooksul näiteks intellektuaalse kasvu võimalusest, õpib isiksus väärtustama just selliseid omadusi, mis tal endal puuduvad. Kui ta varem intellekti vajalikkust ei mõistnud, siis tekib tal nüüd selle järele vajadus. Seega otsustavad isiksused ise, mil viisil nad järgnevas taaskehastumises arenema hakkavad.

Mõned valivad aeglase ja tasakaalustatud arengu. Nad hoiavad kõik isiksuse küljed üheaegselt tegevuses ning kohtuvad pidevalt oma endistes eludes tuntud isikutega. Oma probleemidega töötlevad nad tasapisi, mitte plahvatuslikult, hoides kindlat rütmi nagu tantsijad.

Sel puhkuse ja valiku ajal nõustatakse neid igal vajalikul viisil. Mõned isikud tõesti otsustavad mitmeil põhjusil taaskehastuda enne neile soovitatud aega. Lühikeses perspektiivis on sellisel käitumisel tavaliselt üsna kurvad tagajärjed, kuna vajalikud plaanid jäävad seadmata, kuid edaspidi kujuneb sellest "veast" põhjalik õppetund. Mingit ajaplaani küll ei eksisteeri, kuid on üsna haruldane, kui isik peaks järjekordset taaskehastumist ootama üle kolme sajandi – see muudaks kohaldumise väga raskeks, samuti oleksid tundmuslikud sidemed Maaga nõrgenenud...

Järgmise elu suhted tuleb aegsasti paigaldada ja selleks on vajalikud telepaatilised sidemed kõigi asjaosalistega. Seega on see rohkete projitseerumiste aeg. Leidub ka üksiklasi, kes taaskehastuvad maailma ajalooetappidest hoolimata. Teised eelistavad naasta üheaegselt oma kaasaegsetega mõnest ajalooetapist ning seetõttu eksisteerivad taaskehastumistsüklitega seotud teatavad grupilised mudelid.

(Minu poole pöördudes, kell 21.02.) Näiteks sina ei tegutsenud selles mõistes tsükliliselt. Loomulikult on ka isiklike tsükleid, kus võidakse perekonniti taaskehastuda, kusjuures perekonnaliikmed võtavad iga kord endale erineva rolli. Sinagi oled mitmes sellises tsüklis osalenud.

Taaskehastumiseeksistentsides on võimalus küsimustesse süveneda mitmel erineval sügavusastmel. Mõned on otsustanud "lõpuni minna". Need isiksused on füüsilisele eksistentsile spetsialiseerunud ja nende teadmised sellest süsteemist on kõikehõlmavad. Nende puhul võib märgata liikumist läbi kõikvõimalike rassitüüpide – nõue, mida enamikule teist ei esitata.

Võib täheldada ka ülimalt keskendatust ajaloo perioodidele. Paljud neist inimesist elavad suheliselt lühikest aega, kuid seda intensiivsemalt, läbides teistest rohkem elusid. Teisisõnu: nad naasevad ellu võimalikult paljude ajaloo perioodide jooksul, aidates vormida maailma selliseks, nagu te seda tunnete.

(21.05. Jane'i tempo oli enamjaolt kiire ja hääli vaikne. Kui ta oli transist väljumas, kuulsime, kuidas ajalehepoiss trepist üles tuli. Maksin talle ära.)

Lühikest aega pärast seansside algamist oli Seth meile kõnelnud, et me kõik kolmekesi elasime samaaegselt Taanis, kusagil 1600-ndate aastate paiku. Sellest ajast saadik oli mulle tundunud, et mu huvi sama perioodi Lääne-Euroopa kunsti vastu, kaasa arvatud sellised nimed nagu Rembrandt, Vermeer, Vall Dyke ja Rubens, ei ole juhuslik. Nüüd ütlesin Jane'ile, et olen huvitatud, kas minu kunstnikukarjäär on mu Taani-eluga kuidagi seotud. Mind huvitas ka minu tookordse elu pikkus.)

(Jätkasime kell 21.20 aeglasemas tempos.)

Niisiis: edastan. Teie kõik olite mingis mõttes teekäijad juba enne oma esimese taaskehastumistsükli alustamist. Lihtsustatult ütleme, et füüsilisse reaalsussüsteemi sisenedes ei pruugi teie tagapõhi olla samasugune. Eelmainitult on teie maapealne eksistents õppeperiood, kuid püüdke siiski võimalikult unustada oma tavapärased arusaamad edasiarenemisest.

Sellised mõisted nagu hea, parem ja parim võivad teid eksiteele juhtida. Te õpite olema nii täielikult kui võimalik. Taaskehastumise käigus end looma õppides koondate oma põhilised võimed füüsilisele elule; oma inimlike omadusi ja iseloomujooni arendades avate uusi tegevusmõtteid. Loomulikult ei tähenda see headuse puudumist või teie "arenematust" – teie arusaamad heast ja arengust on lihtsalt väga moonutatud...

Teatud aladel leidub isikuid, kelle taaskehastumiste käigus pidevalt ilmnevad erilised anded ja võimed võivad esineda erinevais kombinatsioonides, jäädes tavaliselt isiksuse tugevaimaks individuaalsuse ja ainulaadsuse jooneks. Kuigi enamus inimesist valib taaskehastumistsükli vältel erinevaid ameteid, tegevusalasid ja huvisid, on mõnede puhul jälgitav väga silmatorkav järjepidevuse joon. See võib küll vahel katkeda, kuid ei kao. Näiteks võib esineda isiksusi, kes on peaaegu eranditult alati õpetajad või preestrid ...

Minu raamatus on veel taaskehastumist puudutavat materjali, kuid siinkohal tahaks rõhutada, et eludevahelise valiku ajal on palju enam kaalu kui uue taassünni üle otsustamisel. Ajuti vabastatakse mõni isiksus üldkehtivaist reegleid ja ta võib taaskehastumisest (*humoorikalt*) puhata, põigata mõnda teise reaalsustasandisse ja seejärel naasta. Sellised juhtumid on siiski tavatud, kuid nende üle otsustatakse samuti eludevahelise valiku ajal. Süsteemist lahkujail, kelle taaskehastumistsüklid on lõppenud, tuleb vastu võtta rohkem otsuseid.

Võimalikkuse välja sisenemist võib võrrelda taaskehastumistsükli astumisega. Siin esineb kindel koondatus teadlikkusele ja eksistentsile täiesti võõrale reaalsusele. Sellise valiku korral ammutatakse jõudu ning hakatakse rakendama paljumõõtmelise isiksuse senikasutamata varjatud võimeid.

Omandatav psühholoogiline kogemus erineb tunduvalt teile senituntust, kuid sellegi poolest esineb teie psüühikas sellekohaseid viiteid. Siin tuleb isiksusel grupiviisilisi sündmusi hoopis teisiti tunda õppida, lootmata teile tuttavale ajastruktuurile.

Selles reaalsuses toimub intellektuaalsete ja intuiivsete võimete vahetu koostöö. Taaskehastumiseksistentsi kasuks otsustav mina on sama, kes valib kogemusi võimalikkuste süsteemi sees. Kuid isiksuse struktuur süsteemisiselt on hoopis erinev. Teile tuttavad isiksuse struktuurid on vaid üks teile kättesaadavaist teadlikkuse vormidest.

Seega on võimalikkuste ja taaskehastumiste süsteemid ühevõrra keerukad. Olen teile kõnelnud, et kõik tegevus on üheaegne – seepärast eksisteeritegi tegelikult mõlemas süsteemis samaaegselt. Selgitamaks, et sellega on seotud otsuste tegemine ja eraldamiseks sündmusi, tuleb eelöeldut mõneti lihtsustada. Ütleme nii: kogu tervikisiksuse üks osa on koondunud

taaskehastumistsüklitele ja korraldab sealtoimuvat. Teine osa koondub võimalikkustele ja juhib sealseid sündmusi.

(Muidugi on olemas ka selline võimalikkuse süsteem, kus taaskehastumistsükleid ei esine, samuti kui selline taaskehastumistsükkel, kus pole muid võimalusi.) Isiksuse avatus ja paindlikkus mängib siin tähtsat rolli. Võib-olla avaneb kusagil üks teise eksistentsi, kuid isiksus lihtsalt keeldub seda nägemast...

Teisalt on kogu võimalik eksistents avatud ja teadvus võib raiuda ukse ka sinna, kus seda varem pole olnud. Mainitud valiku ajal on isiku käsutuses teejuhid ja õpetajad, kes juhivad tähelepanu alternatiivsele lahendusile ja selgitavad olemasolu põhimõtteid. Kuna kõik isiksused ei ole samal arengutasandil, siis esineb ka kõrgemal ja "madalamal" tasandil olevaid õpetajaid.

Kuid see ei ole segaduste vaid suure valgustatuse ja uskumatute väljakutsete aeg. Raamatut lisandub hiljem materjali Jumala kontseptsiooni kohta, mis aitab teil mõista mõningaid käesolevas peatükis puudutamata jäänud asju.

Samuti tuleb juhendada neid, kes eelistavad äsjamöödunud elusündmusi uuesti ümber kombineerida või uutviisi järgi proovida. Selliseil isikuil on tihti tõsiseid probleeme eelmainitud jäiga ja täiuslikkust nõudva suhtumisega.

Maa peal veedetud aastaid kogetakse uuesti, kuigi mitte samas järjekorras. Sündmusi võib kasutada mistahes isiku poolt eelistatud moel. Neid võidakse muuta ja võrdluseks tagasi mängida sellisena nagu need tegelikult juhtusid – nii nagu näitleja vaatab üha uuesti vana filmi, kus ta mängis, et oma mängust õppust võtta.

Teised näitlejad on sellisel juhul mõttevormid, kui nad just ei otsusta mängus osaleda ...

Niisiis: loomulikult käsitleb isiksus selliseis tingimuses sündmusi teadlikult ja uurib mitmesuguseid tagajärgi. Selleks vajatakse küllalt tugevat koondumist.

Talle selgitatakse koos temaga selles kogemuses osalejate olemust. Näiteks saab ta aru, et nad on tema enda mõttevormid, kuid sellegipoolest on mõttevormidelgi oma reaalsus ja teadvus. Nad ei ole lihtsalt papist nukud, mida isiksus omatahtsi liigutab. Seega tuleb nendega arvestada ning isiksus on nende eest teatud määral vastutav.

Nende teadvus kasvab ja nad jätkavad oma arenguteed teisel tasandeil. Mõneti oleme kõik mõttevormid. Seda selgitan hiljem pikemalt koos jumala kontseptsiooni käsitleva materjaliga. Sellega ei taha ma väita, nagu puuduks meil omaenda individuaalsus, eesmärk või initsiatiiv tegutsemiseks – ärge unustage, et teie elate seestpoolt väljapoole. Siis omandab eelmine väide teie jaoks selgema tähenduse.

Sellel valimise ajal arutletakse kõiki neid asju ja tehakse vajalikke ettevalmistusi, kuid ka planeerimine ise on kogemuse ja arengu osaks. Seega on vaheetapp täpselt sama tähtis kui valitav periood. Teisisõnu – te õpite ise oma eksistentse ette kavandama. Samuti saate nende puhkuste ajal endale sõpru ja tuttavaid, keda te hiljem taas kohtate – võimalik, et ainult vaheeksistentside ajal.

Nendega võite arutada oma kogemusi taaskehastumistsüklite käigus. Nad on teile nagu vanad sõbrad. Ka õpetajad ise osalevad tsüklis. Enamarenenud neist on juba taaskehastumise ja võimalikkuste tsüklitega kokku puutunud ja otsustavad ise oma kogemuste "tulevase" iseloomu üle. Kuid nende valikud ei ole teie omad. Kuna ma kavatsen hiljem pikemalt peatuda nende jaoks avatud eksistentsiväljadel, ei puuduta me siinkohal seda küsimust.

Palun üks hetk. Lõpetan edastamise. (*Kell 22.27 paus.*)

(*Ma haigutasin. Lõbustatult:*) Oled sa veel ärkvel ja erk?

(*"Jah."*)

Siis palun veel üks hetk ... Mul on sinu kohta kaks eraldi perioodi. Üks neist on väga lühike, 1611.-1635. aastani. See oli Taanis. Siis 1638.-1674. Ühe kohta neist käis see teave, millest olen juba varem kõnelnud (mitu aastat tagasi). Mina olin siis vürtsikaupmees ja palju

reisinud. Ma kauplesin ka värvipigmentidega – või millegagi, mida hiljem hakati värvipigmentidena kasutama. Palun natuke aega. (*Paus.*)

Oli kolmemeheline grupp, kõik kunstnikud. Püüan saada kätte kõik mis võimalik. Häädamisega on kehvad lood. Ma otsin nime, mis kõlab nagu M. A. ja siis Dalmeer (*kirjutasin nime üles nii, nagu mina seda kuulsin*). Ma ei ole kindel, võibolla oli see hoopis Madalmeer. (*Žestikuleerides.*) Siin on mingi seos muusika ja Peer Gynti süidiga. Saad aru?

(*"Jah."*)

Metsad ja puusüsi. Söetuled. Mulle tundub, et sa töötad kusagil hüti põrandal ja lõpetad parasjagu puusöe valmistamist. (*Pikk paus.*)

Siin on seos Van Elveriga, kuigi ma ei ole kindel, millises ulatuses.

(*Ma maalisin kunagi portree Van Elverist, [Taani või Norra] neljateistkümnenda sajandi kunstnikust, kellelt Seth saab maalimistehnika alast teavet.**)

* Selle maali reproduktsioon on avaldatud "Sethi materjalis". Pildi allkirjas ei ole küll Van Elveri nime mainitud, kuid maal ise on kergesti äratuntav.

Asjasse on segatud ka nimi Wedoor (*jälle kuulumise järgi kirjutatud*) ja Germaani firma, kes tegeles siis kunstitarvetega ning oli kuulus kanga ja riiete värvimise alal.

Selle materjali kokkupanemine on raske, mitte aga hankimine.

Van Elver noorem. (Linnades) soositi maalt pärit kunstnikke, kuid paljud kunstnikud maalid rikaste talunike portreesid, nende maid ja talusid. Sellised pildid riputati majas loomulikult aukohale.

Isegi vaesemad talupojad tellisid endast portreesid, kuigi mitte nii andekailt kunstnikelt. Paljud neist said oma tasu toidu ja ulualuse näol, mistõttu püüdsid maalida võimalikult aeglaselt.

(*Jane naeratas, ikka veel Sethina, ja nõjatus ettepoole.*) Niisiis, sina olid ühel perioodil just sedasorti kehvapoolne kunstnik. Aga mitte kogu oma elu. Sa ei pidanud ainult toidu ja eluaseme eest töötama vaid olid edukam ja ostsid endale tüki maad, kuhu kavatsesid elama asuda.

Sul oli kaks sõpra, kes jätkasid rändamist ja maalimist ning kes sind aegajalt külastasid. Sa kadestasid neid mingil määral. Üks neist sai sel ajal võrdlemisi tuntuks. Tema nimi oli Van Dyck – aga mitte see kuulus maalija ... Sa armastasid oma maalappi, kuid teisalt süüdistasid seda, kuna arvasid, et seda ostmata jättes oleks sinustki võinud saada kuulus kunstnik ...

Sa mõtlesid, et sead ennast oma kenas talus sisse ja hakkad maalima, kuid selle asemel sai sinust ihar talumees. Siin esineb teatud seoseid sinu praeguste segaste tunnetega raha ja omanduse suhtes ...

Perekonnanimi oli vist – nii täpselt kui ma suudan öelda – Raminkin või Ra-man-ken (*mõlemad kuulumise järgi kirjutatud*). Tähed H, E, I, M. Need moodustasid kas eesnime või olid perekonnanime lõpus. (*Rõhutatult.*) Sa maalisid ka tookord minust portree.

(*"Huvitav." Sethina viipas Jane Sethi portree poole, mis minu selja taga seinal rippus. Kui Jane kiiktoolis istus, jäi pilt otse tema vastu.*)

Nüüd tuli see sul paremini välja.

(*"Vaata kui tore."*)

Palun üks hetk. See oli minu viimane täielik taaskehastumine, mille võtsin ette, kuna mulle meeldis meri, millel oli suur tähtsus ideede levitamisel ühelt maalt teisele. Minuga koos reisinud mehed aitasid sellele kaasa. Me levitasime ideid üle kogu maailma, nagu seda siis tunti.

Frank Withers oli minu fragmentisiksus. Tema jätkab taaskehastumisi ja läheb oma teed. Paljud meist jätaavad seljataha fragmentisiksusi – nagu lapsi. Saad aru?

("Jah." Frank Withers oli algupärane nimi, mis meile edastati, kui seansid 1963. aasta lõpus algasid.)

Nüüd soovin teile head õhtut.

("Sulle kah, Seth, ja suur tänu.")

Sa peaksid minust kindlasti mõnikord sõejoonistuse tegema.

("Nõus.")

Ma võiksin end isegi ilmutada ja sulle poseerida, kuigi lühiajaliselt.

("Hästi.")

(Muide, ka käesolevas elus tegelen ma palju sõejoonistusega ...)

546. SEANSS
19. AUGUST 1970
KOLMAPÄEVAL KELL 21²⁰

Tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Niisiis: jätkame edastamist.

Valikuaeg sõltub mainitud isiku olukorrast ja tingimustest pärast füüsilisest elust lahkumist. Osal läheb olukorra mõistmiseks teistest kauem aega.

Mõnedel tuleb aidata vabaneda tõkestavaist ideist ja sümboleist, nagu eelnevalt selgitati. Valikuaeg võib teie mõistes aset leida peaaegu vahetult, samuti võib järgneda pikem koolitusperiood. Põhitakistused valiku tegemisel on muidugi ebaõiged ideed, millest mainitud isik kinni hoiab.

Teatavail tingimusil võib ka usk taevasse või põrgusse osutada sama takistavaks. Mõned võivad näiteks eitada mõtet edasisest tööst, arengust ja väljakutseist, pidades selle asemel ainuvõimalikuks tavapära ja traditsioonilist taevast. Nad võivad mõnda aega tõepoolest sellises keskkonnas asuda, kuni oma kogemuste põhjal taipavad, et eksistents nõuab arengut ning selline taevast oleks steriilne, tüütu ja sõna otseses mõttes "surmlik".

Siis on nad valikuajaks valmis. Teised on kindlad, et nad oma üleastumiste tõttu põrgusse satuvad – sellise uskumuse jõul võivad nad mõnda aega tõesti selliseid tingimusi kohata. Kuid mõlemal juhul on õpetajad alati käepärast. Nad püüavad teid selliseist väärarvamusist läbi aidata ...

Hadese tingimustis tulevad inimesed mõnevõrra rutem mõistusele. Nende hirmud vallandavad neis vastustandva vabanemise. Teisisõnu avab nende häda neis kiiremini sisemise teadmuse ukсед. Seega ei kesta see seisund tavaliselt nii kaua kui taeva seisund.

Sellegipoolest lükkavad mõlemad seisundid valikut ja järgmist eksistentsi edasi. Siinkohal tahaksin taas rõhutada, et alati loob isik ise oma kogemuse – see on kogu teadvuse ja eksistentsi põhifakt. Pärast füüsilist surma ei ole mingeid kindlaid "kohti", olukordi ega tingimusi, kus teatud isik peaks oma kogemuse omandama.

Näiteks ei oota enesetapu sooritanuid mingi kindel "karistus" ega ole nad ka juba ette halvemasse olukorda määratud. Neid koheldakse kui isiksusi. Kuid iga füüsilises elus eiratud probleemi kohatakse järgmises. See ei käi mitte ainult enesetappude kohta ...

Enesetapja võib end surmata põhjusel, et ta loobub eksistentsist kui see ei vasta tema enda seatud spetsiifilisele tingimusele. Sel juhul tuleb tal õppida teisiti mõtlema. Paljud teised loobuvad teadlikult füüsilise süsteemi kogemusest ja sooritavad – ise kehaliselt elus olles – täiesti mõjusa enesetapu.

Enesetapuga seotud tingimused, sisemine reaalsus ja isiku mõistmise tase on samuti tähtsad. Mainin seda, kuna erinevais filosoofiais kinnitatakse, et enesetapjaid ootab mingi eriline saatuse, peaaegu kättemaks; nii see küll ei ole. Kui aga keegi end tapab lootuses seeläbi oma teadvust igaveseks kustutada, võib selline valearvamus tema edasijõudmist takistada, kuna seda võimendab süütunne.

Taas on käepärast õpetajaid, kes tõelist olukorda selgitavad. Kasutatakse mitmesuguseid raviviise. Näiteks võidakse isik tagasi juhtida tema otsusele eelnenud sündmuste juurde. Seejärel lastakse tal otsust muuta. Kasutatakse mälukaotuse efekti, et enesetapp ununeks. Sellest teatatakse talle hiljem, kui ta pädevana on selleks paremini ette valmistatud.

Mõistagi osutuvad sellised tingimused takistuseks valikuteel. Liigne hõivatus maistega annab samasuguse tulemuse. Sel juhul tahab isikus oma tajuvõimeid ilmtingimata füüsilisse eksistentsi suunata. See on psüühiline keeldumine surma iseloomu tunnistamast. Isik teab, et ta on teie mõistes surnud, kuid keeldub psüühilist eemaldumist lõpuni viimast...

Esineb ka juhtumeid, kus isik ise ei ole oma surmast teadlik. Tegemist on tajumise puudumisega, mitte tahtmatusega seda omaks võtta. Sel juhul on inimene samuti maiseist asjust hõivatud ja hulgub võibolla segaduses oma kodus või selle ümbruses ringi. Valikuaeg lükkub taas edasi.

Üleminekumehhaanika on seetõttu üsna varieeruv, nagu on erinev ka füüsilise elu mehhaanika. Paljud eelmainitud takistust ei tõeksta arengut mitte ainult pärast surma vaid ka teie oma füüsilise eksistentsi jooksul. Sellega tuleks kindlasti arvestada. Samuti võib arengut tõkestada enda liigne samastamine oma sootunnustega. Kui inimene näeb enda identsust peamiselt vaid mehena või vastupidi, naisena, siis võib ta eitada taaskehastumiste käigus esinevaid soomuutusi. Taoline seksuaalsusel põhinev samastumine takistab arengut ka füüsilises elus.

Niisiis: eelmainitult on sellised asjad tavaliselt takistuseks, kuigi leidub ka erandeid. Usku taevasse, mis ei ulatu kinnisideeni, võib kasutada praktilise aluspõhjuna, tegevuse alusena, mille raames omandab isik uued selgitused enamasti kergesti.

Isegi kohtumõistmise aeg on sageli kasulikuks raamistikuks; kuigi teie mõistes mingeid karistusi ei määrata, valmistab selline uskumus inimest ette teatud vaimse eneseanalüüsi ja hindamise perioodiks.

Neil, kes põhjalikult mõistavad reaalsust kui nende endi loomingut, on kõige vähem raskusi. Unenäoseisundit tundma ja seal tegutsema õppinuil on suuri eeliseid. Surmajärgselt deemonaisse uskuda on sama kahjulik kui elu ajalgi. Samuti ei ole kasu üksteisele tugevalt vastandatud mõistetega teoloogilisest süsteemist. Kui te näiteks usute, et head peab tingimata tasakaalustama kurjus, siis seote end sellise piirava ja tohutut piina sisaldava reaalsussüsteemi külge.

Sellises süsteemis langeb isegi headus kahtluse alla, kuna sellele oodatakse järgnevat samavõrdset kurjust. Jumal vastandatuna saatanale, inglid deemonidele – looma ja inglit eristav kuristik – kõik need moonutused on tõkestused. Oma praeguses reaalsussüsteemis tekitate suuri kontraste ja vastuolulisi tegureid. Neist oletusist lähtuvad teie reaalsuses kõik teised arvamused ...

Sellised pinnapealsed oletused on tekkinud teie intellektuaalsete omaduste väärkasutuse tagajärjel. Intellekt üksi ei suuda hoomata seda, mida intuitsioon kindlasti teab. Intellekt püstitas need üksteisele vastukäivad tegurid, esitamaks füüsilise eksistentsi kohta omast seisukohast lähtuvaid seletusi. Intellekt ütleb: "Kui on olemas headus, peab olema ka kurjus", sest ta soovib seletusi kenasti lahterdada. Kui on olemas üleval, siis on ka all – tasakaal peab valitsema. Kuid sisemine mina saab aru, et kurjus on laiemalt võttes lihtsalt teadmatus ning "ülal" ja "all" on kaks mõistet tähistamiseks ruumi, mis ise neist suundadest midagi ei tea ...

Sügav uskumus vastandlikesse jõududesse on väga kahjulik, takistades arusaamist tõsi-asjust – sisemisest ühtsusest ja ainulisusest, seoseist ja koostööst. Seega on kõige kahjulikum

asi mistahes eksistentsi käigus – mitte ainult surmajärgselt – kinnisideeks muutunud uskumus vastandlikest tegureist.

Leidub neidki, kes kogu füüsilise elu vältel ei ole kordagi tunnetanud sellist kooskõla ja ühtsust, kus kõik vastandlikud tegurid ühte sulavad. Sääraseil isikuil tuleb üleminekujärgselt palju tasandeid läbida ning hulgaliselt füüsilisi elusid seisab neil veel "ees".

Nii nagu te moodustate oma füüsilist eksistentsi individuaalselt ja kollektiivselt, ühinete ka pärast valikuaja lõppemist teistega, kes on otsustanud üldjoontes sarnase kogemuse kasuks. Siis algavad tugeva ühistöö ettevalmistused, mis erinevad vastavalt valitud eksistentsitüübile. Eksisteerivad teatavad üldkehtivad skeemid, mistõttu ühegi isiku reaalsus ei sarnane täiesti teie omale; sellegipoolest on üleüldisi grupeeringuid ...

Usk heasse ilma usuta kurja võib teile tunduda ebarealistlikuna, ent see uskumus oleks teile parim kindlustus nii füüsilises kui hilisemas elus.

See võib küll teie füüsilisi meeli ja mõistust ärritada, kuid usk heasse ilma usuta kurjasse on tegelikult täiesti realistlik, säilitades füüsilises elus teie keha tervena, hoides teie psüühika vabana hirmudest ja vaimseist raskusist, andes teile kerguse ja spontaansuse tunde, võimaldades teil täiuslikumalt areneda. Surmajärgselt vabastab selline uskumus teid usust deemonisest, põrgusest ja saabuvasse karistusse. Te olete paremini ettevalmistatud mõistmaks reaalsuse tegelikku iseloomu. Teie mõistusele on selline kontseptsioon solvav ning teie meeled kõnelevad sellele vastu, kuid te peaksite oma meelte ekslikkusest juba teadlikud olema. Teie meeled hoomavad reaalsust, mis on teie uskumuste tagajärg.

Uskudes kurjusesse te tajute seda. Teie maailm ei ole veel katsetanud teid kõiki vabastava eksperimendiga. Ristiusk oli ainult selle põhitõde moonutus – st teile tuttav organiseeritud ristiusk. Ma ei kõnele siin algupäraseist õpetusist – neile ei antud piisavalt võimalusi. Arutame seda raamatu mõnes hilisemas peatükis.

Teie maailma muutev eksperiment töötaks põhiidee najal, mille kohaselt te ise loote oma reaalsust vastavalt oma arvamuste ja uskumuste iseloomule ning kogu olemasolu on õnnistatud, kuna selles ei ole kurjust. Kui neid ideid järgitaks nii individuaalses kui kollektiivses plaanis, ei leiaks teie füüsilised meeledki vastuolu. Nad tajusid maailmaja eksistentsi püsivalt heana.

Seda eksperimenti pole veel katsetatud ja need tõed peate pärast füüsilist surma enesele selgeks tegema. Sajandite vältel on mõned teie seast otsustanud surmajärgselt neid tõdesid mõistes füüsilisse eksistentsi naaseda ja neid teistelegi selgitada. Nii toimub ka füüsilisest reaalsusest pärinevas süsteemis.

Eksisteerib ka reaalsustega mitteseotud kujutlematult kõrgemalt arenenud, eelmainitud tõdedega tuttavaid võimalikkuste süsteeme, kus isiksused loovad ettekavatsetult reaalsusi ning lasevad teadvuse võimeil vabalt valitseda.

Mainin seda, kuna eksisteerib veel paljusid teie süsteemiga mitteseotud surmajärgseid tingimusi. Selles vaheperioodis oma võimete ulatust tundma õppides olete edasiarenguks valmis. Kuid vaheperioodiski on palju erinevaid, omavahel "mittetuttavaid" tegevusmõõtmeid ja kogemisvõimalusi...

Maade või füüsiliste erinevuste asemel valitsevad seal psühholoogilised seisundid, mille puhul ühele isikule võib teises seisundis isik suisa võõramaalaseks tunduda. Sellises üleminekuperioodis olevate isikutega lävides võivad nende sõnumid üksteisele vasturääkivaks osutada. "Surnute" kogemuste puhul erinevad tingimused ja olukorrad. Oma olukorda selgitada püüdev isik saab kõnelda vaid sellest, mida ta teab. Säärane materjal solvab pahatihti teie mõistust, mis nõuab lihtsaid ja selgeid omavahel kokkulangevaid vastuseid ning kirjeldusi.

Enamus oma "elavate" sugulastega suhtlevaist isikuist ei ole veel valikuperioodi jõudnud ega oma koolitust lõpetanud.

Nad tajuvad reaalsust oma vanade uskumuste ja arvamuste kohaselt. Peaaegu kõik ühendused pärinevad sellelt tasandilt, eriti kui isikute vahel on eelmises elus valitsenud tugev side,

kuid sellegi tasandi sõnumid täidavad oma ülesannet. Need ühendusevõtjad võivad oma elavaid sugulasi eksistentsi jätkuvusest arusaadavais mõisteis teavitada.

Nad leiavad elavatega kergesti ühise keele, kuna nende uskumused on sageli kattuvad; parimal juhul on nad võimelised oma teadmisi edastama sedavõrd kui nad ise õpivad. Ent järk-järgult hakkavad nendegi huvid muutuma ja nad hakkavad oma uues eksistentsis sidemeid sõlmima.

Seega valmistab isiksus end valiku ajal juba uueks eksistentsiks ette. Teie mõistes võib see vaheperiood kehtida sajandeid, samuti võib see kesta vaid paar aastat. Taas võimalduvad erandid. Mõtlen neid, kes kulgevad ühest eksistentsist teise väga kiiresti, kõigest paari tunni jooksul. Tavaliselt põhjustab sellise otsuse kinnisidee füüsilisse ellu naasta ning sellel pole häid tagajärgi.

Kiire naasmise võib ette võtta ka suurte eesmärkidega inimene, hüljates oma vana keha ja sündides peaaegu kohe uude kehasse, lõpetamaks juba alatud tähtsaid ja vajalikke ettevõtmisi.

Sellega lõpetame seansi, kui sul midagi küsida ei ole.

("Ega vist.")

Parimat õhtut teile mõlemale.

("Head õhtut, Seth.")

547. SEANSS
24. AUGUST 1970
ESMASPÄEVAL KELL 21¹⁰

Niisiis: tere õhtust.

("Tere õhtust, Seth.")

Jätkame edastamist. (*Jane saatis Sethina minu suunas küsiva pilgu.*) Kui sul pole mingeid eelnevaid küsimusi ...

("Ei.")

Ma tahaksin siinkohal üht-teist lisada. Teie mõistes viimase taaskehastumistsükli läbimise järel on valikuaeg mõnevõrra keerukam.

Teie ei mõista praegu oma tegelikku identsust. Selle asemel samastate end oma praeguse egoga; mõeldes elule pärast surma, peate tegelikult silmas teile tuttava ego tulevast elu. Oma taaskehastumistsükli lõpus te mõistate põhjalikult, et teie ise, teie põhiline identsus, teie olemise sisim tuum on teie taaskehastunud isiksuste summast midagi palju enamat.

Te võite öelda, et teie isiksused seal on ainult teie siinse isiksuse fragmendid. Nende vahel puudub igasugune konkurents. Tegelikku vahet pole nende vahel kunagi olnud, on vaid näiline, milles teie mängis erinevaid rolle, arendas mitmesuguseid omadusi, õppis looma uut ja erinevail viisidel. Need taaskehastumise isiksused jätkavad oma arengut, ent nende põhiline identsus on ka teie oma.

Tsüklit lõpetades on teil oma möödunud eludest täielik ülevaade. Kogu nende teave, kogemused ja võimed on teie käsutuses. Te mõistate praktilises mõttes oma reaalsuse paljumõõtmelist olemust. Sõna "paljumõõtmeline" kasutan ma sageli täiesti sõna-sõnalises tähenduses, sest teie reaalsus eksisteerib mitte ainult taaskehastumiseksistentside termineis vaid ka eelmainitud võimalikes reaalsusis.

Valikuaja kätte jõudes on teie valik märksa mitmekesisem kui isikuil, kes peavad veel taaskehastuma. Alati on võimalik teisi õpetada, kui omatakse selleks kalduvusi ja võimeid, kuid paljumõõtmeline õpetamine on hoopis erinev teile tuntust ning vajab palju põhjalikumat ettevalmistust.

Selline õpetaja peab olema võimeline juhendama ühe tervikolemuse mitut eri osa teie mõistes üheaegselt. Oletame, et ühel tervikolemusel on taaskehastumised neljateistkümnendal sajandil, 3. aastal e Kr, aastal 260 p Kr ja Atlantise ajal. Õpetaja oleks siis nende erinevate isiksustega samaaegselt ühenduses ja läviks nendega neile adutavais mõisteis. Selline lävimine vajab täielikku orienteerumist antud ajajärgu keskseis tõekspidamisis, üldfilosoofilisis suundades ja teadusliku mõtte kliimas.

Samuti võib tervikolemus uurida mitmeid võimalikkuse süsteeme, nende isiksustega ühendust võtta ja kontakti hoida. Teadmiste ja ettevalmistuse põhjalikkus, mida selline õpetaja-suhtleja elukutse eeldab, teeb selle erakordselt nõudlikuks, kuid see on ainult üks võimalikest suundadest. Loomulikult arendab sellise teabe omandamine õpetaja võimeid. See töö eeldab väga täpset energia käsitlemist ja pidevat mõõtmetevahelist reisimist. Sellise otsuse langetamisel algab kohe koolitus praktilise asjatundja juhendusel. See kutsumus juhatab õpetaja isegi sellistesse reaalsuse valdadesse, millest tal enne aimugi polnud.

Niisiis: taaskehastumised lõpetanud ja üldloomuselt erinevad isiksused võivad alustada pikka teed looja kutse poole. Teisel tasandil võiks seda võrrelda teie oma füüsilise reaalsuse loomealade geniustega.

Värvide, pigmentide, sõnade ja nootide asemel hakkavad loojad eksperimenteerima tegelikkuse mõõtmega, jagades teadmisi võimalikult paljudes vormides; selle all ei mõtle ma füüsilisi vorme. Seda, mida teie nimetate ajaks, käsitletakse samuti kui kunstnik kasutab värve. See, mida teie peate ruumiks, kogutakse erineval viisil kokku.

Seega luuakse kunsti, kasutades struktuuriks näiteks aega. Teie mõistes aeg ja ruum võivad seguneda. Algajate õppevahendena luuakse uuesti kõigi ajajärgude huviväärsusi, looduslikult kauneid kohti, maale ja arhitektuuri. Üheks nende põhiülesandeks on luua sellist ilu, mis ületaks võimalikult paljude reaalsusmõõtmete piiri.

Teie süsteemis tajutaks sellist tööd ühtviisi, kusagil teises võimalikus reaalsuses nähtaks seda aga hoopis teistsugusena – siin on tegu paljumõõtmelise kunstiga, mis on nii vaba ja ürgne, et võib ilmuda mitmes reaalsuses üheaegselt.

Sellist kunsti on võimatu sõnutsi kirjeldada. Kogu kontseptsioonil puudub sõnaline vaste. Samuti on need loojad ametis inspiratsiooni jagamisega kõigile neile kättesaadavaile reaalsusele. Näiteks on inspiratsioon teie süsteemis just selliste loojate kätetöö.

Niisiis: need "kunstivormid" on sageli reaalsuse olemuse sümboolsed väljendused. Neid tõlgendatakse erinevalt, vastavalt tajuja võimeile.

Teie mõistes võivad need olla elavad draamad. Tegelikult on need alati mistahes reaalsus-süsteemist eraldi eksisteerivad vähemalt osaliselt tajutavad psüühilised struktuurid. Mõned eksisteerivad teie mõistes astraaltasandil ja te märkate neid uneseisundis.

Teisi märkab teie ajalik meel vilksamisi või jupikaupa poolunes või poolärkvel olles või teistes olukordades, kus te pole materiaalsele reaalsusele koondunud. Paljumõõtmelisi kunstivorme on igasuguseid ja seetõttu on ka mitmeid tasandeid, kus selle loojad töötavad. Kogu Kristuse lugu oli selline looming.

Leidub selliseid, kes valivad ravitsejakutse, millega on seotud palju enam kui ravimine teile tuntud mõttes. Need ravitsejad peavad töötama tervikolemuse kogemuse kõigi tasanditega, aidates otseselt selle osaks olevaid isiksusi. Siin on taas tegu palju erinevaid võimalusi omavate menetlustega taaskehastumismustrite kaudu. Ravitseja alustab hättasattunud taaskehastunud minadega...

Ravitsemine on alati meelteväliline ja vaimne ning sellised ravitsejad on valmis aitama iga isiksust nii teie süsteemis, teie mõistes praegusel ajal kui ka teistes süsteemides.

Laiemas kontekstis ja põhjalikumate ettevalmistusega ravitsejad tegelevad tohutu hulga isikute hingehädadega. Nad ühendavad endas õpetaja, looja ja ravitseja omadused. Teised valivad oma iseloomule eriti sobivad arenguteed.

Ma ei tahaks selles peatükis hakata arutama teadvuse pideva eksistentsi või arengu eesmärke; tahaksin vaid selgitada, et arenemisvõimalused on tohutud, ja veelkord rõhutada, et iga isiksus omab täieliku vabaduse.

Teadvuse arengud on loomulikud omadused, loomulikud tasandid. Kedagi ei sunnita. Kõik tulevased arengud on isiksuse sisemuses olemas, samuti kui lapses on varjul täiskasvanu.

Need kirjeldused surmajärgseist eksistentsidest võivad tunduda teile väga keerukad, eriti kui olete harjunud lihtsa jutustusega taevast ja igavesest rahuriigist. Kahjuks ei ole sõnadest suurt kasu kirjeldamiseks nii mõndagi põhilist asja, mida oleksin tahtnud teile selgitada. Kuid teis enestes on olemas võime oma intuitsioone vallandada ja sisemisi teadmisi hankida.

Seda raamatut lugedes peaksid selle sõnad teie oma intuitsiivsed võimed äratama. Lugemise ajal saate oma unenägudest ärkamiselgi säilivat lisateavet – kui te vaid selles suhtes erksad olete. Teile tavalisel elul ei ole nii lihtsat lõppu nagu jutustus taevast. On vabadus omaenda reaalsusest aru saada, oma võimeid edasi arendada ning tunnetada veelgi sügavamalt oma eksistentsi olemust osana Kõigest, Mis On.

(22.34) Sellega peatükk lõpebki, kui sul küsimusi pole.

("Ei, vist ei ole.")

Südamlikud soovid teile mõlemale ja head õhtut.

("Head õhtut, Seth.")

SETH on isiksus, tervikolemus, kes ei ole enam koondunud füüsilisele reaalsusele. Seth lävis meie maailmaga Ameerika kirjaniku ja meediumi Jane Roberts'i kaudu. Selle koostöö tulemusena sündis kuus raamatut, millest käesolev osutus populaarseimaks.

"SETH KÕNELEB", tänapäeva üks hinnatumaid meediumraamatuid, paistab silma oma sügavalt filosoofilise, terve ja elujaatava mõttelaadi ning täiesti uudse lähenemise poolest sellistele teemadele nagu inimese "mina" loomejõud, tema füüsilise eksistentsi eesmärk, taaskehastumine, aja subjektiivne olemus, teadvuse igikestvus ja areng ning Jumala kontseptsioon.

Seth puudutab selliseid intrigeerivaid teemasid nagu uni ja unenägede loomus, surmajärgsed kogemused ja valikuvõimalused, religiooni tähendus, Kristuse kolm isiksust, ning jutustab ühest muistsest tsivilisatsioonist enne Atlantise ajastut.

Tõsise sisu juures on raamat kergesti loetav ning Sethi muhe jutustamislaad teeb lugemise nauditavaks.